COLECŢIA RÂSUL LUMII

MIHAI GĂINUȘĂ

Fără cap și fără coadă

roman rotund

HUMANITAS

MIHAI GAINUŞĂ

Fără cap şi fără coadă

Roman rotund

EDITURA HUMANITAS

Lumea tinde să-l considere pe MIHAI GĂINUŞĂ (n. 6 noiembrie 1970, Sibiu) mai întâi o voce şi un chip, şi abia după aceea un condei. Motivul e simplu: Găinuşă apare la radio şi la televizor, „având întotdeauna cuvintele la el”, cum a spus colegul şi prietenul Şerban Huidu. Vorbim de un personaj inteligent şi productiv, care ştie bine cum se scrie şi cum se gradează un text satiric. Nu-i vorbă, lumea înconjurătoare – în mod special România tranziției – oferă destule motive de inspirație. Absolvent al Şcolii Superioare de Jurnalism şi bursier media la Strasbourg şi Paris, Mihai Găinuşă e cunoscut atât prin „Cronica Cârcotaşilor” de la Prima TV, cât şi prin contribuțiile radiofonice de la Radio 21 şi apoi Kiss FM („Tocănița de gazete” e doar una dintre ele). Probabil că mai puțină lume ştie că acest sibian care râde – uneori atât de amar – de ceea ce vede are deja două cărți publicate: Trialoguri cârcotaşe şi Cotcodăceli Acum el propune un roman, Fără cap şi fără coadă, în care notabilități ale imediatului autohton devin personaje fără ca autorul să le modifice datele

publice fundamentale

Cuprins

Lumina albă

Prefață

Între definițiile romanului, două m-au marcat. Prima spune că romanul înseamnă personaje. Cealaltă, că romanul e înainte de toate construcție. Ambele dovedesc că definițiile sunt într-o continuă primenire şi că romanele ultimelor decenii ar trebui să înceapă cu nişte instrucțiuni de folosință.

Sigur, e plăcerea cititorului să meargă în întâmpinarea ideii, s-o ghicească, numai că publicul de azi al prozei e şi el într-o continuă prefacere. Într-o expoziție de pictură modernă, privitorul ştie dintr-o singură ochire dacă e locul său acolo. Muzica şi proza au ceva în comun, sunt o chestiune de timp. Muzica veacului al XX-lea suportă explicații şi face din programul concertului un fapt esențial de mediere. Unii romancieri din Occident, simțind modificarea raporturilor cu cititorul, găsesc soluții foarte ingenioase de a-l pune în temă dintr-un început. Altfel spus, pentru a-l câştiga de la prima pagină, îi deschid acestuia o pagină de serviciu în subiect.

Mihai Găinuşă a compus un roman cu cheie, unde ironia şi substratul absurd sunt mijloacele, iar realitatea imediată, substanța. Ironia are inconvenientul că presupune o anume cultură a convențiilor artistice. În ciuda credinței că românul are umor, scrierile cu dedesubt comic rafinat ajung mai greu la un public mare. Cititorul se aşteaptă,

fireşte, ca Mihai Găinuşă să-i ofere un text năzdrăvan, ceea ce se şi întâmplă. Doar că romanul însemnând, cum spuneam, construcție şi personaje, mintea cititorului trebuie să răspundă la o lungă provocare. Comod i-ar fi cititorului să fie dus de mână şi, din când în când, să fie împins în față. Ca să aibă satisfacția că e la fel de ingenios ca autorul şi, în câteva rânduri, cu un pas mai ingenios.

Pare de la sine înțeles că romanul-comedie trebuie să fie accesibil. *Fără cap şi fără coadă* devine, de la primele pagini, o comedie provocatoare, dar derutantă datorită simpaticelor deliruri cauzale de parcurs. Romanul e încărcat de povestiri de sine stătătoare, ca un pom cu roade. Polonezii şi cehii sunt mari meşteri în dezvoltări narative aparent parazitare. După ce le descoperi farmecul, le înțelegi şi rostul în structura generală a cărții.

Remarcabilă în acest roman de construcție, dar şi de limbaj, e siguranța cu care Mihai Găinuşă face relația dintre umorul primar, bazat pe jargon şi dicționar etnic, şi umorul referențial. Prin umor referențial înțeleg trimiterile directe la contemporaneitate, la întâmplările de larg consum, resimțite de o întreagă nație în resursele lor catastrofic hazoase. Nu ştiu în ce măsură aluziile şi subtextele acestei cărți vor mai fi descifrate de generațiile viitoare de cititori ai lui Mihai Găinuşă, însă azi ele fac deliciul lecturii. Ce-i de asemenea determinant în fluidul spiritual e grija autorului de a nu pica în bufonerie. Având multă practică în

limbajele paralele, care marchează majoritatea emisiunilor TV cu veselii populare, prozatorul Mihai Găinuşă ştie să se oprească întotdeauna înainte de-a fi excesiv. Nu-i exclus ca acest exercițiu dublu, dus la rafinament, să-l îndrepte cândva pe Găinuşă spre profesia de scenarist de seriale comice.

În fine, un ultim compliment pe care-l voi face romanului priveşte nevoia hotărât estetică de a urca înțelesul încâlcitelor ei secvențe cu o treaptă mai sus decât aceea pe care o aşază cuvintele. Umorul referențial, e drept, îşi pierde din seducții odată cu timpul, pentru că persoanele şi incidentele ies din memoria colectivă, dar sensul secvenței se perpetuează. Cred chiar că, pentru cititorul care nu e la curent cu subiecții din realitatea imediată a romanului şi cu scena politică pe care evoluează ei, interesul cărții sporeşte. Întrevăd la Mihai Găinuşă ambiții mai mari decât acelea ce răzbat dintr-o primă construcție umoristică. Nu pentru că umorul n-ar fi o direcție onorantă în literatură, ci dintr-un motiv stilistic. Scrisul lui Găinuşă anticipează şi alte soluții generatoare de absurd şi impact spiritual major.

Savuros şi sigur alambicat, cu unele ingeniozități de capitol care-l detaşează într-o generație bogată în experimente şi, mai ales, în imitații „americane”, cu pasaje care probează o imaginație asociativă foarte rodnică, *Fără cap şi fără coadă* e garanția unei cariere literare într-o frumoasă evoluție.

Tudor Octavian

Lumina albă

De la lumina albă mi se trage toate. Este ca când mă uitam la Dosarele X şi se făcea un tunel de lumină albă care ducea ori la Doamne-Doamne, ori venea un tren din faţă. Bine, asta era mai ales la desene animate, care mie îmi place rău de tot. De data asta nu-i Tom şi Geri, gândesc! Şi ceea ce mă frapează imediat e că gândeam că gândesc, ceea ce, clar, nu mi s-a mai întâmplat niciodată, dacă stau să mă gândesc. Şi, apropo, de unde ştiu eu cuvântul ăsta: „frapează”?

Deci să recapitulez ce îmi dau seama că mi se întâmplă: văd o lumină albă! Lua-o-ar dracu’ de lumină albă, ce-mi bate-n ochi şi nu pot să mă concentrez să mă gândesc de unde vine. Lumina albă, lumina albă, când a fost prima dată cu lumina albă?

Partea întâi

Amintiri la prune din copilărie.

— Mareane, ce-ai făcut, ai ars siguranța? Ți-am zis să nu mai umbli la fire, că nu stau ca boul toată ziua să mă leg la vecini!

Ăsta-i tata care strigă supărat că n-are lumină la alambicul din pivniță, unde fierbe prune şi adoarme după ce se-mbată. Procesul de țuică e foarte mişto. Când începe să se coace prunele, tata se îmbată de bucurie, semn că urmează ca io să mănânc bătaie. Treaba-i simplă: mă trimite să culeg prunele, că, de când mă ştiu, avem 60 de litri de țuică în curte. Adică trei pruni în care io mă sui şi după ce mă dau jos deja am diaree. Dacă nu m-aş strica io la stomac, ar fi poate 70 de litri. Da' ce, crezi că-mi pasă de diaree? Când te doare capu' uiți de orice. Prima dată mă bate frati-miu, Ilie, că nu-i dau şi lui prune. În general el mă dă cu capu' de televizorul nostru Sirius. Ca să scap, îi dau lovitura mea preferată cu picioru' la gioale. De obicei, imediat după asta începe să-mi curge sânge, deci mi-a spart capul. OK!

Urmează partea a doua a bătăii: tata. Tata mă bate că-i deranjez antena la televizor. În general se chinuie cam trei zile s-o potrivească la loc, timp în care ne bate pe toți. Două zile jumate se îmbată şi ne bate pe toți, iar restul reglează antena ca să prindă meciurile. La mama țin cel mai mult: ea nu mă bate decât că murdăresc pantalonii de caca, după ce mănânc prune, şi că trebuie să şteargă

televizoru' de sânge şi pe tata de noroi după ce se îmbată.

Frati-miu mijlociu, Vasile, mă bate mai mult de oftică că trebuie să mă ducă să-mi pună copci la cap. Pe sor-mea, Lenuța, o bat eu, după ce îmi dă în cap cu o tigaie exact când mă întorc cusut de la spital. Normal că sângerez din nou, mama mă bate că fac mizerie, tata o bate pe mama, că nu vede meciul din cauza bătăii, iar Ilie, alt fra-ti-miu, se îmbată şi-l bate pe Vasile, tot frati-miu.

Toată treaba asta durează maxim două săptămâni, că dacă ar fi şi frații ăilalți ai mei, Nae şi Ion, cred că s-ar lăsa şi cu cuțite. Noroc că ăştia-s în puşcărie după ce au furat o maşină, iar cealaltă soră a mea, nici nu mai ştiu cum o cheamă, a fugit de-acasă şi e aurolacă.

Aşa că tata se îmbată când încep prunele să se coacă, cu ce-a mai rămas din țuica de anul trecut. Dar niciodată nu se potriveşte să termine cu beția de anul trecut şi să treacă direct la asta de anul asta. De obicei i se termină țuica înainte să culegem prunele, aşa că atunci ori împrumută bani şi se îmbată cu vodcă, ori fură vreo găină de la vecini şi se întoarce din puşcărie la prunele următoare. Aia-i bucuria lu' frati-miu Ilie, că se îmbată el un an. Deci viața mea se împarte scurt în An Ilie, An Bătălie şi An de An Diaree!

— Mareane, pui siguranța aia odată sau te bat pe întuneric şi e mai rău, strigă taică-miu, dar eu am fugit de mult în curte, după ce m-am curentat de-am văzut o lumină albă.

Asta pentru că i-am băgat difuzoru' de la radioul lui taică-miu în priză şi boul ăla de Medelin, prietenul meu, m-a păcălit, că nu se aude deloc mai tare, deoarece s-a ars! Acu' iar trebuie să se urce taică-miu pe stâlp să schimbe firele cu care furăm curent de la vecina, baba Maria, şi iar o să râdem când cade. Încearcă şi tu să urci pe un stâlp, beat, să vedem dacă nu cazi de cel puțin şase ori. Baba Maria se face că nu-l vede cum îi fură din curent, că oricum ea a băgat un film foto la contor, ca să nu i se mai rotească.

Paranteză. Am o problemă, cred că vine de la lumina aia albă. Amintiri din copilărie, înțeleg, dar asta nu e copilăria mea. Şi nu sunt eu prea intuitiv – nu ştiu ce înseamnă, mi-a zis-o cineva –, dar cred că mi se întâmplă ceva.

Două cuvinte

Am deschis ochii şi mi-am dat seama că stăteam cu fața în sus. Dupe cum ştiu io, când te ia o avalanşă şi dupe ce se opreşte, dacă mai trăieşti, poți să-ți dai seama imediat dacă eşti cu moaca în jos sau în sus. Asta, bineînțeles, dacă mai poți să-ți găseşti mâinile ca să sapi şi să scapi. Pur şi simplu scuipi! Dacă eşti cu fața în sus, îți cade flegma înapoi, dacă eşti invers, nu.

Aşa mi-am dat şi io seama aici că eram cu fața în sus. N-am scuipat, dar mucii îmi intrau în ochi. Şi lumina aia albă îmi intra în ochi, da' m-am mai obişnuit. Am văzut că scria ceva deasupra unei intrări. Şi în plus era scris ceva din două cuvinte, că erau despărțite de o pauză. Răsuflu uşurat! Mai grav e când scrie din trei cuvinte, de exemplu: „Parchetul Național Anticorupție". Sau „Tribunalul Municipiului Bucureşti". Sau chiar „Spitalul de Urgență". Dacă e din două, e frecție: „Parcarea Interzisă", „Fumatul Interzis" sau „Am Bulanța". Ce naiba scrie acolo, îmi mijesc ochii şi silabisesc: Poar-ta! Ce Poartă? mă scarpin în cap imaginar şi strig: „Portar! Sunt io, primaru' Marean! Ce dracu', mi-ai dat cu poarta-n cap?"

Niciun răspuns! Stau ca vițelul la poarta nouă vreo zece minute, până când îmi vine în minte ideea să citesc şi al doilea cuvânt. Ra-iului! Poarta Raiului? Hait! Să vezi c-am venit ca boul la

emisiune la Rai Uno şi nu mi-am luat niciun teanc de euro! Iar mă face realizatorul varză, lua-m-ar dracu'!

— Nu mai înjura, amice, că se rezolvă!

Ăsta care-a vorbit e un bătrânel care seamănă cu Fidel Castro dat cu făină. Mă ridic într-un cot şi încerc zadarnic să-i citesc ecusonul. „Sfar-mă Pia-tră", bolborosesc confuz.

— Nu te mai chinui, Mareane, sunt Sfântu Petru, zice boşorogul.

La scăldat

— Ieşi afară, copile cu părul bălai, îmi striga mama furioasă că i-am consumat peroxidul şi m-am vopsit blond. Ieşi afară şi să nu te mai văd, lepră hoaţă!

Şi-uite-aşa, cu voie bună, începeam o nouă zi de joacă! Când era cald pe-afară, mergeam cu prietenii la scăldat. Mamă, ce mai râdeam la scăldat! Păi, frate, îi scăldam pe unii de-i făceam ciuciulete. Cu tâmpitul de Medelin mă suiam pe blocu' de lângă cartieru' nostru de case şi aruncam pungi cu apă în cap la fraieri!

— Fereşte, băi, că vine torentele, striga Medelin, care ştia de o carte la modă, Torente, că el era mai tocilar, era tocmai într-a şaptea la nici 15 ani ai lui.

— Fereşte, huşene, că vine ploile în adverse! urlam şi io ce auzisem pe la meteo.

— Eşti prost, Mareane, că nu se zice adverse! se zice averse.

— Se zice la mă-ta acasă! Dacă eşti aşa deştept, zi unde-s încărcările electrice? Că de descărcări electrice ştie toţi proştii!

Medelin rămânea cu gura căscată de ce-mi bunghea mintea încă de mic copil. Fiind cu gura căscată, era momentul optim să-i scuip o coajă de floare în amigdale. După ce-şi revenea din tuşit ne băteam vreun sfert de oră, până-i dădea la primu' borşul pe nas. Ce vremuri mişto!

Paranteză. Apropo, nevasta-mea, Veorica, zice să mai bag în cartea asta

descrieri cum a citit ea în Bulzac sau, ceva mai aproape de tataia de la Olt, în Geo Bogza. Fii atentă, toanto, că n-o fi nemții ăia mai buni ca tetea! A, să-mi amintesc să scot „toanto” din text, că se-oftică nevasta!

Mi-amintesc ce discuții aveam cu Medelin când stăteam pe terasa blocului şi fumam Carpați manglite de la tata sau de aiurea de prin tramvai. Sau din autobuz. Medelin e un băiat blond, da’ nu ca mine de la apa oxigenată. Are doi negi pe dejtu’ mare, da’ nu mă bate, că io am patru. Are părul aşa… cum să-l descriu io? La frizer! (Na, toanto, citeşte descrieri acilea!) E la frizer că se tunde chel, deoarece, dacă-l vede blond mafioții noştri din Ferentari, îl buzunăreşte mereu! Că are două buzunare mari la pantalonii lui albaştri. Erau verzi, da’ s-au decolorat şi i-a vopsit singur cu cerneală. Ce mai râdem când plouă că face trotuarul albastru în jur! Doamne, ce mişto ar fi să avem nişte trotuare albastre în viitor! Măcar la noi în sector.

Când o să fiu mare

Când o să fiu mare ’ntr-o bună zi, că toate erau bune, dacă nu dormeam la secție sau pe preş când ne închidea tata uşa, stăteam cu Medelin pe terasa blocului şi răsfoiam o carte. Era o carte marfă: Cei trei muşchetari. Care n-am înțeles niciodată de ce erau patru cu Dartanian.

De-aia, dupe ce citeam puțin, rupeam foile şi le fumam cu tutunul lu’ ta-su lu’ Medelin. Era plăcut, bătea un vânticel care scutura iedera verde de pe blocul gri, de mai cădea un amărât de pui de vrabie: poc – galben cu roşu pe trotuar. Ce proaste e vrăbiuțele, mă gândeam în timp ce admiram afişul cu trei frați pătați de vrabie lați, dacă vede că le cade puii în halul asta, de ce nu-şi face cuibul pe jos?

— Ca să-i mănânce toate pisicile, boule, replica Medelin, trecându-şi o mână unsuroasă de la pufuleți prin sprâncenele încruntate.

Liniştea după-amiezii era străbătută rareori de copiii mai mici care trânteau capacele de tomberoane unul de altul, de plesnetul palmelor la mamele lor de le săreau mucii aferenți şi de țipetele odraslelor trosnite, de înjurăturile la tații lor şi la răspunsurile obraznice ale puradeilor.

Chiar, ce mişto ar fi să fie o emisiune la televizor cu copiii care să spună lucruri trăsnite! Trăsnite de ta-su’ care dormea în chiloți, dupe ce băuse bere la

table cu soarele-n cap. Era o linişte obişnuită la noi în cartier, că oamenii se obişnuiesc de la un timp cu muzica populară răcnită în difuzoare rupte care hârâie de la balcoane.

— Mareane, io când o să mă fac mare, o să mă fac doctor, băgă Medelin una din top, dupe care se uită uşor curios pe deasupra teneşilor cu şiretul desfăcut, cum îi planează „Eugenia” zece etaje ca să se sfărâme cu zgomot de vreo Dacie din parcare.

Paranteză. Să-mi notez: ai văzut că când oamenii se gândeşte absorbiți la ceva, ei se uită ca boii, fix? Aşa am auzit şi pe urmă chiar am văzut pe la 10 ani chestia asta, mai ales la oamenii mari. Ala era cel mai bun moment să-i buzunăreşti! Din filozofeala mea: „Omu’ cât gândeşte, e prost!”

— Medeline, io o să mă fac şofer de Raba! Tu stai ca prostu’ la spital, ca să tai bolnavii pe burtă şi să le scoți creierii prin burice şi mie o să-mi bată vântu’ prin freză la volan şi-o să fluier toată ziua gagicile şi o să am bani că fur din motorină şi mai iau câte-o şpagă dacă transport ceva la fraieri!

— Mareane, eşti limitat, ofta Medelin, aruncând a lehamite câte-o pietricică în copiii care se jucau şotron zece etaje mai jos. Eu o să salvez vieți şi tu o să învârți manivela toată viața!

— Fă-te salvamar, boule, dacă vrei să salvezi vieți, ziceam io triumfător, aşa cum eram mereu când îmi veneau replici tari. Deci, foarte rar.

— Tu ştii care-i sensul vieții, Mareane?

Nu ştii, că te-a bătut tac'tu-n cap şi te-ai tâmpit, suspina Medelin, privind uşor curios cum o fetiță se prăbuşea pe trotuar, picurând şotronul cu sânge din capul spart.

Era bun, prostu'! Din trei pietricele nimerea câte-o fetiță mereu. După aia, ne căram, că nu mai ieşeau proastele naibii să se joace, de frică!

— Mareane, tu ştii ce-ai fost înainte să te naşti?

— Am fost o p...! urlam io victorios de replicile pe care, de altfel, le scriam seara pe pereții blocurilor şi pe garduri.

— Asta eşti acum, scuipa Medelin. Omul înainte să fie născut a trecut prin vieți anterioare! Adică poate în anul jde mii şase sute am fost haiduc şi mai înainte poate că am fost Burebista şi mai înainte poate eram cavaler teuton!

— Da' de ce să fii tu toate, bă Medeline? Io ce-am mai fost?

— Tu? Tot țigan repetent, fraiere! urla Medelin şi o tăiam amândoi că venea să ne bată pe terasa blocului ta-su lu' aia de i-am spart capu'.

Paranteză. Dacă io am avut mai multe vieți anterioare înainte, ce bine ar fi să ştiu acum unde mi-am ascuns atuncea banii! Îți dai seama dacă aş găsi acum tot bănucu' meu din secolele, ba chiar din anii trecuți, de la Mihai Viteazu, hăt, până la Robinson Crusoe? Eram mai tare la bani decât miliardarul de Bill Gates!

— Mareane, eşti prost? Şi dacă n-aveai bani?

Asta e nevastă-mea, Veorica, semn că trebuie să închid uşa, că mă aude cum

gândesc! Cum naiba să n-am bani în toate secolele? Trebuie să fi fost vreun partid şi pe-atunci! Sau m-oi fi orientat şi m-am băgat la Opoziție? Io am banu' întodeauna, că-s descurcător!

Jac iv custo

Jac iv custo a avut probleme mari în copilărie, că nu pricepeam. În niciun caz nu-s prost, că mintea-mi merge în anumite domenii, cum ar fi: cum să le iau banii fraierilor şi cum să-i fac de bani pe deştepţi. Asta mă duce capul. Dar să mor io dacă înţeleg unele probleme din viaţă.

De exemplu, dacă există OZN-uri şi dacă există, de ce? Chiar m-am ambiţionat într-o vară când eram în vacanţă şi am studiat problema pe toate părţile. Adică pe toate pozele, că am împrumutat dintr-o bibliotecă cărţi. Ce sentiment naşpa am avut în biblioteca aia! Mă uitam la raftele alea pline de maculatură şi mă gândeam: îţi dai seama, Mareane, câte cărţi n-ai citit tu în viaţa ta şi câte n-o să citeşti în vecii vecilor, amin? M-am scuturat ca dupe un vis urât şi bibliotecara m-a dat afară, că-i umplusem cărţile de mătreaţă când m-am scuturat.

Dar întrebările abia au început să curgă: dacă atâţia oameni a scris cărţi, înseamnă că e mulţi oameni deştepţi în lumea asta, care s-a gândit la foarte multe lucruri despre Universul Universurilor. Eu prin chestia asta înţeleg toate câte este pe lumea asta şi pe alte lumi neştiute nici de Jac Iv Custo, care a fost în toate ţările şi apele pământului nostru, Tera. Deci, dacă toţi oamenii ăia din raftele bibliotecii s-a

gândit ei la toate, cum merge viața, de ce ne naştem, de ce ne mărităm şi de ce muriți, înseamnă că toate lucrurile din lumea asta, toate, toate, a fost în gândurile lor! Deci, dacă ei s-a gândit la toate, înseamnă că nu-i nicio ruşine că eu nu mă gândesc la ele, deoarece, mare pagubă-n ciuperci, gândurile sunt scrise în cărți şi n-am decât să le citesc, ca să le gândesc şi eu, deci să devin deştept!

Trebuie să iau ceva de cap, că deja mă doare, aşa mi se-ntâmplă când mă concentrez în halul ăsta! Problema e că n-am timp să citesc toate cărțile şi gândurile deştepte, dar pot să aleg vreo câteva, să le abordez. Şi acum revin la problema care pe mine şi pe Medelin ne-a preocupat o vară-ntreagă, mai ales că făcusem amândoi hepatită şi aveam timp să ne gândim. Deci...

Sfântu' Petru și nesfântu' Marean

„Sfântu' Petru pe dracu'!" mă gândesc imprudent şi îmi dau seama imediat după cum pufneşte boşorogul că şi pe lumea cealaltă lumea îmi ghiceşte gândurile.

— Ştii pentru ce, în mărinimia Noastră, încă nu te afli la ghişeul „Primiri" din administrația lui Scaraoțchi? mă chestionează moşulețul, în timp ce se aşază comod pe un norişor mai apropiat.

Ce mişto ar fi să am eu şi numai eu exclusivitatea vânzării de norişori pe post de mobilă. M-aş umple de bani şi pe lumea asta!

— Domn' Sfântu' Petru, care este chestiunea care este? Vreți să ne înțelegem cumva? Că sunt om de înțeles! Cine a lucrat cu mine ştie că io n-am pus mâna pe un capăt de ață fără să împart din mosor în stânga şi-n dreapta, cum s-ar zice! Că dar din dar se face, cum s-ar zice, rezidența dumneavoastră, Raiul! Să trăiți şi să deschideți Poarta Raiului fără probleme şi scârțâituri încă o mie de ani! Permiteți să servim împreună un strop de lapte şi miere, de nectar, de whisky sau ce aveți dumneavoastră p-aici, la protocol. Dacă nu vă descurcați cu procuratu', ştiu eu nişte băieți care au murit fericiți cu sticla-n brațe şi-mi sunt datori. Dacă mă familiarizați cu moneda

de schimb prin zonă, sigur ne iese la amândoi ceva şi trecem liniştiţi şi prin lumea asta.

— Doamne fereşte, se închină grăbit moşuleţul. Păcatele mele, fiule, nici n-ai intrat bine pe Poartă şi te-ai şi aruncat la afaceri?

„Face pe niznaiul, cred că vrea un comision mai barosan moşul…"

— Ba, păcatele mele, nu mai gândi necuviincios la adresa mea, că te bate Şefu' mintenaş!

Trebuie să fiu cu ochii-n patru, că ăsta-i mai rău ca nevastă-mea, Veorica, de mă miroase de la poartă! Poarta Raiului!

Dacă există OZN-uri și de ce

— Mareane, OZN-urile sunt nişte maşini ale extratereştrilor, mult mai rapide decât rachetele şi chiar decât motocicletele, îmi explica mie Medelin, în timp ce stăteam ascunşi în două dulapuri din vestiarul fetelor, aşteptând să se termine ora de sport.

— În primul rând că OZN-urile sunt ori americane, ori ruseşti, ori cubaneze, îi răspund. Ca să zboare până la Pământ, din galaxia Calea Laptee, sau de unde vin, OZN-urile ar trebui să se folosească de energia aia care nu ştiu cum îi zice, de leviştrație, din capul lui Yoda!

— În primul rând eşti prost, că cubanezii n-au bani nici să trimită un pârț în aer, şi în al doilea rând eşti prost că Yoda e personaj de film şi nu e adevărat, gâfâie Medelin în dulap, semn că trebuie să mai deschidă uşa să respire.

Altfel o să iasă iarăşi roşu la față şi liniştit după ce pleacă fetele.

— Fii atent, fraiere, să-ți zic un secret: Fidel Castro e împăiat şi are nişte motoraşe japoneze în el, care-l fac să pară viu, mai zice Medelin.

Al dracu' ce deştept e Medelin ăsta, uite că Fidel funcționează şi acum, dupe jde mii de ani de guvernare!

— Băi, fii atent, nu mai bibili ce-ți spun, că se vede cum gândeşti, după cum îți mişti buzele, țipă Mede. Tăți, cubanezii' e manevraț prin telecomandă

de americani, care prin chestia asta vor să scoată bani de la guvernul lor ca să se înarmeze şi în acelaşi timp ca să-i spioneze pe aliaţii lor ruşi, care cred că-i cu ei.

— Cine? îl întreb eu, pierzând şirul.

Mă enervează Medelin ăsta că gândeşte mai repede decât mine şi nu pot să-l urmăresc. Eu mă gândesc deocamdată, surprins, că Yoda n-a existat real şi că am fost păcăliţi de Războiul Stelelor.

— Care spionează?

— Mă-ta! Fii atent, tâmpitule! Eu ştiu ce sunt OZN-urile, că am văzut chiar eu unul!

— Pe bune? şi deschid uşa să respir.

Moment neinspirat, că tocmai intrau paparudele de la ora de sport, care au început să ţipe ca sirena lui Roaită luată la picioare de legionari şi am ieşit amândoi în fugă zgâriaţi de proastele alea, care nici ţâţe ca lumea n-au.

Paranteză. Am văzut ţâţe meseriaşe de tot într-o revistă Neckerman, la secţiunea de chiloţi şi sutiene. A circulat prin şcoală revista aia, până am cumpărat-o io, contra la patru maşinuţe de fier, revopsite cu ojă, un clasor cu surprize „Bib-Bib” de la ciunga de mestecat şi două gume chinezeşti puţin muşcate, dar încă cu aromă.

Păcat numai că paginile alea din Neckerman nu se mai vedeau ca lumea, că porcii ăia dintr-a XII-a le-a jupuit ţâţele cu unghiile, de-a trebuit să le fac eu conturul cu stiloul. Deoarece a ieşit nasoale, abia am reuşit să schimb revista pe un caleidoscop din RDG. Chestia aia

nemțească era mişto, o roteai în lumină şi apăreau figuri geologice, sau cum le zice, colorate. Am luat plasă şi cu stroboscopul ăsta, că boul ăla care mi-a vândut-o o lipise cu pelicanol unde era spartă, şi când am rotit-o mi-a căzut imaginea de la balcon! Am băgat io nişte pietriş în ea, da' n-am mai vândut-o aşa bine, că ăla care-a luat-o s-a prins de şmecherie şi şi-a făcut doar o pocnitoare cu carbid din ea.

În fine, mai târziu, sorbind liniştiți în scara blocului din două Cico-uri cam călăi, şutite din vitrina cofetăriei, l-am întrebat mai stăpân pe situație:

— Ia zi, Medeline, unde ai văzut OZN-urile? Când îți trântea maică-ta farfuria cu ciorbă în cap?

N-a râs, deci să nu mai folosesc gluma asta.

— Eram odată la vânătoare cu tata, începe el. Voiam să vânăm căprioare, de care mie mi-e milă, dar le mănânc. Mănânc. Şi plâng.

Stăteam ca boul cu gura căscată, înduioşat şi cu ochii înotând în lacrimi, abia mai târziu aflând că Medelin tocmai luase un patru la română pe Moartea căprioarei de Vasile Alecsandri. Cred. Sau George Labiş? Plus că ta'su n-avea puşcă de vânătoare. Singura armă din casa lor era o țeava de cornete confiscată de ta'su, cu care-l ardea la cur când îl prindea fumând în debara.

— Ei bine, fraiere, zice Medelin, şi mă întreb din nou de unde expresia asta „Ei, bine" când vorbeşti de lucruri naşpa. La un moment dat s-au aprins două

lumini…

— Ziua?

— Noaptea! Că tata bracona noaptea! Şi nu mă mai întrerupe, de bou ce eşti! Noi eram într-o râpă, unde căzuse iepurele, când s-au aprins două lumini pe culmea dealului!

— Care iepure, că parcă era căprioară?

— Nu, că aia a scăpat! S-a speriat de la bubuitură, că taică-miu uitase să bage şi glonț în arma lui artizanală, şi căprioara a căzut surprinsă pe o pocitanie de iepure, de l-a făcut afiş! Mă laşi să-ți povestesc de OZN? Sau te bag în… şi urmează un citat pe care-l scriam de obicei noaptea pe gardurile de lângă gară. Când ne uităm în sus, din luminile alea două mari, apar încă două-trei luminițe mai mici care se mişcau haotic. Să fi fost nişte ființe extraterestre care emanau energie?

Nu-i răspund, aşa cum fac şi la şcoală când nu înțeleg întrebarea, cu excepția faptului că nu încerc să-mi bag capul în bancă, ceea ce, între noi fie vorba, n-am reuşit niciodată, de căpos ce sunt.

— Taică-miu s-a speriat şi m-a tras de mână, zicându-mi că sunt pădurarii cu maşina de la Ocolul Silvic. Am fugit atunci şi-am scăpat, dar eu tot mai cred că am ratat prima întâlnire dintre două civilizații!

După cum îl ştiu eu pe ta'su, bețivul ăla care aruncă noaptea sticlele de bere goale de la etaj în parcare, nu prea cred că au fost două civilizații! Maxim una!

Până la Dumnezeu, te-nțelegi cu sfinții

— Cel mai important personaj, binecuvântat fie-i numele, vrea să stea de vorbă cu tine, a declamat Sfântu' Petru, mestecând alene cu ochii-nchişi o bucată de covrig cu ambră, ceea ce mă miră, că io dacă eram Sfânt, băgăm în mine numai somon afume.

— Cine, prefectul? am întrebat neatent, moment în care un fulger mi-a ars ciuful, dar n-am simțit nicio durere.

„Ce chestie, dom'le, dacă eşti suflet nu mai simți durerea! Atunci ce e vrăjeala cu cazanele de smoală în iad? Te pomeneşti că de plictiseală urlă sufletele alea chinuite acolo".

— Greşeşti, Mareane, se întoarse Petru spre mine, scuturând uşor impacientat marginea norişorului de funinginea din capul meu, precum pe vremuri mama scutura zațul uscat de cafea de pe marginea mileului. Spiritele ajunse aici, în Lumea Sublimă, pot cunoaşte caznele Judecății la nivel spiritual-cognoscibil…

„Din Oceanul Pacific, a ieşit un peşte mic şi pe coada lui scria: ieşi afară, jagardea! Aşa fredonam mereu în minte când nu înțelegeam ceva la şcoală, sau mai târziu la Primărie. Asta mă ajuta…"

— …să treci peste complexele diferențierii de comprehensibilitate interumană, oftă blând Sfântu', privindu-mă ca pe un microb apatic prins între

lamelele microscopului.

— An-tan-tiri-mogodan-cara-cara-si principata mo-ren-go, mişto”! Deja nu mai controlez reacţia de respingere, care vine instinctual, ca şi cum în capul meu ar fi o supapă de refulare a apei. Chiar, m-am gândit întotdeauna, de ce peştii când îi scoţi din apă îşi deschid gura şi urechile, sau cum le zice, în loc să le închidă şi să nu respire aer? Şi imediat îmi vine al doilea gând, tot instinctual: „Ce-aş mai mânca o plachie de crap de-ăla de care primesc şpagă în fiecare vineri de la o pescărie din piaţa Rahova.”

— Chiar, domnu’ Sfântu’ Petru, nu serviţi o plachie cu sos şi cu un vinişor alb, sauvignon blanc? Sau la dumneavoastră, mă rog, Avignon Blanc! Că mi s-a cam făcut foame pe drum şi nu găsesc niciun economat în Rai, nu? Că eu, chiar dacă n-am bani la mine, îmi dă şefu’ de economat ce vrea muşchii mei. Păi cine l-a pus acolo? Tata sau fii-su, adică io?

Interesant este că, la nivel spiritual, cum zicea moşul, am simţit o zdruncinătură puternică, ca şi cum, în timp ce te afli în cădere de pe schi şi te dai de-a berbeleacul, te mai trezeşti şi c-un şut în fund, de accelerare!

Când am deschis ochii, ai minţii, bineînţeles, totul era negru ca păcura aia pe care o vindeam pe vremea lui Ceauşescu de la un depozit cu văru-miu care o şutea din rezervoare.

— Să dea naiba, mi-a tras Al de Sus un şut de-am ajuns în Iad, frate, mi-am şoptit, scărpinându-mă fictiv în capul

improbabil.

— Cam aşa, vere, am auzit o voce din spate.

Mă întorc brusc, mental bineînțeles, şi-un drăcuşor care semăna cu George W. Buş rânjea fasolea la mine.

— Ei, aşa mai vii de-acasă, răsuflu imediat uşurat.

Atlantida ca chestie

Atlantida! Poți să-mi spui la orice oră cuvântul ăsta „Adantida”, că am aceeaşi reacție: îmi vine să vomit! Mă trezeşte într-o noapte fi-miu, Herotont, de mi l-a botezat în bătaie de joc Berbenciuc, şi-mi zice trăgând de plapumă:

— Tati, deschide-mi televizoru’ că începe la Discopery un documentar cu Atlantida!

Normal că l-am călcat pe mână, țâşnind spre veceu, ceea ce i-a produs lui o entorsă şi mie o ceartă cu mă’sa, ceartă de gradul trei. Alea de gradul trei, de obicei, se caracterizează prin faptele că mă’sa lui Herotont pleacă la mă’sa, care, culmea culmilor, stă încă cu mă’sa! E o poveste lungă, că a bătrână s-a trezit cu soacră-mea, tot după o ceartă d-asta de gradul trei, şi asta n-a mai plecat. Mie nu mi se-ntâmplă asta cu Veorica, că mă’sele alea n-au loc toate în garsoniera lu’ a bătrână. Poate c-ar trebui să mai dea vreo gripă pe-acolo, să mai respirăm şi noi.

Păi eu, Marean, să stau eu să mă uit la filmul ăla, Omul din atlantis, mai mult de cinci minute, până curgea genericul prin apă? Dacă n-ați văzut o erupție a vulcanului Verzuliu, sau cum îi zice, să vă uitați la mine când aud de Atlantica!

Totul mi se trage, cum zicea Țepeş când îi trăgea în țeapă pe boieri, totul mi se trage de la vodcă. Printr-a opta, când eram la o berică filosofică cu Medelin şi

cu un coleg, Caramfil, care-i ziceam noi Clistir, l-am făcut pe unu' la o albă-neagră de i-am luat tot. Bine, n-avea prea multe: un ceas stricat cu care spărgea alune, zece lei, o cutie cu chibrituri plină cu cărăbuşi şi o pungă cu covrigi. Mai mult pentru covrigeii ăia de bere l-am şmenuit. De-atunci era bun de gură: asta are, asta n-are, asta e câştigătoare!

Care câştigătoare, că era falsă tare! Tipu', un lungan, mustăcios, îmbrăcat cu un pulover d-ăla în dungi cu desene geometrice, de vezi şi acum pe la sate sau în Drumul Taberei, şi nişte pantaloni şifonați şi mai scurți de gleznă, trăgea tare dintr-o sticlă de vodcă! Ce-a mai plâns când i-am luat-o, mi se rupea inima! În paişpe mi se rupea, cum s-a rupt el în două şi-a căzut grămadă după ce Medelin i-a legat şireturile între ele şi noi am tăiat-o cu vodca! Atunci am vorbit despre Atlantida.

— Închipuie-ți, Mareane, un continent mare în Oceanul Atlantic, mă provoca Medelin, cu ideile alea tâmpite ale lui, de-mi producea mâncărimi exact în teşitura capului, unde m-a scăpat doica Mareana din brațe.

Că vaca pământului avea un obicei oligofren când se îmbăta cu țuica dosită de ăl bătrân în gura de aerisire: mă arunca spre tavan strigând ca o apucată: „Tata mare! Tata mare"! De fapt era numai „Tata ma...", că „re"-ul nu se mai auzea când răcneam de pe jos. Dacă aveam prezența de spirit să mă prind cu mânuțele de lustră, cădeam pe moale, că proasta se apuca să mă caute năucă pe

covoare şi atunci îmi dădeam drumul pe ea. Săraca Mareana, ce soartă paradoxală a avut! Să moară din cauza băuturii! I-a căzut în cap o sticlă de vin aruncată de la etaj, tocmai când terminase tratamentul la o clinică de dezaburire, sau cum îi zice.

— Mareane, iar ai fața aia de zimbru împăiat, când te apuci să-ți aduci aminte din copilăria ta nefericită şi prelungită, aşa-i?

— Nu, nu, sunt atent, Medeline! Ziceai de… de… m-am blocat, exact cum fac eu când mă întreabă presa cum am făcut primul milion de parai. Ce proşti! Că prima oară am făcut trei deodată!

— Ziceam de Grădina Zoologică!

— Aşa, de grădină, am răsuflat uşurat. Greşeală majoră, că l-am văzut pe Medelin lățindu-şi zâmbetul pe fața aia de intelectual ratat, de fapt sudor de încercare la țevile de la Gaze.

— Ce grădină?

— Aia unde o să te ducă pe tine, Mareane, dacă nu te iau cumva hingherii, când oi turba! Vorbeam de continentul dispărut în Oceanul Atlantic! Închipuie-ți un continent mare, care se află exact în mijlocul oceanului, al şaselea continent!

— Australia? mă hazardez eu c-o întrebare care mi-a scăpat, fi-mi-ar capul ăsta mare al naibii, când o să învăț să tac odată la întrebările grele?!

— Australia o cheamă pe capra aia de sor-ta, animalule, cu care se duc colindătorii de sărbători, ca să facă economie de materiale! O să ajungi ori gunoier, ori în politică, Mareane! Atlantida a dispărut misterios, dar eu

cred că ştiu ce s-a întâmplat.

Al dracu' Medelin ăsta, ce baftă are să găsească lucruri pierdute! Mi-aduc aminte, prin '82, când a găsit un portofel…

— Dacă te apuci iar să-ți aminteşti ceva, te scuip între felinare, de-o să-ți curgă cascada Niagara pe trompa aia de nas, mă întrerupse brutal Medelin. Tu de ce crezi c-a dispărut Atlantida, ia zi?

De data asta m-am înfrânat la timp, că voia să-mi scape un „au manglit-o unii", dar mi-am încleştat plombele şi am început să gândesc. La vreo săptămână, când m-am întâlnit cu Medelin din nou, îmi formasem o idee.

— Cred că Atlantida n-a dispărut! Cred că a alunecat pe glob în jos, undeva, şi acum n-o mai găseşte nimeni, pentru că a fost acoperită sub franciza de gheață!

Am surprins o lumină în privire, dar, ca de obicei, m-am înşelat, că nu era de apreciere, deoarece a început să urle de râs şi să bată cu picioarele într-un burlan.

— A alunecat pe glob sub banchiză, auzi-l pe Newton din Ferentari, fratee!

Cine-o fi Niuton ăsta de mă compară cu el, că-l sparg! mi-am muşcat eu buza de supărare.

— Mareane, păi dacă Atlantida a alunecat, celelalte continente de ce stau bine mersi la locurile lor, precum ghivecele cu muşcate ale babei Rada de la şapte, aliniate pe trotuar unde le-am aruncat noi? Boule!

La asta nu mă gândisem şi, oricum, recunosc, e un defect al meu, să nu mă

pot concentra decât la un singur subiect, de obicei la bani.

— Atlantida, cred eu – şi Medelin se aşeză pe bordură – cred că s-a evaporat, după ce un meteorit gigantic a lovit continentul într-o noapte, acum câteva mii de ani. Atunci au dispărut şi dinozaurii, zice el. Continentul s-a făcut praf, care s-a ridicat pe cer, a întunecat pământul câteva zeci de ani şi, practic, acum tot praful de pe pământ e de fapt Atlantida!

Bă, ce cap are Medelin ăsta! Deci să nu mai țipe maică-mea la mine când vin acasă cu bocancii jegoşi, că noroiul ăla e biata Atlantida, ridicată din ocean şi căzută din ceruri! Amin!

Paranteză: Dar dacă am răzui noi tot praful de pe pământ şi l-am bătători bine la loc în Atlantic, n-am putea să refacem Atlantida? Bineînțeles, viitoarea mea firmă de construcții să se ocupe de asta, când oi ajunge eu cel mai bogat om din cartier, eventual primar!

Afaceri în iad

— Unde sunt cazanele de smoală cu păcătoşi înăuntru? Pot să fac fotografii?

Întrebările mi-au scăpat fără să mă gândesc, semn că în toată tevatura asta cu muritul şi cu lumea cealaltă e clar c-am suferit o fisură craniană şi-mi ies gândurile din cap.

— Cine zice că iadul e negru şi cu cazane de smoală în flăcări înseamnă că a fost muncitor în construcții la reparat terase. Şi n-are pic de imaginație, zise Buş, în timp ce presară pe o foiță de țigară nişte plăntuțe uscate.

— Marijuana?

— Nu, ceai de cozi de cireşe! Am nişte probleme cu pietrele de la rinichi. Noi, dracii, dormim invers, ca liliecii, cu capul în jos şi ne alunecă pietrele în plămâni, d-aia fumez ceaiul, oftează Buş.

— Şi, de fapt, cum arată Iadul?

— Păi, Mareane, fiecare şi-l închipuie cum poate. Pe tine ce te enervează cel mai mult?

— Bibliotecile publice. M-am pierdut odată într-una când eram mic şi m-au găsit dormind într-un sertar după două zile. M-am plictisit mai rău ca la TVR.

N-am avut ce face să spun chestia asta. Deodată în jurul meu s-a umplut de dulapuri cu rafturi kilometrice de cărți. Cărți peste tot, lua-le-ar dracu'!

— Dar de ce să le iau eu? Tu le-ai imaginat, tu să le iei!

— Vezi că astea nu-ți fac decât rău la

plămânii tăi, cu prăfăraia aia de pe ele! Mai bine bagă nişte imagini din trafic la oră de vârf, să vezi acolo drăcuieli.

— Mareane, lasă-mă şi pe mine naibii în pace, că-s obosit! Am o misiune pentru tine!

— Nu pot, îi răspund oftând. Sunt inapt militar şi sufăr de spondiloză, cufuroză, tantiroză şi platfus la picioare şi mâini. Mai bine pune-mă gestionar la sectorul imobiliare!

— Nu se poate!

Şi drăcuşorul a clătinat din cap nervos, de i s-a scuturat scrumul de ceai pe revere. Am zis să mai încerc o dată, că încercarea moarte n-are. Sau are? Să mor io dacă mai ştiu!

— Pune-mă la administrația cazanelor cu smoală, te umplu de bani! Zece la sută la vânzările de cărbuni şi lemne de foc, ce zici?

— N-am cazane, eşti prost?

— Păi atunci hai să vindem țigări de cozi de cireşe, tu le faci, eu le vând, ai 15 la sută!

— Auzi, tu te saturi vreodată?

— Mă satur când fac bilanțul la şpagă lunar, dar a doua zi o iau de la capăt. Chiar nu vrei să facem afaceri împreună?

— Nu fac afaceri cu spiritele din Purgatoriu! Unele mai ajung în Rai şi rămân de căruță, spuse plictisit Buş. Şi, apropo, nu-mi mai zice mental Buş, că nu sunt Buş! Sunt Hitler.

Despre integrarea în UE și acquisul comunitar

Nu ştiu de ce am pus titlul ăsta, că nici nu ştiu ce înseamnă, dar de când eram în partid mi-a intrat în cap şi nu mai pot să mi-l scot. Asta e ezact ca ideea fixă pe care-am avut-o cu apa înghețată. Mă scuzați, trebuie să fac o paranteză, că pe urmă uit.

Paranteză. La mine în cap niciodată ideile fixe nu sunt fixe. Când zici că ideea e fixă, e clar că te preocupă numai ideea aia. La mine ideea fixă parcă mi se mişcă în cap dintr-o parte în alta, ba mă preocupă de mă doare capul, ca atunci când vin controalele la serviciu, ba nu mă preocupă deloc. De exemplu, când mă gândesc la o afacere cu bani, mă preocupă enorm să câştig bani mulți şi când obosesc cu ideea asta fixă, parcă apare aşa un declic în cap, de nu mă mai gândesc deloc la afacere. Şi atunci mă apuc să mă gândesc câți bani am până acum.

Asta cu apa înghețată a fost tare. Într-o dimineață mama era în vizită, la vorbitor, la Omul Păianjen. Asta e tata. I-am zis aşa de când l-au prins cățărându-se pe balcoane, ca să ajungă la doctorul de la etajul trei să-i fure video-ul. Numai că până şi-a făcut tata planul, până a golit alambicul ca să prindă curaj, vecinul de la doi şi-a închis balconul cu cornier şi geamuri, aşa că tata a alunecat

şi-a rămas prins în antena cu care vecinul Costache de la unu prindea bulgarii. Ne-a făcut de râsul cartierului, că două luni copiii strigau dupe mine: uite-l, bă, pe băiatul lui Omul Păianjen! Până la urmă tot c-o pânză am scăpat, că într-o seară i-am pus o faţă de masă în cap lu' fii-su lui Costache şi l-am bătut cu Medelin de i-au sărit capacele. De atunci i-a rămas ăstuia şi porecla de „Musca", c-a bâzâit două zile.

Şi, deci, mama era în vizită la tata, când io cu Medelin ne-am gândit să facem patinoar. Fiind iulie, era cam greu, noroc că ne-am adus aminte de la desene animate cum au făcut Tom şi Geri patinoar în bucătărie. Zis şi făcut, am dat drumul la apă în chiuvetă, am pus dopul, între timp Medelin a tăiat cu bomfaierul tubul cu freon de la frigider şi, când au început covoraşele să plutească, am băgat două fire în apă. Atunci a rămas pisica fără coadă, că s-a curentat, s-a speriat şi mi s-a băgat printre picioare, ceea ce, dezechilibrându-mă, i-am retezat coada cu patina. În rest n-au fost victime, deoarece s-a scurtcircuitat priza şi-a sărit siguranţa. Şi bineînţeles a sărit mama pe noi cu cureaua, când a descoperit mâncarea alterată.

Paranteză. Uneori mă gândesc că desenele animate sunt dăunătoare copiilor. La mine a fost cum a fost cu patinoarul din bucătărie, sau când am rămas înţepenit cu Medelin într-o scorbură, după Chip şi Dale, dar citeam, adică mi-a citit cineva, că un copil din America s-a aruncat de la etaj ca să-l

imite pe Bugs Bunny când zbura. Decât să ajung plăcintă din cauza desenelor animate, pe care nici nu le înțeleg când sunt subtitrate cu scris, mai bine mă uit la filme cu ninje şi Cichi Cian. Care te învață foarte bine că numai cine zboară mai sus şi bate cu picioarele oamenii câştigă. Bine, asta la chinezi.

La noi, câştigă ăia care are bani să mituiască judecătorii.

Hitler și intelectualii

Hitler îşi băgă codița în buzunarul de la piept, scoțând o pastilă:

— Mareane, ştii de ce se zice Purgatoriu? Hai, gura mare, că te aşteaptă vremuri căcăcioase.

— Nu vrei mai bine să le vindem, domnu' Adolf? La o purgație normală, vă garantez două mai mici, dar mai bănoase.

În jurul meu, biblioteca imensă s-a transformat brusc într-o aglomerație de maşini, de ziceai că-i la pasajul Obor, pe la 9 dimineața. Maşinile claxonau toate deodată, şoferii îşi băgau şi-şi scoteau, numai în centrul intersecției râdeau nişte drumari care asfaltau pe ploaie. Mă rog, asfaltau. Jucau table în cabina buldozerului.

— Uau! Afaceri cu asfalt! Mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap!

— Mareane, stai liniştit, zise Hitler, ăsta-i calvarul unui şofer de taxi, cred că s-a stricat ceva la softul Iadului. Mai bine hai să-ți dea Dumnezeu sănătate aici în Iad, că de când ai venit tu, am schimbat Cyclon B-ul cu tortura psihică. Vreau să zic, Mareane, că au crăpat în două zile aici la Talpa Iadului mai mulți învățați decât am gazat eu la Auşviț!

— Ați gazat? mă apuc să întreb. Înseamnă că dumneavoastră sunteți de vină pentru exploziile de la Piața Romană şi din cartierul Colentina?!

— Nu, Mareane, ăla-i Distrigazul. Dar

mai bine să-ți arăt.

Şi brusc ne-am trezit într-o clădire pe care scria „Universitatea Sorbonaibii”, în care peste o mie de oameni cu ochelari sau cu bărbi curățau cartofi.

— Ce poate fi mai sadic decât să pui intelectualii să curețe cartofi? mă întrebă Hitler, scobindu-se uşor în dinți c-o Cruce de Fier.

— Dar ce-au făcut, domnu' Adolf?

— Păi, în general, au luat premii Nobel, scuipă neamțul a lehamite o bucată de şnițel şi-un capac necâştigător de bere la litru.

— Atunci merită, tocilarii! Domnu' Hitler, dar care-i tortura psihică acilea? l-am întrebat, în timp ce examinam cu atenție figura unuia care semăna cu Einstein.

Sigur era Einstein, că n-avea creier şi în loc îi puseseră în cap o miniatură cu Atomul, monumentul de la Bruxelles.

— Tu, Mareane, căzu ca un tunet răspunsul neamțului. Atențiune, intelectuali ratați, dânsul e Marean!

N-am văzut în viața mea atâta ură împotriva mea adunată la un loc! Nici măcar la pensionarii care ieşeau nervoşi din Economate văzând că prețurile sunt mai mari decât în celelalte.

— Le citim din Jurnalul tău şi de obicei după o pagină strângem cadavrele. Băi scârnăviilor, a țipat Hitler, trăgând în acelaşi timp un pumn în capul lui Einstein de i-a fusionat Atomul, ascultă comanda la mine! Astăzi avem seară de jurnal în lectura autorului. Intelectualii de serviciu să-şi pună dopurile în urechi,

ceilalți, atenție! Mareane, citeşte-o pe aia cu cutremurul!

Aia cu cutremurul

„Mă inervează că toată lumea a vorbit o săptămână numa' despre cutremuru' seismic care eu nici nu l-am simțit! Normal că nu l-am simțit, că dormeam pe patu' ăla de apă care l-am primit de la partid dupe alegeri! E albastru cu trandafiri şi l-am umplut cu apă minerală! Cum zice şi sloganele la apă: «Eşti ceea ce vrei» care este! Io când mă sui pe patul meu, imediat sunt adormit! Înainte, în sectembrie, l-am umplut cu must! Atuncea sloganu' patului era: «Viața are must»!”.

M-a enervat de cutremur nevastă-mea, Veorica, că m-a sunat dimineața, pe la 12, la telefon:

— Mareane, scoală că e cutremur! Pe tine te-am uitat în casă!

Toanta naibii, când a început cutremuru' s-a suit cu fii-miu, soacră-mea şi toată familia în avion şi a plecat la Milano, unde a rămas cu doamna Dana, până mi-a golit cardurili!

Cică a fost de şase grade pe scara lu' Richter! Ce fraier e şi Richter ăsta, că stă la bloc, pe scară! Io d-aia m-am mutat, care este. Da' de mâine îi pun să-mi dea jos cele patru etaje de la vilă şi să le pună alături, ca să nu cază peste mine.

Nu prea înțeleg io cum apare seismurile astea şi de ce trebuie să intre şi la mine în sector, fără să dea şpagă.

— Tati, cutremurele apare când se freacă între ele plăcile tectonice, îmi zice

Herotont, deşteptul familiei.

Parcă eu n-am auzit de plăcile astea teutonice, de la istorie, de undeva.

— Tectonice, nu teutonice, studentule!

Râde, pramatia naibii, de mine, da' nu l-am mai prins, c-a ajuns primu' la Porsche! Am citit eu într-un documentar la National Geologic că animalele simte cutremurile! Cică peştii devine agitați înainte! Aşa că mi-am luat şpagă repede un acvariu mare cât peretele şi-am turnat în el vreo patru kile de hamsii proaspete. Deocamdată nu e cutremur, că văd că hamsiile pluteşte liniştite la suprafață.

Mă duc să mă-ntind pe patul meu de apă, că m-a obosit să scriu! Sper că, dacă e cutremur, să nu se spargă patul şi să mă înec la mal!

Visul copilăriei mele

Pe la 12 ani fumam. Fumam ce rămăsese prin pachetele de la 11 ani. Şi jucam fotbal în curtea şcolii toată ziua până noaptea. Asta e un punct care mi-a plăcut mie la şcoală: că are curte. După ce pleca clasele cu proştii care n-avea scutiri la educație fizică, veneam noi, ăia pasionați de sport, nu de pas alergător, mersul piticului şi alte crăcăneli d-astea. Eu d-aia nici nu m-am mai dus la educație fizică că, fiind mai micuț, când eram la mersul piticului făceau mişto de mine, cică „mersul lui Marean".

Băi fraierilor, ce-ați fi vrut voi să aveți mersul meu prin viață, cu toate îndestulările mele! Alergați ca proştii în turmă, îmbrăcați în şorturi negre şi tricouri albe cu mâinile pe sus, ca maimuțele, ca nişte babuini dresați de tovarăşa de sport. Şi uite ce-ați ajuns: nişte neica-nimeni cu burți, cu serviciu de la opt la patru, care alergați în turmă dezordonată să prindeți autobuzul care să vă ducă la ciorbele voastre de alaltăieri şi la nevestele voastre grase şi telenoveliste!

Băi licențiaților, viața adevărată am trăit-o noi, ăia care aveam scutiri cumpărate cu cafea şi Kent, care jucam fotbal şi perețica şi miuțe după ce fugeați voi în clase la teze, care jucam la bustul gol, care fumam la cornere şi care înjuram la geamuri de ne gonea directorul. Ne durea în paişpe de nota

scăzută la purtare care era o mâzgăleală într-un catalog de hârtie, spre deosebire de senzațiile de libertate şi viața în aer curat şi țigări care le fumam! Tocilarilor!

Bine, acum nu mai pot să alerg aşa, că am făcut burtică şi dacă alerg după preşedintele partidului trei metri ca să mă pună candidat, îmi scuip plămânii, dar ce copilărie mişto am avut!

Într-o seară de septembrie, când şcolarii umblau ca bezmeticii să-şi cumpere ghiozdane şi alte marafeturi care le puneam noi stâlpi la porțile de fotbal, fumam cu Medelin în curtea şcolii. Ce mai râdeam de el, că nu se tunsese şi i-a luat foc bretonul de la țigară.

— Râzi ca boul, Mareane, eşti o vită dementă şi încălțată în teneşi care nu ştie nici câte țări româneşti au fost în istorie, dobitocule prost!

Nu mă supăram pe el, n-aveam timp, deoarece eram în mijlocul unui concurs de înjurături, dar mare lucru că nu ştiu câte țări româneşti au fost! Extraordinar!

Paranteză. M-a preocupat mult timp, într-o zi, chestia asta cu țările româneşti, care era de fapt doar una: Țara Românească, undeva prin sudul Carpaților. Celelalte erau Țara Moldovenească şi Țara Ardelenească. Atunci, de ce le zicea țări româneşti? Că oricum aveau domnitori diferiți şi se băteau cu duşmani diferiți: româneştenii din sud se băteau cu turcii, moldovenii se băteau cu tătarii şi ardelenii se băteau cu pumnu-n piept că sunt cei mai civilizați. Chiar, cu cine se băteau ardelenii?

Răspunsul e simplu: cu muntenii şi

moldovenii! Că aşa e românul: frate cu codrul şi jigodie cu fratele lui! Tot mai bine-n ziua de azi când ştii bine: dacă ai un român vecin, e bine să ai gard de doi metri! Dar să-l zideşti bine, că e-n stare să ți-l fure!

— Viața asta, Mareane, spunea Medelin într-o zi, pe când puneam monezi de 25 de bani pe liniile de tramvai ca să ne facem capace pentru jocul de capace, viața asta e ca un pepene, înțelegi? Nu înțelegi, normal că nu înțelegi, că tu ai capul ca un pepene!

— Plin de idei, ca pepenele de semințe?

— Nu, verde! Măi Mareane, toată viața e ca şi cum mănânci dintr-un pepene: sunt şi părți dulci, sunt şi sâmburi care-ți stau în gât, dar până la urmă e rotundă ca un pepene şi când ai terminat de mâncat, te duci!

— Adică mori? De la un pepene? Ăştia bagă otrăvuri în îngrăşăminte, nu, Medeline?

— Ție ți-au băgat în lapte! Voiam să zic că te duci la veceu, papagale!

Iar m-a făcut la vorbe! Şi la gânduri! E timpul să-i arunc în față ceva să-i tai macaroana.

— Medeline, eu mă fac gestionar, băi! Să vedem atunci cine-i mai tare!

N-am văzut în viața mea aşa o transformare, exact ca în basme, când arunca Făt Frumos cu pieptenele în spate şi se transforma brusc într-o pădure. Medelin a rămas încremenit cu ochii mari şi nările dilatate, cam 24 de secunde, după ceasul meu electronic. L-am făcut, l-am făcut pe şmecher!

Deodată Medelin se înroşi la faţă, de-am crezut că face un atac de infarct la inimă şi izbucni într-un râs cu lacrimi, de-am crezut c-a înnebunit brusc!

— Gestionarrrr! Auzi, gestionar! Ha, ha, gestionar!

— Da, gestionar! Ce râzi ca prostul?

— Păi, dacă te faci gestionar, o să te vizitez la închisoare, băi mână-lungă!

Un drac de om

Hitler îşi mângâie discret mustaţa, care-i rămase stingheră în mână. Oftă încet, în timp ce se chinuia s-o lipească la loc:

— Urăsc machiajul ăsta oribil şi ieftin. E aceeaşi senzaţie de prospeţime ca şi cum Pamelei Anderson i-ar cădea silicoanele pe jos în timp ce-o zgâlţâie bărbatu-su, Tommy, pe casetă. Ai văzut-o?

— Normal. Am şi chemat-o să cânte la un Revelion, dar m-a tratat cu sictir. I s-o fi stricat siliconul şi-i miroase! i-am răspuns eu, în timp ce-i subtilizam neobservat mustaţa căzută pe jos. Oare cât o costa?

— Mareane, Pamela e actriţă, nu cântăreaţă! D-aia te-a refuzat! Şi n-ai decât să păstrezi mustaţa aia, că-i făcută din părul lui Cher, nu se mai lipeşte. Ştiai, Mareane, că de fapt Hitler trăieşte? E Saddam Hussein!

— Dar o bere nu servim? l-am întrebat neatent, când o voce baritonală a zguduit smoala din cazane:

— Mareanee! N-am mai văzut unul ca tine niciodată, lua-m-ar dracii!

— Păi am apărut şi la teve, şi în ziare, cred că m-aţi văzut! am răspuns imediat.

Hitler-fără-mustaţă începu să facă plecăciuni şi şopti alb la faţă:

— L-ai supărat pe şeful, Mareane! E marele Belzebuth, naiba să mă pieptăne!

Pe loc îi apăru o cărare şi părul i se

undui în bătaia vântului. Am simțit că e momentul să profit:

— Să trăiți, întunecimea Voastră, Naiba să mă facă, vă rog, blond ca Brad Pitt!

Un râs ca un tunet răsună peste flăcările eterne, în timp ce drăcuşorii dispăreau prin crăpăturile pământului, schelălăind cu coada între picioare.

— Mareane, eşti dat dracu'! Ai mai văzut pescăruş negru?

M-am scărpinat în cap, eram tot brunet, constatasem, şi-am răspuns instantaneu:

— Am văzut la Animal Planet pescăruşi căzuți în petrol. Ce se-ntâmplă, totuşi, aş avea o rugăminte, eu de ce nu vă văd?

Hitler-fără-mustață-dar-cu-cărare m-a strâns de mână:

— Mareane, ți-am spus că tu ne vezi sub înfățişarea care ți-a rămas întipărită în minte de pe lumea cealaltă. Ție nu ți-a rămas întipărit nimic, de aceea doar îl auzi pe slăvitul Prinț Negru.

— Scuteşte-mă de slăviri d-astea, ți-am zis, Michiduță, că prințul negru e Will Smith în serialul Bel-Air.

Vocea tuşi puțin şi continuă, strigând în altă parte:

— Dacă mai fumează unul iarba-dracului aici, vă zbor în Rai să vă plictisiți etern! Iar pentru tine, Mareane, am o misiune sacră: tu vei duce pe Pământ regatul Meu, tu vei propăvădui spusele mele, tu vei fi Anticristul!

— Ce înseamnă provădupui? l-am întrebat neinspirat pe Hitler, moment în care cerul negru s-a rupt în două, cu un

zgomot exact ca ăla când mi s-au rupt pantalonii în fund, când m-am aplecat să-mi dea autograf Iliescu pe cartea lui, nu-i rețin numele.

Era ceva cu litere mai mari, parcă.

Un nor de sulf se împrăştie peste cazane, în timp ce păcătoşii tuşeau şi se vârau în smoală, să scape de miros. Am tuşit şi eu de complezență, oricum nu se compara cu ciorapii mei de la Conferința Partidului, când l-am dat afară pe Năstase. Îmi transpiraseră de nervi, de eram singurul sector cu bomba atomică! Din nor se ivi o formă întunecată care răcni la mine:

— Poți să te concentrezi mai repede, n-am văzut în eternitatea mea un om mai lipsit de imaginație. Dă-mi o formă în gândul tău, că m-au apucat mâncărimile de la starea asta imaterială.

— Ați încercat cu Gerovital? mi-a scăpat întrebarea, în timp ce mă chinuiam să-mi imaginez ceva groaznic, care să mă sperie.

Momentul se prelungi penibil, până când Hitler îmi trase un cot în coaste:

— Dacă nu te concentrezi, o să apară sub forma lu' fii-tu, Herotont! Sau mai rău, nevastă-ta, Veorica! Sau şi mai rău, Veorica din Clejani!

La auzul acestor amenințări fățişe, am început să mă screm concentrându-mă. În fața mea apăru în acel moment o față cunoscută, dar furioasă.

— Mareane, eşti prost rău! Deci pe tine te sperie cel mai mult să te vezi pe tine sărac. Uite-mă!

Eram eu, dar nu eram chiar eu, că n-

aveam costum Versace din Obor, pantofi de lac şi cravată. Apropo, nu ştiu de ce le zice „pantofi de lac” că nu merg ca Moise prin apă cu ei. Aşa ar trebui să le zică la labele de scafandru: labe de lac! Deci mă uitam la mine şi minele alălalt eram zdrențăros şi îmbrăcat de căpătat, parcă eram dintr-o trupă hard-rock. Chiar, ați văzut cum se îmbracă…

În momentul ăla, am simțit o palmă tare pe obraz. M-am întors să fug, dar Eul zdrențăros îmi mai trase o palmă. Abia atunci am observat mai atent că îmi dădea palme cu piciorul copitat.

— Aha, Mareane, mi-ai întors şi celălalt obraz, creştineşte? Ție îți place să te sinucizi? Ce, eşti masochist?

Am vrut să leşin, dar mi-a fost frică să nu-mi şutească portofelul, aşa că m-am mulțumit să beau un pic de apă minerală caldă şi să râgâi mulțumit. M-am şters politicos cu mâneca la gură şi i-am răspuns:

— Băi, sărăntocule care eşti! Mie dacă-mi trage cineva o palmă, întorc şi celălalt obraz şi după ce sunt sigur că am motiv, îl rup cu bătaia. Te bag în portbagaj şi te arunc la groapa de gunoi a sectorului, sărăcane!

Hitler, rămas şi fără mustață şi alb la față, îşi făcu repede o cruce întoarsă şi îmi şopti aproape leşinat:

— Unde să-ți împrăştii cenuşa, inconştientule?

— Dar ce sunt eu, Cenuşăresul? i-am replicat, în timp ce vocea ca un tunet răcni iar:

— Linişteee!

Era momentul pentru încă un panseu reuşit, aşa că m-am grăbit:

— Chiar, ați observat, oameni buni, că e câte unul care strigă „Linişte”, ca să țipe el după aceea? Păi aia mai e linişte? Ar trebui să strige: „Pârtiee”! Adică vine el cu decibelul în gât!

Hitler leşină delicat, în timp ce Marean-cel-sărac dispăru într-un nor de fum şi vocea se auzi plângăreț:

— Dracu' ştie cum mai scap de ăsta! Nu stați prea aproape, că se ia!

Mi-a plăcut asta cu apariții şi dispariții în nor de fum. Cum ar fi ca eu să apar enigmatic la conferințele de presă într-un mare nor? Să vorbesc cu careva să-mi dea şpagă o maşină de fum. Ce înseamnă „enigmatic”? Vocea din cerurile subterane se auzi mult mai slab, uşor depresivă:

— Ce rost are totul? Totul e deşertăciune.

— Pardon, la noi, la Lacul Morii, nu e deşertăciune, e apă. În Sahara e deşertăciune.

— Nu mă mai întrerupe, că te trimit în neant, Marean!

— Să trăiți, mulțumesc, n-am mai fost niciodată. Unde e, în Turcia? Nu-mi dați şi diurnă?

— Mareane – vocea se auzea din ce în ce mai stins – am o misiune pentru tine.

— Ştii, mă scuzați, n-am făcut armata. Sunt bolnav şi…

Lumina albă acoperi totul cu un scrâşnet oribil. Cum o să-i povestesc eu lui Medelin de toate sunetele astea? E ca atunci când Micky Şpagă s-a aşezat lângă instalația de sonorizare la şedința

partidului, cu puştile alea şpagă pentru primul-ministru. Armele au intrat în microfonie şi-am râs toţi vânătorii.

Paranteză. Mie nu-mi place vânătoarea. Stai ca prostul în tufiş, te mănâncă ţânţarii şi furnicile, ca să mitraliezi o biată fiinţă nevinovată. Arăţi dracului ca un soldat prost dintr-un pluton de execuţie, care, dacă ar avea ceva minte, l-ar împuşca pe comandantul de pluton. Măcar de distracţie.

Cum ar fi să aibă şi vânatul puşcă? N-ar fi mai interesant decât să stai ca o grămadă de bălegar în mocirlă, aşteptând penibil să împuşti o raţă cu un coeficient de inteligenţă ceva mai mare decât al glonţului. Alo, vânătoarea adevărată s-a încheiat de secole bune! Voi, pescarii şi vânătorii, sunteţi la fel de nepotriviţi în peisaj ca o căruţă cu fier vechi pe Şamp-Elisse.

Partea a doua

Înapoi în viitor

— Auzi, Mareane, ce vrea pramatia de fi-tu? Nu mai vrea sendviş cu două bucăți de pâine şi unt. Vrea o felie unsă pe ambele părți. Dar ce crede el, că banii cresc în copaci? La pomul lăudat nu te duci cu sacul, m-ai înțeles, Herotoante?

Veorica începu să frece un ness, în timp ce mie îmi crăpa capul de durere. La naiba cu teleportările astea, azi aici, mâine-n Focşani, poimâine în Iad. Evit să mă uit în stânga şi-n dreapta, ca să nu-mi plesnească țeasta. Oricum imaginea o cunosc, sunt în bucătărie la mine, Veorica închide cu zgomot capacele de la cuptoarele cu microunde. Avem patru, trei primite şpagă şi unul, galben, care l-a luat nevastă-mea ca să se asorteze cu mobilierul. I-am şi spus: „Femeie, celelalte trei nu vezi că nu se asortează? Sunt albe. „Habar n-ai, Mareane, e vorba de Feng Şui. Trebuie plasate spre nord şi est, ca să degaje energie, nu să consume.” „Păi poți să le pui şi la Polul Nord, nu vezi cât curent consumă? De ce trebuie să le foloseşti pe toate patru? Unul n-ajunge?” „Hait, zise nevasta, te-am auzit, Mareane, pe tine să zici că ajunge unul. Doamne, e prima dată! De obicei vrei cât mai multe! Nu le-ai adus tu din şpăgi? Unul îți încălzeşte ție mâncarea, sta-ți-ar în gât, altul pentru sendvişul lui Herotont şi al treilea ca să-mi țin eu nessul rece! D-aia!” „Bagă-l în frigider, dacă-l vrei rece.” „Nu, că prinde miros de la salamurile de la Economat cu

care ne-ai umplut toate trei frigiderele, Mareane!”

Şi nevastă-mea începu să plângă încetişor.

În disperare, că pierd mereu luptele cu Veorica, am mai încercat ultimul proiectil: „Şi al patrulea cuptor la ce ne mai trebuia, că suntem doar trei!” „Serviciile, nesimțitule!”

Şi Veorica trânti uşa ieşind, de mi-a pătat cravata de la partid cu cafea. Noroc că i-am confiscat-o pe-a lui Năstase când l-am dat afară şi m-am schimbat repede. Uitasem că bucătăria era plină de pahare de cristal de Boeria, primite cadou. Cam la vreo 40 de servicii complete şi 16 incomplete, împrumutate de la chermezele din filiale. Toate tronau expuse pe frigidere, cuptoare cu microunde, aragaze şi alte electrocasnice de care mai are omul prin bucătării. Că avem trei bucătării, una roz, una albastră şi una încă nu e gata, că n-am primit încă faianța. Şpagă.

— Tati, nu-i aşa că la pomul lăudat nu te duci cu sacul, te duci cu toporul? clefăi Herotont o maximă d-aia de-ți venea să-ți cumperi o trăsură regală cu patru cai.

Rețetă: se scot caii de la trăsură, se ataşează fiecare mână şi fiecare picior la câte un cal şi se mână în cele patru puncte cardinale. Rezultat: după ce urlă un pic şi pârâie, pramatia tace instantaneu.

— Mareane, tu crezi ca ar trebui să ne retragem trupele din Irak?

Ei nu, că asta le depăşeşte pe toate. L-

am văzut pe Sfântu Petru, l-am văzut pe Hitler fără mustață, l-am văzut pe dracul sărac, dar s-o văd pe nevastă-mea, Veorica, dezbătând probleme de afaceri externe, n-am crezut în vecii vecilor, amin.

— Dar ce crezi, că sunt o proastă d-aia de la tine din partid, nesimțitule? Să-ți încălzeşti singur fasolea!

Aoleo, am uitat că acasă gândesc cu voce tare şi apropo: aoleo, iar fasole?!

— Femeie, tu nu înțelegi politica externă. De ce crezi că americanii au atacat Irakul? Ca să le asigure libertatea şi democrația? Fii serioasă, e ca şi cum ai zice că eu am vrut să fiu primar ca să asfaltez străzi. E vorba de bogăția solului, aia e.

— Tati are dreptate, se băgă Herotontu', amestecând nişte icre negre în laptele cu cereale. Americanii vor să ia nisipul din Irak, ca să-l bage în circuite integrate cu silicon în calculatoare, nu-i aşa, tati?

Am rămas cu gura căscată, scăpând pe jos felia de somon afumee din omletă. În momentul următor, namila de Marş, canişul nostru fără o ureche, dar cu două cozi, se repezi sub masă. Clămpăni rapid un papuc, călcând indiferent pe somon şi o şterse din bucătărie direct în şemineul din living. Acum vreo doi ani javra a decis să-şi mute culcuşul în şemineu, aşa că am fost nevoit să-mi mai fac un şemineu de marmură în living. A fost un cadou de la o firmă de asfaltare. E cam nasol când Marş nu doarme în şemineu, că e cam curent de la cele două hornuri.

Cele două cozi le are de când Herotont, în nemărginita-i inteligență discretă, mi-a zis să-i tai coada de mic, ca să-l fac rău. Dar i-am tăiat-o pe lung, nu în secțiune. Dacă nu precizează, cauzează! Dar ce-o fi cu javra, de obicei îmi fură toată farfuria, nu papucii. Nu cred că a făcut schimb de locuri la deşteptăciune cu fi-miu. Deşi, parcă Hero a zis ceva inteligent. Am uitat ce.

— A zis că americanii vor nisipul din Irak pentru calculatoare, uitucule.

Nevastă-mea se uita cu reproş la mine, ceea ce m-a făcut să cred că se întâmplă ceva în jurul meu. De obicei, nici nu se uită la mine. Mă întorc şi în spatele meu era Pândele, grădinarul nostru care îl plimbă pe Marş. Se uita prostit la mine.

— Ce? A venit la poartă vreun comision? Du-l la magazie, Pândele.

De obicei îl trimit pe el să ia plicurile sau cadourile, că mi-e lehamite să-mi tot pun mănuşile chirurgicale ca să nu las amprente pe flagrante.

— N-a venit, şefu'.

Pândele se legăna stingherit de pe un picior pe altul.

— Atunci ce vrei?

— Şefu', nu ştiu ce are poarta că nu se clinteşte. Nu pot s-o închid.

— Închide-o dracu', că vede alegătorii ce-am în curte, boule, răspund nervos, ceea ce nu mi se întâmplă de obicei până la prima cafea de dimineață.

Mă enervez abia după ce mă frig cu ea.

— Pândele, vezi că e un buton roşu pe panou, în ghereta ta. Apasă pe el!

Asta era Herotont, care ieşi maiestuos

pe uşă, făcându-mi cu ochiul. „Nisip, tati, nisip”!

Ce nisip? Am primit nişte nisip, e adevărat, de la o firmă de construcții pentru plaja mea de la piscină, ideea mea proprie. Dar ce legătură are? Mă scarpin nedumerit în cap, în timp ce nevastă-mea iese şi ea, zicând:

— Mareane, nisipul din Irak. Uiți de la un gând la altul. Dacă nu te-aş vedea cum eşti, aş crede că te-ai îndrăgostit.

Pândele e încă în bucătărie, uitându-se chiorâş la filtrul de cafea.

— Vrei o cafea? Eşti cam mahmur, ce ai?

Pândele răsuflă uşurat:

— A, cafea era, şi ieşi cu o urmă de consternare pe față.

Ce naiba au toți astăzi? Şi mai ales să nu uit să scutur tastatura de la calculator. Auzi ce-a făcut pramatia, a umplut-o de nisip. Nisip în calculator!

Paranteză. Apropo de nisip, mi-aduc aminte cum am vândut eu într-o vară juma’ din plaja de la Costineşti. Aveam vreo 20 de ani şi bani doar din sticle goale. Păcat c-a murit vecinul Costică de ciroză, că-mi luam şi maşină. Când am rămas fără mărunt la mare, m-am apucat cu un prieten, Sebi, să ambalăm nisip pentru acvarii. Cred c-am vândut tone prin Obor. Pe urmă am încercat cu nisip pentru cafea la nisip. În două luni, plaja a scăzut cu doi metri, cred. Am săpat într-o noapte în jurul unui grup de trei rockeri beți, care dormeau sub plapuma cu stele, la lumina lunii şi a mucurilor de țigară aruncate de fanii Depeche Mode pe

ei. După ce am săpat, am făcut un şanț dinspre mare, de-au ajuns să doarmă în mijlocul unui lac, parcă erau Urâții din Pădurea Adormită, sforăind în castelul înconjurat de apă. Când s-au trezit, au început să urle de frică. Ce ți-e şi cu bețivanii ăştia cum se tem ei de apă, ca Titanicul de aisberg.

La primărie

Am deschis uşa biroului pe la ora 11 şi zece minute, că m-am uitat la ceasurile mele Longines. Am două pe mâna stângă. La Rolex mă uit doar când sunt la partid, pe mâna dreaptă. Şi când mă duc la Club, pentru şedințele de la masoni, mă uit la ceasul de buzunar, pe care l-am cumpărat de la o consignație. Nu merge, dar i-am lipit pe spate un afişaj electronic şi mă prefac că mă uit cât e ora, dar de fapt mă uit pe spate. E bine să ai ceasul potrivit pentru atmosfera care este la fiecare. Văd că pramatia de fii-miu începe să-mi calce pe urme. Mecanismul de la un Longines lipseşte şi mi-a pus în loc înăuntru nişte pastile albe care zornăie. Ia să-l iau la întrebări, până nu uit. Formez şi îl admonestez direct:

— Huliganule care eşti! Ce mi-ai făcut la ceasul meu de firmă, paştele mă-tii de derbedeu!

— Marean, cum vorbeşti? Nu ți-e ruşine obrazului? Azi nu mai mănânci cald, îmi răspunde nevastă-mea şi-mi trânteşte furioasă telefonul.

L-a trântit pe bune, am constatat acasă, când l-am pescuit din veceu cu periuța lui Herotont!

Aşa îmi trebuie dacă mă enervez şi mi se urcă sângele din gât în cap, conform principiului vaselor telecomunicante. Am format din greşeală numărul nevesti-mii! Verific rapid cu coada ochiului dacă mă vede cineva şi-l sun pe Hero.

— Alo? Herotont? Tu eşti, băiatule?

— Da, tati. Cine credeai că e, Papa?

— Lasă-l pe Papa, la el la Milano, derbedeule, şi zi-mi ce mi-ai făcut la Longines? Unde mi-e mecanismul care ticăie înăuntru? îl întreb circumspect, ca să nu risc să mă ia la mişto.

Prea târziu…

— Tati, Papa e la Roma, nu la Milano, iar mecanismul tău l-am făcut perpetuum mobile cu Cazimir.

Asta e prietenul lui, tovarăş de rele care le sufăr eu.

— Să-mi aduci diseară mobilele astea să le scot ceasul din ele şi să-ți dau cu ele în cap! Ce mobile mi-ai stricat, pramatie?

Asta nu e chiar aşa de rău, că trebuie să-mi mai împrospătez telefoanele, să sun la şpăgarii mei.

— Tati, perpetuum mobile nu e telefon, e un mecanism care funcționează etern, fără să consume energie. Şi nu mă mai deranja, că te spun lui mama că nu mă laşi să-mi fac temele.

— Stai, Hero! Zi-mi ce pastile mi-ai pus aici? Pot să iau una de cap? Că m-ai înnebunit cu prostiile tale!

— Poți să iei, da’ nu te ajută la cap. De fapt nu ştiu dacă te ajută ceva. Alea sunt Tic-Tac, ți le-am pus de vreo lună, ca să nu-ți dai seama că ceasul nu-ți mai ticăie. Hai, pa.

Rămân interzis ce minte are fi-miu! Cred c-o să-mi calce pe urme! Aşa că ar fi bine să-mi ascund mai bine urmele.

Unde eram? Aha, voiam să intru în birou. E prima dată în mandatul ăsta

când ajung aşa devreme. De obicei lucrez noaptea, ca să nu se vadă cine intră şi iese, şi mai ales cu ce intră la mine în birou. În anticameră, nimeni. Unde o fi secretara, mă întreb absent, în timp ce înghit Longinesul. Nu tot, numai Tic-Tacul.

Secretara

Pe secretara mea o cheamă Querida. Asta înseamnă ceva în limba argentiniană, din telenovele, dar nu ştiu ce. Nu mă inervează că nu ştiu ce înseamnă, că ar însemna să umblu numai nervos, şi la banii mei, nu se merită, care-i am. Deci mi-am adus aminte, din statul de plată care i-l semnez, că de fapt o chema Dana. E cam mahalagioaică, în sensul că-i place să se certe ca la uşa cortului cu toată lumea.

Paranteză. E greşită espresia „ca la uşa cortului”, deoarece am studiat problema când am pus corturile partidului pe străzi, ca să păcălim oamenii să ne adeziuneze, adică să le luăm adeziuni, să ne sprijine, ca să ieşim noi. Cortul n-are uşă! E un fermoar care-l deschizi în sus. Chiar am dat cu fruntea în fermoar, de mi-a lăsat o urmă de fermoar între sprâncene, ziceai că-s Zoro, dar în formă de „A”- Cum ar veni, m-am lovit de pragul de sus al cortului. Cică espresia asta e când te loveşti de limita competenței superioare. Adică, extrapoluând, de la fermoar începe incompetența. Doamne, e exact cum mi-a spus mie o gagică în tinerețe, când i-am dat bani, dar n-am mai putut! De la fermoar începe incompetența, de aia de atunci port numai pantaloni cu nasturi!

Querida e o fată aşa, potrivită, brunetă, care ar arăta bine dacă n-ar arăta diferit față de ea însăşi. Şi asta se

petrece de la o săptămână la alta. Niciodată nu ştiu ce surpriză-surpriză mă aşteaptă la serviciu. Dacă azi are bustul ca al Pamelei Anderson? Dacă mâine îi lipseşte o coastă, ca la Răduleasca? Dacă mâine seamănă cu Will Smith, în sensul de colagen în buze? Dacă poimâine o trage curentul pe la cusături şi începe să se descompună precum Frankenstein? Dacă e chiar Frankenstein? Întotdeauna închid ochii când intru în birou şi înto-deauna mă lovesc de cuier din cauza asta! Pe biroul ei, pe lângă cele 80 de rujuri şi farduri, se află întotdeauna o fotografie cu prietenul ei, Bebe. Niciodată n-am văzut un om cu o frunte mai îngustă. Practic, un singur rid îi desparte sprâncenele de liziera părului. Probabil când se încruntă îi curge mătreața direct în sprâncene. Ce e bine e că nu transpiră pe frunte când cântă. Deoarece Bebe ăsta e cântăreț celebru. Deocamdată pe plan local, deci la nunți şi botezuri cu dar. Împreună cu Querida, a scos şi un album. De poze împreună, îmbrăcați în haine sclipicioase. Ea se îmbracă foarte elegant. Ați văzut vreodată o paradă de manechine celebre? Ei, ea are câte ceva de la fiecare manechin, într-o dezordine probabil studiată; cizme până la genunchi, dresuri de altă culoare cu model, pantalonaş scurt de blugi şi pe deasupra o fustiță mini maro. Buricul e gol, îmbrăcat doar cu tatuaje, iar mai sus cred că are mai multe hăinuțe cusute între ele. Cred că nu s-a hotărât cu ce să se îmbrace şi de-aia şi-a luat toate

hainele pe ea. Eu mă protejez întotdeauna când trebuie să mă întâlnesc cu ea: port ochelari negri de soare! Mai atenuează din impact. Îmi pun şi picături în ochi, şi chiar i-am sugerat şi ei să-şi pună picături înainte să se îmbrace. M-a făcut albie de porci şi-am renunțat. În fond, e o secretară bună, chiar dacă se crede vedetă şi tot apare la emisiuni televizate. Las-o să apară, când vine vreun control, toți inspectorii rămân înmărmuriți şi şocați, iar eu pot să mă strecor neobservat cu registrele duble. Mă uit din nou la Longines. Şi totuşi, unde mi-e secretara?

Când a început să-mi sune mobilul, am realizat că stau aşa pe gânduri de câteva minute bune încontinuu. Cred că am stat chiar vreo două minute încruntat şi cu privirea fixată pe un obiect. M-am obişnuit şi cu chestia asta, dar câte exerciții mi-au trebuit ca să par gânditor… Chiar mi-am cumpărat de la o licitație o statuetă originală „Gânditorul", semnată de o tipă, Hamangia, sau cam aşa ceva. E din ipsos şi acum tronează la mine pe birou, lângă vechiul meu cățeluş din pluş care dădea din cap în spate la Dacia mea veche, la lunetă. Sunt foarte sentimentalist uneori. Bine, recunosc, nu era al meu, l-am şutit acum câțiva ani de la REMAT, unde-şi duc pensionarii Daciile când nu mai au bani de benzină.

Paranteză. Cățeluşii ăştia noroc că au gâtul mobil, la câte gropi sunt la mine în cartier, că ar face torticolis. Dar, stai aşa, că n-am timp acum de paranteze de gândire!

Liniștea de dinainte

Nu-mi place ce se-ntâmplă în birou! Că nu se-ntâmplă nimic. Şi de obicei anticamera geme de pile, cunoştințe şi relații care le am sau care ar vrea ei să le aibă la mine. Acum nu e nimeni. Hait, a venit Garda Financiară şi sunt în pivniță, la puricat dosare. Că acolo le-am dus, în nişte vechi boxe, unde-şi țineau pe vremuri oamenii butoaiele cu varză. Butoaiele le-am păstrat, după ce am rechiziționat casa pe Legea 112, de la nişte pensionari fără avocați, pe persoană fizică, respectiv ghici cine? Eu! Butoaiele sunt perfecte, nimeni nu rezistă mai mult de cinci minute fără masca de gaze, iar cu masca de gaze nu poți să vezi contabilitatea dublă, c-am încercat şi mi se aburesc lentilele. Ca să nu mai zic de lacrimile care vin de la butoiaşul cu motor. P-ăsta l-am inventat chiar eu, după ideea lui fi-miu, Herotont. Pun un motoraş de ventilator adaptat să învârtă nişte polonice în butoiul cu varză, totul pe bază de fotocélula. Când intră cineva în beci la dosare, varza se învârte, bomba se amorsează, războiul chimic se declanşează şi leşinul e ultima soluție. Kaput! De obicei, intrarea în beci produce o coincidență rapidă: ieşirea din beci.

Miros atent înjur, nici vorbă de iz de moare de varză stricată. Miroase uşor a Hugo Boss, deodorant. Îl deosebesc dintr-o mie de parfumuri: e folosit în general de bărbații de vârsta a doua, cu succes

financiar deosebit, realizați, cu maşină, casă, funcție, copii, secretară şi posibilități. Adică eu. Miros atent de data asta la propria subsuoară. Răsuflu uşurat şi uşor intoxicat. Deci, de la mine e! Mai ales că-mi scutur mâneca şi cade dopuşorul de la deodorant. M-am dat aşa de tare, că iar a zburat porcăria asta sub cămaşă. Să-mi notez undeva să iau şpagă alte deodorante întregi.

— Dana, unde eşti?

Rămân încremenit şi uşor speriat de strigătul ăsta. Ce naiba am de tot rămân aşa în dimineața asta? Chiar eu am strigat. E clar că sunt stresat şi n-am de ce. Arunc o privire pe geam să mă conving că n-am de ce: nu e nicio maşină de poliție jos. În schimb, mobilul îmi sună încă de la începutul gândurilor. Deci de vreo zece secunde. Deschid.

— Alo, momentan nu sunt disponibil, pe motiv de şedință, deci lăsați mesajul care-l aveți după bip.

Bip!

Ehe, câte citări la Departamentul Anticorupție am păcălit eu aşa!

— Şefu', sunt eu, Dana, secretara. Ştiu că sunteți în birou, că v-am văzut când ați intrat, veniți să ne scoateți de aici, c-am rămas blocați în lift.

— De unde ştiu eu că nu-i o capcană şi eşti Querida? Parola?

— Nu țin minte nicio parolă, răspunde Querida şi-mi închide agasată.

Ea e! Asta e parola: „Nu țin minte nicio parolă"! Chiar eu am inventat-o, după studii îndelungate, în care să fiu albastru dacă reuşeam să țin minte vreo parolă

sau vreun cod. Chiar PIN-urile de la cărțile mele de credit le-am notat pe spatele cărților de credit. Asta îmi complică uneori viața, deoarece după ce bag cartela în bancomat trebuie s-o scot, să citesc codul şi apoi s-o introduc din nou. Chiar mi-a zis odată Medelin: „Mareane, eşti prost? Dacă-ți fură cineva cărțile de credit şi ai codurile PIN trecute pe spate, o să-ți golească repejor conturile.”

Aici l-am avut din nou şi, ah, ce-mi place chestia asta! „Medeline, bagă la cap o chestie deşteaptă, care ți-o vând ca pont. Codurile PIN sunt trecute pe spate, dar invers. Ultima cifră e trecută prima, şi prima ultima şi a doua e de fapt a treia şi...” „Încetează, tâmpitule, mi-a zis el. Ştiu ce înseamnă invers. Şi dacă se prinde careva?” „Nu se prinde nimeni, îți garantez. Chiar şi eu câteodată mă păcălesc singur şi-mi blochez cardul în bancomat. De aia mi-am cumpărat un bancomat personal, pe care-l țin acasă şi înainte să plec în oraş îmi scot bani din el. Dacă se blochează, măcar am cardul acasă şi mi-l desfac singur cu şurubelnița.” Sunt un geniu rău de tot, mormăi, în timp ce mobilul îmi sună din nou.

— Alo, momentan nu sunt disponibil...

— Şefu', lăsați gândurile naibii şi veniți să ne scoateți de-aci, din lift. Puțină concentrare, şefu', că dă cafeaua în foc şi am şedință de partid la 12.

Aoleo, am uitat că Querida e consilieră de imagine la partid, la şefu' ăl mare. Bine, la ce imagine are, cred că e nevoie

de un depanator să-i schimbe tubul, că-i plin de paraziți. Să-i schimbe tubul de Rudotel, normal. Mamă, iar am vorbit eufemistic de metaforic. Sunt bun rău!

— Şefu', alo, şefu'! Puțină atenție! Suntem în lift, țipă secretara, suficient de tare ca să-mi scape mobilul direct în ibricul cu cafea care fierbea pe măsuță.

De fapt, observ că e fără cafea, cafeaua e pe măsuță, iar măsuța e pe inventar, ceea ce înseamnă că am să i-o imput, deci s-o scot din lift să io imput. Doamne, câte lucruri am de făcut azi, inclusiv să-mi aleg o măsuță nouă, eventual de la licitație. Dar până atunci mă duc hotărât spre lift.

Da' ce, am ajuns? Nu, că iar a sunat mobilul. De data asta a sunat din cafea, cu bolboroseli. Am trântit repede două cuburi de zahăr în ibric, iar la al doilea am nimerit exact butonul de speaker. O voce gargarisită a țâşnit în sus din vulcanul de cafea fierbând:

— Mareane, avem o problemă la partid! Mă auzi?

— Da, şefu, ştiu, am văzut sondajele care le-am primit, îi răspund nervos.

Ca să îndulcesc puțin tonul, am mai aruncat un cub de zahăr în ibric.

— Lasă sondajele, deşteptule! Avem o problemă de soft, Marean.

— Ați spus moft? îl întreb pe şefu', uşor zaharisit, în timp ce deschid un lăptişor de cafea la cutiuță.

— Soft, nu moft, tembelule! La toate filialele s-au stricat calculatoarele şi nu mai vedem numărul de membri, adresa lor şi mai ales dacă-i avem cu ceva la

mână. Vezi, la tine merge arhiva? Sună-mă imediat ce ieşi de la duş, strigă şefu'… sureccit… mă rog, cuvântul ăsta nu l-am aprofundat. Deci, strigă enervat.

— Ce duş, sefu'? Azi e marți, nu sâmbătă!

— Păi, se aude apa curgând! Hai, verifică, nu mă mai fierbe, spuse şefu', iar ultimele cuvinte bolborosiră exact ca ultimele bule ale lui Leonardo di Caprio în Titanic, când se duce ca prostu' la fund, exact când să-l salveze.

Am scos termoplonjorul din priză, ca să nu-l mai fierb pe şefu' de partid şi eventual să-mi recuperez cartela telefonică înainte să-mi ruginească bonusurile din abonament. Nu-i bai, oricum e pe Primărie, din banii contribuabililor. Dacă ar şti ei de câte ori am vorbit în Insulele Mauritius cu asociații mei din ofşoru' de ocolit taxele.

Pescuiesc cu o linguriță mobilul şi-l bag într-o ceşcuță să se scurgă. Ce mişto! După ce o să-l scot, poate duc ceşcuță la o ghicitoare, să-mi ghicească în zațul de mobil. Poate aflu cine o să mă sune pe viitor, ca să ştiu ce-o să le spun. Nu ştiu cum, dar de când am avut visul ăla, care nu mi-l mai aduc aminte clar, cu draci parcă era, gândesc multilateral.

Deci, ce am de făcut? În primul rând s-o scot pe Querida din lift, să-mi facă o cafea fără microradiații de la mobil, şi pe urmă să verific arhivele cu membrii de partid. Când să ies pe uşă, mobilul a început să facă să zdrăngăne lingurița în ceşcuța goală. Nu m-am mai întors, că-mi pierd şirul. Şi oricum, încă nu scot

telefonul din ceşcuță, că-mi tulbur apelurile viitoare.

Paranteză, că mi-am adus aminte. Tâmpit film, Titanicul ăla. Deci, muzicanții ăia, în timp ce Titanicii' se scufunda în apă, stau să lălăie manele, sau ce cântau ei, pe punte, în loc să facă o plută din contrabas şi violoncele. Nişte tâmpiți!

Nu te întreba ce face Marean pentru tine

Clădirea asta a Primăriei e organizată cam aşa: la parter e paza, să nu intre toți pensionarii cu cereri, sau toți fraierii care cred c-o să le asfaltez străzile şi trotuarele. E adevărat, aşa am promis în campania electorală, dacă ei sunt proşti să mă creadă. Îşi merită soarta. De altfel, de aia-i şi zice „electorală”, adică „elect” de la electriza şi „orală” de la faptul că-i electrizez verbal cu minciuni.

La etajul unu sunt eu. Tot etajul e al meu, că am avut o copilărie înghesuită şi nu mai vreau. Plus că aşa îmi place mie să stau; mi-am pus fotoliul cu masaj pe hol şi mă uit pe geamuri la fraierii care urcă pe scări la birouri. Ei nu mă văd, deoarece am cumpărat din banii Primăriei geamuri oglindă: eu îi văd, ei nu. Exact cum fac şi cu licitațiile trucate pentru utilități, dar asta-i altă poveste. Am pus în geam un anunț: „Nu te întreba ce face Marean pentru tine, ci ce poți face tu pentru Marean”. Şi mai jos, cu cifre mici, numărul meu de cont. În general, oamenii fac pentru mine chestii prin virament. Mai vin câte unii cu sacoşele şi plicuri, dar astea trec prin alte filtre, să se mânjească alții cu cerneala anticorupție. Tot aşa şi semnez, cu mâna altora. De ce credeți că nu m-a prins nimeni până acum? Pentru că „Marean nu face nimic pentru tine, doar pentru el,

şi tu poţi să pici de fraier în locul lui Marean.” Asta-i înţelesul ascuns.

În fine, de la etajul doi la spate sunt birourile unde le-am dat o pâine să mănânce la rude, prieteni şi papagali. Ăştia sunt cei care semnează contractele de licitaţie în locul meu.

Ies din birou şi cobor la pază. Mare mirare, nu-i nimeni în hol. Doar o băbuţă care, când mă vede, dă să intre. Cu o mişcare precisă, exersată, din încheietură, apăs pe butonul de blocare a uşilor de la intrare. Cu mâna cealaltă apăs pe butonul pentru tragerea jaluzelelor.

Văd eu mai târziu ce e cu paza. Nu pot să-i dau afară, pentru că-s oamenii din firma lui fină-miu. Şi vreo doi sunt nişte veri de la ţară. Mă uit spre lift şi văd că s-a blocat între 5 şi 6. N-am mai urcat pe scări atât dinainte să ajung viceprimar la sector şi n-o s-o fac tocmai acum, când mai am un pic şi ajung şef de filială la partid. Aşa că pun mâna pe telefon şi sun la deranjamente ascensoare. Unde, mama mă-sii, numărul e deranjat. Ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, au înnebunit toţi? Pe deasupra se aude o bătaie în uşa toaletei:

— Ajutor, suntem blocaţi aici!

Ceva începe să-mi sclipească în minte. Cred că ştiu ce se-ntâmplă. Doamne, cum de nu m-am prins, eu care de obicei sunt aşa de descurcător? E un atentat terorist, ca la Turnurile Gemene. Inspir puternic ca să simt miros de fum. Nimic! Doar izul de Hugo Boss. Deci fum nu e, mă uit discret pe geam, nu cad oameni şi

hârtii de la etaj, e OK. De oameni nu prea mă interesează, dar ce-ar fi să-mi zboare hârtiile pe ferestre? Alea din contractele de asfaltări ale lui unchi-miu, de spații verzi ale lui văru-miu sau chiar alea de pus balustrade de inox în parcuri, pe persoană juridică, ale mele direct.

Afară e linişte, doar băbuța aia se uită fix la mine cu o hârtie în mână. Se uită fix la mine, apoi la hârtie, se încruntă uşor, se scarpină în cap prin basmaua neagră şi apoi face un pas înapoi în stradă. O maşina frânează puternic, la un metru de baba asta şocată de bombe. Mă uit atent să văd dacă nu cumva boul ăla de şofer mi-a atins vreo maşină de-a Primăriei, luată prin licitație de la firma unui fin. În momentul ăsta, din BMW-ul ultimul răcnet, negru, cu geamuri fumurii şi muzica dată tare, manele, deci e un alegător de-al meu, coboară un şmecher cu lanțuri de aur la gât şi începe s-o înjure pe babă. Marfă! Nici pe Discovery nu mă distrez aşa de tare. Ia să vedem dacă baba îl pocneşte cu poşeta. Mamă, ce le prognozez! Baba, speriată, loveşte cu poşeta în direcția şoferului, dar acesta se fereşte, iar baba, luată de avânt, trosneşte o poşetă în capota maşinii. Cred că a lovit exact în senzori, deoarece brusc sar ambele airbaguri. Cred că unul a atins sonorul CD-ului, că muzica izbucneşte cu putere pe toată stradă! „Offff, viața mea, offf, inima mea...”

Sub asediu

Din păcate, nu mai apuc să mă uit afară, deoarece sunt distras de mai multe voci:

— Ajutor, e cineva acolo? Oameni buni, suntem blocați în toaletă şi se face inundație! Ne înecăm, ajutor!

După voce, pare văru-miu de la țară, paznicul. Şi nu seamănă deloc la accent cu Di Caprio. L-am adus din Videle, deci seamănă cu Di Berbecio.

Asta îmi mai trebuie, inundație, exact ca pe Titanici De ce m-oi fi gândit eu la filmul ăsta, nu puteam să mă preocupe un film de casă, ca Bruce Teel

Ajung din trei paşi la uşa din stânga, pe care scrie „Protocol. Nu intrați”, unde e toaleta pentru public, că aşa ne obligă Sanepidul. Încerc clanța, merge. Împing uşa şi îi văd pe cei trei paznici ai mei privindu-mă cu fețe bovine, cu picioarele în apa care curgea din toate robinetele.

— Ce faceți, mă, aici? Cum v-ați blocat, că uşa e deschisă? Ca şi apa, boilor!

Pun mâna şi închid robinetele, în timp ce cei trei papagali cască gurile, de n-am mai văzut aşa fețe tâmpe decât în Parlament.

— Şefu', noi am împins în uşă, n-am tras de ea. Iar apa, cum ați închis-o? Minune!

Ăştia îşi bat joc de mine? Nu, că nu-s suficient de inteligenți. Şi atunci de ce seamănă cu trei bolovani loviți cu leuca?

— Grigore, Mironeanule şi Vasilescu, marş şi deblocați liftul, că au rămas oamenii blocați înăuntru, le dau comanda şi o zbughesc spre fereastră, să văd cum s-a terminat filmul străzii.

— Şefu', care lift?

Nu mă întorc spre dobitocul care riscă demisia pentru întrebarea asta tâmpită, deoarece spectacolul din stradă mă țintuieşte cu gura căscată. Şmecherul de adineauri îşi împinge monstrul de maşină pe stradă, în cerc, deoarece roțile sunt virate. Mai interesant e ce se-ntâmplă cu baba. Şi-a dezlegat basmaua, a prins-o de oglinda din stânga şi se ține de ea, în timp ce-şi potriveşte pasul cu maşina care se învârte. Cu cheile scrijeleşte pe portieră, silabisind din foaia pe care-o ține cu mâna cealaltă. A scris deja: „Domnule primar, subsemnata Filofteia, domiciliată…”

Deschid uşa şi strig autoritar:

— Bey, tâmpiților, dacă-mi zgâriați cumva maşinile de serviciu, vă bag în portbagaj! Se aude?

Efectul e fulgerător: şoferul se opreşte brusc din împinsul maşinii, exact când un comisionar cu pizza, pe un scuter jigărit, încerca să-l dribleze. Impactul e nimicitor. Şoferul zboară peste babă, scuterul intră în vitrina Economatului de peste drum, iar comisionarul intră cu capul într-un tomberon. O pizza aterizează delicat prin alunecare, până la picioarele mele. Mă aplec şi-o ridic. E cu ciuperci şi boabe de porumb. Ce-am găsit al meu să fie!

— Şefu', mă aud chemat din spate.

— Ce vreți, mă? Ați deblocat liftul? Unde-i Querida?

— Şefu', se aude un țârâit de pe birou, ce-o fi? Şi ce-i ăla lift, şefu'?

Ce-or fi mâncat ciobanii ăştia, că le-a scurtcircuitat sinapsele? Asta e o expresie pe care am auzit-o la fi-miu. Nu ştiu ce înseamnă, dar sună ştiințific. Arunc o ultimă privire la dezastrul de pe stradă. Şoferul iese din Economat pe geamul spart, cu brațul plin de conserve de mazăre, baba se semnează delicat pe portiera BMW-ului şi pleacă sub braț cu o pizza, iar comisionarul se chinuie să desprindă cu un briceag sigla de pe botul maşinii. Lucrurile au revenit la normal, să nu uit să sun la poliție, să constate pagubele de la Economat, ca să le scot din contabilitate. Dublu, normal. Intru înapoi, în timp ce mă delectez cu pizza gratuită.

La recepție, cei trei veri, sau ce mi-or fi, se scarpină în cap şi se uită unii la alții, în timp ce telefonul sună pe masă.

— Marş la Economat şi păziți produsele, că vă dau afară, le scrâşnesc printre dinți şi ridic receptorul.

— A, asta sună aşa, oftează Vasilescu şi se aşază direct pe jos.

— E cineva acolo, la Primăria 5?

Recunosc vocea, e vicele de la partid. Ehe, de când îl sap eu să-i iau funcția. Aşa că-i răspund mieros:

— A, domnu' vice. Cu ce ocazie pe la noi? O autorizație de construcție, un certificat de urbanism, ceva?

— Mareane, lasă prostiile, că nu mă prinzi tu pe mine. Fii atent şi bagă la

căpățâna ta aia mare şi goală: şefu' s-a țicnit, aşa că am preluat comanda la partid.

— Dar de ce nu eu? mă înfurii imediat, în timp ce scuip boabele de porumb în capul paznicului aşezat pe jos.

— Pentru că-s mai şmecher, d-aia. Şi parcă îl văd pe vice cum rânjeşte mefistofurseic, sau cam aşa ceva.

— Fii atent, că nu repet de două ori: vreau lista cu membrii până la ora două. Că altfel îți semnez eu auto-excluderea din partid, marțafoiule!

— Am înțeles, să trăiți, şefu'! Dar ce-a pățit preşedintele?

— Nu ştiu. A dat câteva telefoane dimineață, după care s-a dezbrăcat în chiloți, s-a îmbrăcat în steagul partidului şi-a ieşit în stradă, chemând oamenii la lovitura de stat. După ce l-au lovit brancardierii, e la triere, la spitalul de nebuni. Vezi cum te mişti, ca să nu-ți dau eu ție autorizație de demolare, Mareane!

Rămân cu telefonul în mână, uimit. Ce naiba se întâmplă azi?

Şi, normal, am gândit cu voce tare.

— O fi Ziua Națională, şefu'?

— Când pică asta, miercurea? îi răspunde Grigore. Mă uit în jos la Vasilescu. Întodeauna a fost mai întârziat, dar astăzi parcă şi-a uitat şi bruma de creier acasă. Stă cu un pix în gură şi colorează cu altul condica de prezență. În părul blond îi atârnă câteva boabe de porumb, pe care i le culege delicat cu două degete Grigore. După care şi le bagă în ureche, cu un zâmbet

mai stupid decât cel al Monalinsei de la Luvru, din Roma. Celălalt paznic se apucă să taie firul de la telefon, după care şi-l înfăşoară în jurul degetelor de la picioare. Asta s-a descălțat în Primărie! Bine, şi eu mi-am cam băgat picioarele de mult în ea.

Trebuie acționat urgent, aşa că mai iau o gură de pizza şi-i scuip şi ciupercile în păr lui Vasilescu. Le fac o poză cu telefonul mobil şi mă duc la lift, să văd unde e blocat.

Dați drumul la lift!

Dacă sunt aprinse toate cifrele pe tăblița de deasupra uşii, înseamnă că ceva nu-i în regulă. Şi-mi dau seama fulgerător ce nu e în regulă. Pompierul instituției, cățărat pe o scrumieră metalică cu picior, ține o brichetă aprinsă şi scoate limba la tăblița în flăcări. De-aia sunt aprinse toate cifrele: le-a dat foc idiotul ăsta! Mă retrag strategic cu spatele în direcția scărilor, ca să nu mă observe pompierul piroman. Mă mai despart trei paşi până la scări, când lovesc xeroxul. Care porneşte cu un zgomot asurzitor. Normal, asta-i o vechitură, mare cât un frigider Fram, pe-ăla luat din bugetul Primăriei îl țin acasă, că mai am nevoie. Mă strecor repede după el, în timp ce o ploaie de foi xeroxate se revarsă din suportul copiatorului. „Programul primarului cu publicul, zilnic 10–11", scrie pe ele. Şi n-am mințit cu nimic. E adevărat că vin la serviciu după 11, dar pe drum nu trec cu maşina pe lângă public? Deci observ clar cam ce-ar vrea cetățenii de la Primărie. Asta dacă nu citesc presa în timpul drumului, deci mai tot timpul.

Paranteză. Pe lângă faimoasele „Audiențe la primar", unde vin toți nemulțumiții, care aşa or să rămână toată viața, deci n-are rost să-i mulțumeşti, pe lângă astea deci, au apărut şi nişte site-uri pe internet: www.primarul nu ştiu cum. Oare

cetăţenii care se chinuie să compună mesaje revoltate nu ştiu că iniţiativa asta e un eşec în start? Când ajungi la lucru, deschizi laptopul şi vezi zeci, dacă nu sute de disperări d-astea, nu e mai simplu să zici: mamă, câte spamuri cu viruşi! şi le ştergi pe toate cu delete all. După care ai timp suficient să dai drumul la „Solitaire”, până-ţi vine primul client la şpăgi.

Mă întorc cu spatele şi ţâşnesc pe scări în sus. În spate se aude nebunul ţipând: „Şefu’, de mic mi-am dorit să fac chestii d-astea în lift!” Răsuflu deja greu când ajung la doi, unde văd pe hol cum angajaţii mei de la Biroul de urbanism au format un trenuleţ din scaunele cu rotile şi râd cu gura până la urechi, în timp ce se plimbă în şir indian prin birouri. O fi ziua cuiva şi s-a îmbătat toată lumea deja la Urbanism? Nu cred, aici e rost de şpăgi toată ziua, n-ar risca ei să piardă vreun client gras, care le varsă banu’-n grup. Adică, ce credeaţi? Că monstruozităţile alea de zeci de etaje în zone cu regim de înălţime de maxim patru sunt ridicate fără autorizaţii? Vă înşelaţi. Fiecare etaj egal zece mii de euro, scumpilor. Din care jumate mie, restul trepăduşii ridicaţi la grad de arhitect. Or fi ei arhitecţi cu facultate, dar eu sunt Aplodorul lor din Damasc.

Pe lângă mine trece la vale pe scări un grăsan transpirat, călare pe un monitor LED. Tembelul ăsta, dacă nu mă înşel, e o pilă de-a Queridei, se dă cu monitorul pe trepte cum se dau copiii cu punga pe pârtiile de schi. Îmi sforţez creierii să-mi

amintesc dacă nu cumva e ziua mea, că altfel nu înțeleg harababura din Primăria MEA! Am ajuns la etajul trei şi mă sprijin prevăzător de perete, să văd dacă bețivăneala n-a ajuns şi aici. La etajul ăsta e o linişte de mormânt, rău prevestitoare. Încerc uşa de la Biroul Reabilitare Străzi. E închis, ceea ce e perfect obişnuit. Neavizații ar putea crede că inspectorii sunt pe teren. Nu. Sunt înăuntru, sunt blocați, dar nu-s proşti.

Bat în uşă după codul cunoscut: trei bătăi lungi, trei scurte cu piciorul, iar trei lungi cu pumnul. Tot Herotont m-a învățat că aşa se cheamă în America sosul. Dar uşa nu se deschide. Aud o mişcare slabă şi şoptesc:

— Băieți, sunt eu, Marean. Dar deschideți uşa, turcii mă-nconjor! Promit că nu mă uit în registre la străzile neasfaltate.

Atunci, o voce firavă, înăbuşită, se aude ca de departe:

— Ajutor, şefu'! Sunt eu, Popescu, vecinul vărului matale, Ifrim. Sunt aici cu Dovleac, ştiți dumneavoastră, l-ați angajat că v-a rugat doamna Veorica, e un unchi de-al dânsei.

— Lasă, mă, schema organizatorică, zic nerăbdător. Deschide odată uşa!

— Nu putem, şefu! A căzut fişetul cu restanțele la asfaltări peste noi şi suntem blocați sub birou!

Asta e chiar o treabă urâtă. Chiar dacă aş sparge uşa, ceea ce n-o să fiu sărit de pe fix ca să fac, deoarece uşile sunt încă în leasing şi, după ce le plătesc, le dau la casare şi le mut la mine, chiar dacă aş

sparge uşa să mut singur fişetul cu restanțe, ar fi imposibil. Sunt aşa de multe, că nefericiții ăia n-au nicio şansă să iasă în patru-cinci ore de-acolo.

— Mă duc după ajutoare, stați acolo, le şoptesc pe gaura cheii şi fug pe scări în sus.

Oricum n-au cum să plece, zâmbesc precum un pescăruş în mijlocul furtunii. Comparația asta o ştiu dintr-un tablou care l-am primit pentru o casă retrocedată. Tabloul arăta o furtună îngrozitoare (întodeauna mi se face rău de mare când o văd, d-aia am mutat-o în bucătărie, unde nu intru niciodată), o furtună pe mare, cu o corabie pe jumătate scufundată şi marinari înecați peste tot. În mijlocul compoziției pictorul a aşezat un pescăruş care rânjeşte privind spre naufragiu. Tabloul se chema Pescăruşul speranței. Eu nu cred că a vrut să zică că pescăruşul e o rază de speranță. La dezastrul ăla, rânjetul animalului seamănă mai mult cu o privire pofticioasă a unui vultur privind o cămilă cu piciorul rupt în deşert. Oare pescăruşii mănâncă oameni?

— Şefu', vă simțiți bine? Lăsați pescăruşii şi scoateți-ne de-aici, aud vocea Queridei, deci am ajuns la liftul blocat.

Evaluez repede situația. Nu e niciun rost de vreo şpagă, decât dacă le cer bani ca să-i scot din ascensor. N-are rost, deja le iau procent din şpăgile lor.

— Ştie cineva unde să sun să vină deranjamentele, că nu vreau să-mi şifonez costumul Armâni, le zic.

— Şefu', nu vă mai chinuiți, că un deştept de la Reparații Ascensoare l-a blocat, răspunde Querida. Am apăsat pe Alarmă şi, când a venit, a stat o jumate de oră, s-a scărpinat în cap şi-a zis că se duce să ia manualul de la firmă.

— Mareane, lasă gargara, nu te mai gândi atât şi caută o hrubelniță, ceva, să desfaci uşile şi să ieşim!

Vocea asta mi-e cunoscută, mi-e foarte cunoscută, mă gândesc.

— Nu, nu te gândeşti deloc! Vorbeşti iar cu voce tare, cu rezonanță în căpățâna aia a ta mare!

Imediat mi-a picat fisa. Numai un om îmi poate vorbi aşa fără să-l bag în portbagaj. Iar acela e…

— Da, eu sunt, Medelin, logicianule care eşti! Veneam la tine în vizită şi am rămas blocat cu scumpetea asta a ta de secretară, dragă! De fapt, ai putea să ne mai laşi vreo două ore, poate o conving.

— Şefu', scoteți-mă de aici, că domnu' Medelin se dă la mine şi eu îl iubesc pe iubitul meu, Bebe. De altfel, o să vă spun.

— Nu cred, dulceață, se aude prompt răspunsul lui Medelin. La ce-am auzit eu aici cât ai vorbit la mobil cu toate pilele tale, le dau de lucru pentru o jumate de an celor de la Anticorupție, exultă Medelin.

Mă enervează că e mai isteț decât mine cu mult la replici, că-i merge mintea ca-n tinerețe. Păcat de el că s-a apucat de pictură, că dacă se făcea primar, era miliardar în euro acum.

— Medeline, nu pomeni denumirea

asta, Anticorupție, piei drace! Stați să văd cum vă scot. Mai e cineva cu voi?

— Mai sunt eu, domnu' Marean, Maria, femeia de serviciu. Scoateți-mă, vă rog!

— Mărio, ai grijă să uiți tot ce-ai auzit acolo, că altfel o să fii singura femeie de serviciu fără serviciu din lume, o atenționez, în timp ce caut din ochi un obiect ascuțit sau cotonoginent, cu care să forțez uşile.

Ochesc un cutter pe marginea biroului de la Infrastructură şi fac un pas spre el. O secundă dacă mai rămâneam lângă uşă şi ajungeam denumire de stradă.

— Da' nu la tine în sector, că oamenii poartă pică mulți ani, Mareane. Ce a bubuit aşa în uşă, întreabă impacientat Medelin, în timp ce Querida şi femeia de serviciu se aud țipând speriate.

— Un bou a aruncat pe scări automatul de cafea, răspund cu ochii măriți de groaza prin care tocmai am trecut.

Am pus automatul ăsta la ultimul etaj special ca să nu consume multă lume cafeaua din el, că mă costă reîncărcarea. Iar bugetul Primăriei e şi el limitat.

Paranteză. Ce-ar fi ca în loc de automate să angajăm câte un bufetier să stea ghemuit în aparat şi să-ți ofere câte-o cafea? N-ar fi mai ieftin pentru…

— Încetează cu parantezele astea, tâmpitule! Scoate-ne de aici că a început să plouă cu cappuccino pe noi. Auzi, el are timp de paranteze de gândire şi noi murim aici de claustrofobie! strigă Medelin.

Apucasem deja cutterul şi dădeam să mă-ntorc, când am auzit chestia asta. Hopa, te pomeneşti că e bolnav şi-mi dă şi mie din castrofobia aia, sau cum îi spune.

— Şefu'! țipă Querida isterică. Claustrofobia e spaima de spații înguste! Nu se ia!

— Sigur? Mai confirmă cineva?

— Da, dicționarul ăla cu care o să-ți sparg capul când ies! răcneşte Medelin.

Aha, mă gândesc în timp ce, strecurându-mă pe lângă automatul de cafea, încerc să depărtez uşile liftului cu cutterul, deci sufăr de claudiofobie d-asta când mă gândesc la închisoare, puşchea pe limba-mi!

— Se pronunță claustrofobie, nu cum poceşti tu bietele cuvinte, Mareane. Şi tu, Querida, dulceață, nu-mi dai puțin două foi din dosarul ăla, te rog?

— Pentru ce vă trebuie? Sunt situațiile de la Infrastructură, n-am voie, răspunde secretara.

— Ca să-mi fac un cornet pentru cappuccino, că n-am băut încă nicio cafea în dimineața asta şi de când ne-am întâlnit, scumpo, am un gust amar. Apropo, Mareane, dacă ai fi în altă parte, încercând să faci ce faci acum, sigur ai intra la pârnaia aia claustrofobică, frate.

— Adică? La ce te referi? mă întrerup o clipă din încercări.

— Continuă, nu te opri, răspunde Medelin. Mă gândeam ce-ar face lumea dacă te-ar vedea cu un cutter în mână, încercând să deschizi uşa de la cabina piloților într-un avion.

Nu mai apuc să-i răspund, că uşile se depărtează şi îi văd pe cei trei, uşor pictaţi cu cafea, cum se uită în sus spre mine. Ah, ce-mi place să mă uit de sus la oameni!

— Ah, ce-ţi place să gândeşti şi nu-ţi iese, surâde Medelin. Puicuţă, vrei să-i întinzi mâna gentilului domn cu mutra aia, uşor înfumurată şi restul tembelă, şi să te salţi pe culoar? Şi dacă-mi permiţi, te împing eu de aici, fulgul meu de nea.

— Mă împingeţi şi pe mine, domnu'? întreabă femeia de serviciu.

— Dragă, lasă că mai întâi ies eu şi apoi te tragem şi pe dumneata. Cu fulgii mai merge cum mai merge, dar niciodată n-am fost bun la rostogolit şi împins bulgări pentru oameni de zăpadă.

Mă aplec şi o apuc pe secretară de mână, iar ochii îmi pică pe tatuajul de pe umăr.

Paranteză. Cred că tatuajele sunt nişte tâmpenii teribile. Am citit undeva, mă rog, mi-a ciut cineva, că, psihologic vorbind, tatuajele reprezintă nişte refulări ale unor indivizi copleşiţi de frustrări. Că ăştia sunt aşa de nemulţumiţi de cum arată, încât vor să-şi deseneze pe piele tot felul de brizbrizuri. Deci, cum ar fi pe mine să mă enerveze în fiecare dimineaţă că trebuie să mă bărbieresc şi, în loc să dau cu lama, să dau cu pirogravatul? Ia uite, şi aici mi se vede barba! Ia să-mi desenez eu nişte floricele de nu-mă-uita. Că mai am pe obrazul stâng nişte albinuţe, trei scorpioni şi numele Veoricăi. Uite aşa, abia peste vreo trei zile, firele de barbă or să mi se mai vadă

ieşind din albinuțe şi din pistilul floricelelor. Dar dacă mă bronzez, mi se cojeşte tatuajul?

Querida are desenat pe umăr un motiv chinezesc care nu ştiu ce înseamnă. Dar seamănă cu semnele alea de pe cutiile cu ciocolatele mici, aurii, pe care le şuteam din gestiune pe vremea lui Ceauşescu. Oare ce-o însemna? mă întreb, în timp ce mă opintesc şi-o trag pe secretară din lift.

— Mă turbezi cu gândurile astea ale tale, îl aud pe Medelin. Spune-i, dragă, ce înseamnă.

— Nu ştiu, şefu', dar pictorul mi-a spus că-i ceva special. Asta e, special! Aşa scria pe ambalajele alea de ciocolată!

— Şi pe conservele cu şuncă presată de porc scria acelaşi lucru. Nu înseamnă „Special", înseamnă „Fragil"! Şi pune mâna odată nu numai pe banii altora, ci pe mine. Şi trage-mă sus!

N-am ce face şi, împreună cu Querida, îl săltăm şi pe Medelin. Imediat le-am propus să ne refugiem la mine în birou.

— Dom' Marean, nu mă lăsați aici, vă rog eu. Mai am de spălat două etaje de scări, şefu', se milogi femeia de serviciu, cu nişte ochi la fel de rugători ca ai pensionarilor care vor să prindă un loc la Revelioanele mele din banii lor.

— Lasă, Mărio, tu pune mâna şi fă curat în lift, că avem treabă.

Dar până să-mi dau seama, Marean şi Querida o săltaseră deja şi pe femeia de serviciu. Şi iar m-am speriat înfiorător. Am simțit o mână udă bătându-mă pe umăr. Exact ca în filmele de groază, părul mi s-a ridicat instantaneu în cap, m-am

întors şi cu coada ochiului am văzut o mână de pe care picura un lichid roşu. Cu încetinitorul parcă i-am văzut pe Medelin cu ochii mari, holbându-se, secretara şi femeia de serviciu îşi țineau mâna la gură, în gestul universal de groază al sexului slab. Un individ cu părul vâlvoi mă privea prin ochelarii sparți, aşezați pe vârful nasului, cu un rictus oribil, accentuat de petele de sânge rămase pe gură, după ce se ştersese cu mâna însângerată. Aoleo, sângele se ia cu apă rece? Că altfel dobitocul ăsta mi-a pătat bunătate de costum, luat cu reducere, la trei costume cumpărate, alte patru cadou, ca să nu-i închid magazinul.

— Şefu', nu mă recunoaşteți? Sunt Dumitrescu, de la Contabilitate.

— Ce-ai pățit, omule? Unde te-ai tăiat? Medeline, să chemăm Salvarea!

— A, stați liniştit, domnu' Marean, ăsta-i tuşul de la ştampile, am spart sticluța, că nu ştiam ce e înăuntru, dar am gustat şi e nasol rău! Şefu', nu ştiu ce s-a întâmplat cu automatul de cafea, că nu mai merge, deşi am bătut cu pumnii şi picioarele în el şi pe urmă l-am aruncat pe scări. A, uite că merge! Pahar n-am, aşa că dați-vă puțin la o parte, să mă-ntind lângă el să sorb din cappuccino.

Trei iezi cucuieți,
Automatul deschideți,
Cafeluța ca să beți…

Şi Dumitrescu, ditamai contabilul principal, uns cu toate alifiile contabilității duble şi acum şi cu tuş de

ştampilă, se întinse pe jos cât era de lung, sau mai precis cât era de lat.

Cuvânt de ordine: brambureală!

M-am uitat la Medelin, care mi-a făcut un semn discret cu capul. M-am uitat în direcția aia, nu venea nimeni, aşa că am clipit întrebător către el. Medelin a repetat semnul, aşa că am ridicat din umeri în semn de neînțelegere. Enervarea se zugrăvi pe fața lui şi dădu să facă din nou semnul cu capul, când interveni Querida:

— Haideți, şefu', odată, că domnu' pictor vă face semn să plecăm pe scările de serviciu de lângă nebunul ăsta de la Contabilitate. Ce nu înțelegeți?

— Mulțumesc, pricomigdala mea, ai fost foarte clară şi discretă.

Medelin mă apucă de braț şi mă trase în viteză spre capătul culoarului.

Am trecut tăcuți şi lipiți de perete pe lângă doi funcționari de la Administrația Domeniului Public care, stând în fund în mijlocul holului, jucau table într-un mod uşor diferit. În sensul că, în loc să mute pulurile, le băgau în gură şi le mestecau. Querida trase un muget, pardon, un țipăt uşor, când unul dintre tablagii înghiți zarurile, spre enervarea celuilalt, care-l apucă de gât şi-l scutură. M-am întors să văd ce se întâmplă şi l-am văzut pe primul cum îl dă cu capul de tablă pe concurent. Îi dădu drumul mulțumit, abia după ce prietenul lui, cu fața tumefiată, dar cu un zâmbet tâmp pe

figură, scuipa doi dinți pe tablă. Bătăuşul luă dinții, îi scutură în pumn şi-i aruncă pe tablă, ca pe nişte zaruri, în timp ce scotea limba fericit.

— Jocurile de noroc dăunează grav sănătății, rosti sarcastic Medelin şi mă opri, trăgându-mă de braț.

Querida se ciocni de mine, şi după ea femeia de serviciu ateriza în grămadă. Oare de ce suntem atâția? Nu-mi place să merg în gaşcă, că ne observă lumea. Trebuie acționat discret…

— Încetează cu gândurile! Nu vă supărați, îmi permiteți?

M-am întors şi l-am văzut pe Medelin dându-se un pas înapoi, preventiv. În fața lui, aşezat pe două dosare groase cu licitațiile la „Spații verzi”, stătea un tânăr sfios, îmbrăcat într-un costum ieftin, cu vestă de lână pe dedesubt şi cu cravată roz. Probabil homosexual.

— Ba nu, sunt normal, spuse tânărul, în timp ce-şi scotea cravata. E roşie, dar a ieşit culoarea la spălat, şefu'.

— OK, nu-i nicio problemă, poți purta ce cravată vrei, amice, zise Medelin pe un ton blând de tipul: „Eşti arab şi-ți respect credința, lasă detonatorul jos”. Ne permiți să ieşim?

— Sigur, domnu'. Problema e că nu ştiu cum se deschide uşa asta, de vreo oră încerc să-mi dau seama.

Uşa era normală, cu geam incasabil, uşa de evacuare spre scările de serviciu, cu un mâner din acela lung, pe care-l apeşi în jos. Din afară, ca să intri, trebuia să ai cartelă de acces. Un sistem pe care cu mândrie l-am implementat în

Primărie. Special mi-am făcut o firmă, bineînțeles pe numele Veoricăi, nevastă-mea, de import sisteme electronice de acces. Adaos 200%.

— Fii atent, prietene, spuse Medelin şi apăsă în jos mânerul uşii.

Aceasta se deschise, iar tânărul strigă:

— Fantastic! Nu mi-aş fi putut imagina. Stați să-mi iau dosarele şi să mă duc… unde mă duceam?

Tânărul se scarpină în cap, în timp ce Medelin mă împinse pe uşă afară, o luă de mână pe Querida şi o trase pe femeia de serviciu. În urma noastră, tablagiii se ridicau de pe jos, intrigați de strigătul tânărului cu cravata roz, de homosexual.

— Nu e de homosexual, nu v-am zis? A ieşit la spălat, mama ei de porcărie! se enervă amicul, în timp ce Medelin închise uşa încetişor după noi.

La timp! Jucătorii violenți se izbiră unul de altul şi amândoi de uşă.

— Cum se deschide asta? sâsâi nedumerit cel cu dinții sparți spre tânărul cu cravata aia enervantă roz, de persoană neheterosexuală.

— Ba sunt heterosexual, şefu', şi tânărul trase un pumn în uşă. Cum se deschide asta, că am uitat de enervare! Sunt heterosexual, ce mama naibii!

Un pumn în gură îl întinse pe jos pe bietul tinerel. Jucătorul violent îşi lipi nasul de geam şi se scuză pentru gest:

— Zice că e hetero-nu-ştiu-cum, şefu'. O să-l controlăm noi să vedem dacă are paşaport străin. Mergeți sănătos, domnu' Marean!

Se întoarse brusc şi-i trase un şut în

coaste colegului contabil, care se apucase între timp să-i scoată cravata aia roz ghinionistă bietului tânăr, probabil normal. Acesta îşi săltă puţin capul şi şuieră stins:

— V-am zis că sunt normal, şefu'.

După care leşină, în timp ce Medelin îşi făcu cruce şi trase concluzia:

— Blestematele tale de gânduri cu voce tare or să ne bage pe toţi în mormânt, Mareane. Hai la tine în birou.

Paranteză. Toată lumea îi dă în sus şi-n jos cu discriminarea. Că nu trebuie să arătăm cu degetul spre homosexualii care iubesc băieţi. Că să nu-i scoatem în afara societăţii. Paranteză în paranteză: de parcă noi avem aici o societate. Toţi trag să iasă din societate, să fie ei mai bogaţi, mai şmecheri, mai cu moţ. Să stea pe vârful dealului în vilă, nu în vale cu prostimea. Şi cu prostimea e la fel. Toţi vor să fie mai altcumva. Adică, sărăntoc-sărăntoc, dar am televizor color cu diagonala mai mare. Sau dacă am unul mai mic, să fiu eu ăla care a văzut mai multe telenovele la el. Sau toate telenovelele. Sau dacă suntem patru beţivani, rupţi în fund, în ultima bodegă din ultima comună, eu vreau să fiu ăla care nu plăteşte. Al mai prost dintre noi să ne facă cinste, prostu' dracu' de fraier!

Deci, cu homosexualii. Să nu-i discriminăm şi să-i integrăm. Păi cum să-i integrăm, mă rog frumos, dacă ei sar în evidenţă cu cravata roz şi cu mai ştiu eu ce poşetă la braţ? Cică să nu ne uităm la ei, să-i facem să se simtă prost, săracii. Azi aşa, mâine aşa, şi parcă văd că ne

trezim la teatru, că intră unul în sală cu o vacă după el. Faceți cunoştință, ea e Florica, iubita mea. Nu vă uitați prea insistent că e foarte sensibilă, dar în rest e cea mai umanofilă creatură.

Deci, n-am nimic cu homosexualii, dacă n-aş şti care sunt.

Vicepreşedinte

Coborâserăm de vreo zece minute în biroul meu, fără să întâmpinăm vreo problemă, când i-am atras atenția lui Medelin:

— Eu cred că se-ntâmplă ceva.

— Nu mă-nnebuni! Cum de ți-ai dat seama?

— Păi, fii atent, unii jucau table şi se băteau, altul a distrus automatul de…

— Mareane, am văzut toți chestiile astea. Doamne, câteodată nu-mi vine să cred că pentru tine lucrurile n-au decât un singur înțeles. Şi ăla e de neînțeles.

Am început să mă scarpin în cap, dar m-am oprit imediat din gestul meu negândit. Unu, că mă umplusem deja de mătreață pe guler şi doi, nu trebuie să-l las pe Medelin să ghicească că nu înțeleg ce zice. Noroc c-a sunat telefonul, zdrăngănind în ceşcuța goală de cafea, unde-l lăsasem.

Toți au tresărit speriați, aşa că am tresărit şi eu cu puțină întârziere, să nu se prindă că nu m-am prins.

— Alo, cine-i? Lăsați un mesaj sau reveniți după bip…

— Tati, sunt eu, Herotont! Totul e bine la matale la serviciu? mă întrebă fi-miu, pe care l-am recunoscut nu numai după voce, ci şi după faptul că a spus cine e.

— E bine, fiule, că altfel nu mă făceam primar, să ai tu de toate şi mama ta să aibă bani să meargă la…

— Lasă asta, tati. Voiam să-ți zic că la

vecinu' Porumbel a fost un incendiu dimineață.

— Aoleo, sper că l-au stins, nu?

— S-a stins singur acum vreo jumate de oră, după ce i s-a făcut toată casa scrum. Pompierii n-au venit, că cică erau foarte ocupați. Noi ce facem?

— Stați liniștiți în casă și așteptați-mă, m-auzi?

— Nu mă refeream la asta. Ce facem, adică mergem și noi să scotocim prin scrum, poate găsim niște bijuterii, ceva?

— Da, da, mergeți, i-am răspuns și am închis.

— Probleme? mă întrebă Medelin, care stătea la fereastră și se uita atent pe stradă, de unde răzbăteau tot felul de sunete ciudate.

— Nicio problemă, doar că i-a luat foc casa vecinului. Și azi-dimineață am vorbit cu el, când am plecat spre serviciu.

În momentul ăla, Querida îmi aduse o cafea fierbinte și începu să se rujeze într-o oglinjoară:

— Șefu', eu trebuie să mă duc la ședință la partid. Știți că sunt consilier de imagine.

— Scumpo, tu ești o imagine foarte plăcută. În schimb, la partid, ca să salvezi cumva imaginea, ar trebui să le stingi lumina, zâmbi Medelin, uitându-se în continuare ușor încruntat pe geam.

Atunci mi-am adus aminte de partid și de dezastrul cu președintele.

— Dragă, înainte să pleci, dă-mi din calculator lista cu membrii de partid de la mine, că fierbe conducerea. Știți, a înnebunit șefu' și șef e vicele, le-am

explicat, sorbind din cafea.

— Dom' Marean şi atunci cine e vice? mă întrebă Maria, femeia de serviciu, care se chinuia să şteargă televizorul de praf.

Medelin se întoarse curios spre mine, în timp ce m-am ridicat, vărsând cafeaua pe dosarele cu licitații de pe birou.

— Mamă, da' prost sunt! Querida, nu mai pleci nicăieri. Mărio, vino să te pup şi după aia cheamă şoferul. Medeline, asta e ocazia vieții.

Maria mă privi uimită, în timp ce se boscorodea singură că trebuia să şteargă petele.

— Mareane, ocazia vieții a fost când trebuia să faci liceul şi-ai pierdut-o. Dragelor, explică vesel Medelin, iubitul vostru primar tocmai a realizat ca poate deveni vicepreşedintele partidului. Aplauze!

Criza

Evenimentele s-au precipitat, aş putea spune, deşi n-am înțeles niciodată de ce se spune că s-au precipitat. Ce, evenimentele sunt ploi sau ninsori, adică precipitații?

În fine, în ziua aceea am cunoscut culmea gloriei, am stăpânit țara şi poate chiar sectorul meu, şi după aceea am pierdut tot. Dar să le luăm pe rând, cum spun şi la comisioane.

Herotont lăsă jos receptorul şi se întoarse către maică-sa. Veorica fierbea nişte creveți într-o oală mare şi purta masca de gaze, deoarece hota aragazului nu făcea față.

— Mami, se întâmplă ceva cu tata!

Veorica bolborosi ceva, după care se dădu doi paşi înapoi şi-şi scoase masca:

— Şi încă n-a gustat creveții mei. Or fi suficient de fierți? Hero, nu vrei să guşti tu?

— Nu, mersi, oftă Herotont. Abia mi-am revenit cu stomacul după peştele ăla în sare pe care l-ai gătit.

— Acum nu-mi scoate ochii, puiule. N-am ştiut dacă se alterase, din cauză că era foarte sărat. Dar de ce crezi că taică-tu a pățit ceva? schimbă ea vorba. Că n-a venit să caute în scrum, la casa Porumbeilor.

Herotont îşi luă geaca pe el şi răspunse din pragul uşii:

— Şi asta, da, mamă, dacă tata era OK, venea urgent să negocieze cu

vecinul. Doar ştii de când vrea să-i cumpere terenul. Bineînțeles, ca să-l revândă mai scump. Şi când l-am sunat, nici nu i-a trecut prin cap chestia asta.

Veorica mai făcu o încercare, îndreptându-se cu un polonic cu creveți spre Herotont:

— Puiule, poate s-a gândit şi acum e pe drum spre noi. Hai, gustă totuşi…

Nu mai apucă să zică altceva, că Herotont îi strigă deja de la colțul aleii, unde încalecă pe bicicleta sprijinită de gard:

— Dacă se gândea, mă trimitea pe mine să-l țin de vorbă pe Porumbel, ca să nu se bage altul pe fir. Într-o oră sunt înapoi, mami!

Veorica închise uşa şi strigă tare:

— Carlos! Hai la mama! Carlos, unde eşti, şacalule? Carlos Şacalul nu era un spion. Nici măcar un şacal, singurul din casă care avea ceva trăsături din jivina aia vicleană era Marean. Carlos era doar un motan birmanez maro, cu lăbuțele negre şi vârful cozii alb, gras, aproape obez, care căzu surprins cu un bufnet înfundat de pe calorifer. Veorica îi aruncă bietului patruped un crevete şi aşteptă reacția. Carlos, încă năuc după căzătura în somn, mirosi bucățica de carne, după care se zbârli tot, se schimonosi îngrozitor şi vomită o bucățică de păr. Mieunând a jale, pisoiul fugi sprinten pentru greutatea lui şi încercă să se ascundă sub dulap. Rămase înțepenit, după care dădu cu spatele şi lovi o statuetă reprezentând o negresă. Se întoarse mieunând din ce în ce mai tare

şi sări peste statueta reprezentând acum o negresă ciungă. Carlos ieşi în sfârşit din cameră, după o scurtă încercare nereuşită de a ieşi prin tocul uşii.

Veorica urmări absentă aventurile bietului motan, oftă şi stinse focul la aragaz. Luă oala cu creveți, vărsă apa în chiuvetă şi aruncă conținutul în gunoi. După care dădu drumul la televizor, la o telenovelă, şi formă un număr la mobil. Nici nu apucase personajul principal din film să plângă prima oară, că Veorica deja comandase la catering creveți cu sparanghel şi orez cu fructe de mare. Un maldăr de haine vechi din garaj tremura peste bietul motan Carlos, devenit, pentru a câta oară, vegetarian convins.

Home, dulce home!

Fmilia lui Marean locuia în noul cartier bogat al parveniților, undeva la periferia orașului, deși, dacă stai să analizezi puțin, parcă tot orașul era o periferie. Mă rog, nu neapărat geografic, ci ca civilizație. Casele erau aruncate alandala, amestecuri de stiluri fără înțeles, ca niște prăjituri roz și oranj monumentale, preparate din macaroane, frișca, ciocolată și ciulama de ciuperci. Aberațiile aveau garduri imense din beton, cu grădini super-aranjate, fântâni artizanale kitschoase, cu pază la poartă și mașini luxoase, parcate ostentativ în drum. Drumuri nu erau. Ci doar niște ulițe prăfuite, pe care treceau de-a valma jeepuri, patrule de poliție și betoniere care înălțau alte coșmelii, și mai mari, și mai urâte. Copacii lipseau, că dacă-ți plantezi copaci în fața casei, nu se mai vede casa. Și îmbogățiții zilei, fără gust, mai ceva ca o cafea îndulcită cu sare de lămâie, se mândreau cu peșterile lor.

Casa lui Marean nu era cea mai înaltă și nici cea mai urâtă, deoarece n-o construise el. Era un chilipir de la un nepot care plecase din țară și care avea să-i dea niște bani. De altfel, cam ăsta era și motivul pentru care plecase. Poate, eventual, și faptul că se speriase de câțiva indivizi rămași necunoscuți, datorită măștilor negre, care-l vizitaseră într-o noapte cerându-i să-și plătească datoriile.

Ciudat ce repede renunți la o casă şi semnezi actele de donație, deşi ai o mână ruptă. Iar cealaltă, sucită la spate.

Marean n-a modificat nimic la casă, în schimb, şi-a supraînălțat gardul. Avea patru metri, iar la cât beton intrase în el, putea să facă un bloc de zece etaje. Nu l-a costat nimic, era o şpagă, aşa că mergea şi un bloc de 20 de etaje, dar arhitectul l-a avertizat că, dacă-l mai înălța, s-ar putea să-i cadă gardul când trânteşte porțile. Iar Marean n-a vrut să-şi prăfuiască limuzina.

Herotont ieşi pedalând pe poarta monumentală, lângă care aşteptau, ca de obicei, între trei şi zece cerşetori. Nu primeau nimic niciodată de la Marean, dar se mai alegeau cu ceva de la ceilalți bogătani care-l vizitau. Polițiştii, care îşi beau cafeaua în maşina parcată în fața porții, îl salutară amical. Erau în misiune de patrulare prin cartier, dar ce era cel mai de preț de apărat dacă nu primarul? Herotont avea maşină, Marean îi cedase unul dintre „cadourile" lui, plus un şofer care să-l ducă la şcoală, dar nu-i plăcea să meargă cu ea în înghesuiala de pe ulițele prăfuite. Ajungea mai repede în oraş pe bicicletă.

Băiatul încetini în dreptul fostei case a vecinilor, din care mai ieşeau câteva fuioare de fum. Pompierii plecaseră, iar în curte vecinul şi consoarta încărcau în portbagaj vreo două sute de haine de blană, salvate de servitori din incendiu. Într-o dubă care tocmai ieşea pe poartă erau stivuite bucăți dintr-o frescă îngrozitoare, pictată pe rigips de un

pictor comunist, reeşapat de antigusturile parveniţilor. Fresca era arsă parţial şi Porumbel plătise deja în avans încă o sută de mii de dolari s-o refacă.

Herotont se uită cu interes prin poarta deschisă. Avea oarece interes faţă de partea feminină a familiei Porumbel. Care parte tocmai îşi dădea cu părerea:

— Lasă, dragă, că oricum mă plictisisem de casa asta. Aş vrea una cu influenţe mediteraneene de munte, iubi!

Asta era nevastă-sa cu care se însurase din dragoste, el, şi din foarte mare dragoste dezinteresată, ea. Ea, Mona, 19 ani, 1,80 înălţime, fotomodel, el Cristinel, 62 primăveri, 1,60, bogătaş. Eterna poveste a lui Ramoleo şi a Julietei.

Herotont oftă, strânse ghidonul, se asigură că nu ieşea în calea vreunei betoniere şi pedală accelerat către oraş.

Nebunie generală

Mă uit pe geam şi nu înțeleg ce se petrece. Parcă s-au adunat toți şoferii cretini în fața Primăriei.

Medelin privea pe geam preocupat şi mi-a trecut prin cap imediat că regreta că nu avea la el şevaletul, culorile şi pensula. Ar fi ieşit o capodoperă, cred, că nu mă pricep deloc la pictură. Nu înțeleg de ce trebuie să pui pe perete nişte linii mâzgălite, când poți să înrămezi nişte poze frumoase cu apus de soare, păduri înflorite sau cu mine la o nuntă dansând, când strângeam darul. Aia da, artă!

— Ai dreptate, nu te pricepi deloc. Cu câte personaje sunt acolo-n stradă, aş putea să repictez Capela Sixtină a lui Michelangelo. Cu diferența că ăştia de jos n-au ce căuta la Vatican, ci se potrivesc mai degrabă pe tavanul unui salon de la Spitalul de Nebuni, zise Medelin, sorbind uşor din cea de-a patra cană de cafea.

M-am apropiat de fereastră şi am văzut un pensionar plinuț, cu căciulă de blană şi c-o sacoşă goală în mână, încercând să intre în supermarketul de lângă Economatul meu. Am rămas cu gura căscată. Ce să caute un pensionar sărăntoc la un supermarket, când putea să cumpere la aceleaşi prețuri dar marfă mai proastă din Economatul meu? Pe lângă asta, m-a mai mirat uşor şi că omul nu voia să intre, cum era normal, pe uşă, ci printr-un geam. După ce se izbi de vreo patru ori de vitrină, se apleacă

şi ridică de pe trotuar o piatră pe care-o aruncă cu putere în geam. Am tresărit amândoi, iar Medelin îşi vărsă puţina cafea pe bărbie, când vitrina căzu într-o ploaie de cioburi.

— Ai naibii boşorogi, s-a încins tărâţa în ei! am exclamat. Querido, formează-mi numărul de la Regia de Termoficare, să le taie căldura ăstora, că li s-au urcat gradele Cassius la cap!

— Celsius, Mareane, şi fii atent de ce nu înţeleg eu nimic din ce se-ntâmplă în dimineaţa asta.

Mă uit din nou spre supermarket şi-l văd pe bătrânel aşteptând răbdător în faţa vitrinei sparte, din care ieşeau cu braţele pline de pachete o grămadă de cetăţeni. Un poliţist se îndreptă spre pensionar, îl apucă de cot, îl trase la o parte şi, îmbrâncindu-i pe cei care ieşeau, intră în magazin. În urma lui, pensionarul se chinuia degeaba să urce peste rama geamului, aşa că renunţă şi începu să-şi îndese în sacoşă produsele căzute de-a valma printre cioburi. Multe erau prăjituri din carton sau cutii goale care făceau reclamă la articolele de pe rafturi. Dar bătrânelul păru să nu-şi dea seama şi îşi umplu sacoşa cu ambalaje, după care rânji satisfăcut şi tropăi grăbit spre casă.

— Deci, zic să nu mai stăm să ne uităm, Medeline, spun nerăbdător. Hai şi noi jos, poate şutim ceva de la raionul de delicatese.

— Stai liniştit, bătrâne, mă prinse Medelin de cot. Până ajungi jos, nu mai apuci.

Într-adevăr, o mulțime de oameni se împingeau să intre sau să iasă prin vitrina spartă, deşi uşa magazinului părea deschisă. Până şi polițaiul apăru în cadrul geamului cu un cărucior plin ochi de verdețuri, în general varză şi ceapă.

— Ia uite şi forțele de ordine s-au făcut vegetariene, am râs şi am format numărul de la secția de poliție.

— Ia şi omul ce-i obişnuit să ia, replică Medelin, în timp ce telefonul suna fără să răspundă nimeni.

Voiam să sun să-l atenționez pe comandant că ăia ai lui au început să ia şi pe față, nu numai prin dosul tarabei, de la vânzătorii din piețe.

Uşa de la birou se deschise şi Querida mă anunță, în timp ce se ruja atentă:

— Şefu', au sunat de la partid, să veniți la conferința de presă.

— Unde-i Maria? A venit cu şoferul? o întreb, în timp ce deschid micul frigider de sub birou, ca să-mi iau o cravată într-un ton mai proaspăt.

Paranteză. Ați văzut că toată lumea bună poartă cravată roşie? Cică simbolizează puterea şi încrederea în sine, mi-a spus mie un şef de filială, când abia intrasem în politică să fac bani şi să am relații. Dacă porți papion, pari papagal, iar dacă n-ai cravată, eşti neserios. Eu nu cred. Eu cred că şefu-i şef şi-n pielea goală. Păi ce, dacă porți două cravate roşii deodată eşti de două ori mai puternic? Nu cred că ai putere să învingi doi brancardieri. Iar la cămaşa de forță nici nu-ți trebuie cravată, e suficient un şnur.

— Şefu', e o problemă cu Maria, continuă Querida să se rujeze.

Şi în general făcea asta mai des decât respira.

— Ce s-a întâmplat cu femeia? se întoarse Medelin intrigat.

— Am deschis puțin uşa şi-am văzut-o la capătul culoarului, cred că se joacă ceva, şefu', zise secretara.

Curiozitatea lui Medelin a fost mai puternică decât curiozitatea mea. Am observat asta în timp ce mă ridicam de pe jos, de lângă uşă, unde ajunsesem împins de prietenul meu, într-o luptă incorectă corp la corp. Eu am fost şi bolnav când eram mic, da?

Mi-am strecurat cu greu capul pe lângă umărul lui Medelin şi-am văzut-o pe Maria legată cu un fular la ochi, învârtită de vreo patru funcționari care râdeau cu gurile până la urechi şi strigau veseli:

— Baba oarba, baba oarba!

După care o izbeau pe biata Maria de un fişet de tablă aflat pe hol. Ce scenă crudă! mi-am spus imediat. Am să le imput nesimțiților fişetul ăla turtit.

Până să mă dumiresc şi să scot mobilul să filmez scena aia de neuitat, Medelin ajunse lângă femeia de serviciu, o opri din rotație şi strigă către tembelii ăia:

— Toată lumea afară! Se dau jucării gratis la supermarket! Hai, valea!

Şi o împinse pe Maria spre uşa biroului, în timp ce cei patru stăteau năuci şi se uitau unii la alții cu gurile deschise. Să-mi notez să-i trimit pe vreo

doi să-şi facă un control dentar, că le văd cariile de aici.

— Voi n-auziți? Jucării, copii! strigă Medelin şi se apucă să-i împingă pe funcționari în jos, pe scări.

După câteva secunde mă uitam pe geam la cei patru cum se împingeau să intre în supermarketul spart. Maria îşi trăgea sufletul, răsuflând greu. Medelin îi întinse o cană cu apă şi-o întrebă liniştit:

— L-ai găsit totuşi pe şofer?

— Da, domnu'. Era în garaj, jos.

— I-ai zis să tragă maşina la intrarea din spate? întrebă Medelin pe acelaşi ton.

— Da, domnu'. A tras-o, dar nu ştiu ce-i cu el, nu părea în apele lui, domnu'.

— Să vezi tu ce apă o să-i sune în cap! m-am înfuriai imediat. Crede că dacă-i nepotul neveste-mii îşi permite să facă pe nebunu'?

Medelin îmi făcu semn să tac şi o întrebă pe tonul ăla enervant de calm:

— Dar de ce nu părea în apele lui, draga mea?

— Îmi mai dați un pic de apă? oftă femeia de serviciu, uitându-se speriată spre mine.

Medelin îi întinse cana şi femeia continuă:

— Ştiți, i-am zis să tragă maşina în spate, dar n-am crezut c-o să facă asta cu mâinile goale. Cred că a înnebunit, c-a tras maşina de bara din față, spuse biata femeie şi izbucni în lacrimi.

— Aoleo, m-am impacientat. Sper că n-a pățit nimic!

— Ba da, cred c-a făcut hernie, şefu'! hohoti Maria. Am răsuflat uşurat:

— A, e OK! Credeam că are maşina ceva!

Drumul lui Herotont

Deşi îşi suflecase blugii până la genunchi, Herotont se pictase deja până la brâu cu noroiul de pe strada principală. Oricum, avea noroc că niciun camion nu trecuse pe lângă el în locul şi la momentul nepotrivit. Adică în timp ce trecea pe lângă o baltă. Când se întâmpla asta, primarul sughița frenetic, iar Herotont înceta cu înjurăturile abia prin centrul oraşului. Oricum, nu-l înjura pe taică-său, deoarece Marean locuia cu familia în alt sector, nu în cel pe care cu onor îl conducea. „Dacă stăm în sărăcia aia, o să se vadă imediat că singura stradă asfaltată e a primarului, şi-mi sare presa în cap”, le-a zis Marean. „Păi şi vecinii ce-o să zică, dragă?” a întrebat Veorica, bătând un ou pentru maioneză. „Cui îi pasă? Sărăntocii să-şi plătească impozitele dacă vor să-şi asfalteze şi ei străzile. Nu acum, că banii îi folosesc la licitații”, le-a dezvăluit Marean. Aşa că stăteau în cartierul parveniților, pe o stradă neasfaltată, că primarul de acolo, din alt partid, era la cuțite cu Marean.

Herotont trecu în viteză pe lângă casa preşedintelui, o hurdubaie cât un bloc, vopsită cochet în galben-lămâi, fără niciun stil arhitectural, exact cum era creierul proprietarului. De fapt, nu era chiar preşedintele, era viitorul preşedinte, după cum se lăuda omul pe la toate posturile de televiziune, amatoare de documentare cu maimuțe.

Ghiță era un fost văcar din regiunea aia suburbană, semi analfabet, care-şi vânduse vacile şi cumpărase nişte izlazuri exact în locurile unde mai târziu s-au ridicat casele parveniților. A mai făcut omul şi nişte aranjamente ilegale, schimburi de terenuri cu statul, şpăgi mari prin ministere, cert e că s-a trezit milionar peste noapte. Ghiță a început să se distreze: şi-a făcut un partiduleț de oportunişti, grăbiți să culeagă de pe jos firimiturile aruncate de fostul văcar, a cumpărat un club de fotbal şi, deşi habar n-avea de sportul ăsta, a angajat jucători, antrenori şi s-a dat mare specialist. Între timp, jucătorii îşi dădeau autogoluri, portarii scăpau mingile printre mâini, antrenorii aveau nişte strategii de oină, iar suporterii veneau la stadion să se distreze. Mai rău e că Ghiță îşi organizase o mică grupare paramilitară, de extremă dreaptă, cu care-şi teroriza adversarii. Se visa preşedintele țării şi unde se întâmplau nenorociri, hop şi el să arunce cu bani în fața camerelor de luat vederi. Era şmecher, nu pierdea niciun ban din ăştia aruncați. Ca şi Marean, ocolea cu măiestrie impozitele şi găsea tot felul de şmecherii ca să păcălească statul.

Herotont trecu în viteză pe lângă poarta palatului, pe care trona o inscripție imensă din ipsos: „Preşedintele Ghiță”.

— Preşedinte de staul, mormăi ca de obicei băiatul când vedea chestia aia.

Exact atunci îl izbi o imagine ciudată: marele Ghiță, cu o coadă de mătură în mână, încerca să deschidă capota

motorului de la Rolls Royce-ul comandă specială, pe care şi-l conducea singur. De aia şi arăta aşa de boțit.

— Deschide gura, Joiano, paştele mă-tii de maşină! Ce-ai de nu umbli, panarama dracu'! răcnea „preşedintele".

Herotont pedală mai departe şi atunci realiză că în dimineața aia se schimbase ceva pe stradă. Dispăruse forfota obişnuită de betoniere, autobuze muncitoreşti, camioane cu materiale de construcții amestecate cu limuzine de şmecheri, jeepuri şi alte maşini de figuranți. Câteva maşini erau abandonate pe marginea drumului. Herotont încetini, uitându-se la un ştab de la Banca Națională, oprit în fața porții automate de la o vilă cu trei etaje şi piscină. Omul, îmbrăcat într-un costum elegant, cu cravată şi pantofi negri de firmă, coborâse din maşină şi se uita încurcat la telecomanda care deschidea poarta. Cu o mişcare furioasă, trânti obiectul de pământ. Poarta se deschise zumzăind uşor, iar omul rămase efectiv cu gura căscată şi se aşeză încet pe un bolovan de lângă intrare.

— Deci e adevărat că bogăția tâmpeşte, rosti Herotont, şi-şi continuă drumul.

Din sens opus venea în galop o căruță cu doi țigani. Se intersectă cu căruța în care cei doi chiuiau bucuroşi. Piranda trase hățurile, iar caii opriră, fornăind nervoşi, chiar lângă ştabul care stătea în fața porții deschise.

— Ce s-a întâmplat, boierule? Te-a apucat şi pe matale magdalena la cap! strigă țiganca.

— Se zice migrenca, pirando, o corectă ţiganul, aprinzându-şi o ţigară.

— Să vă ghicească Chireşica în palmă, boierule? întrebă ţiganca.

Nu mai aşteptă răspunsul şi sări sprintenă din căruţă, ajunse lângă tip şi-i luă palma.

— Boierule, o să ai o întâlnire la drum de seară şi-o să te îmbogăţeşti de bani şi ce afaceri mai ai matale, începu să turuie piranda, care se aşeză strategic între omul aşezat pe bolovan şi maşina rămasă cu portiera deschisă.

Ţiganul sări din căruţă şi, dintr-o mişcare, se aplecă în maşină, luă o servietă de pe scaunul din dreapta, un telefon mobil de pe bord şi ieşi în mai puţin de 15 secunde.

— Boierule, nu dai şi matale ceva? întrebă ţiganca, iar omul se uită năuc la ea. Bă, da chitroşi sunteţi, ăştia, boierii, răbufni femeia şi se întoarse la căruţă, urcă, iar ţiganul dădu bice cailor.

— Lasă, boierule, că ne descurcăm singuri, râse ţiganul şi căruţa porni în galop, în timp ce omul se ridică încet şi, ca un somnambul, intră pe poartă, lăsându-şi maşina deschisă în faţa porţii.

Herotont nu văzu episodul, grăbit să pedaleze spre oraş. Ocoli un câine vagabond care se întindea la soare pe marginea şoselei şi auzi un claxon din spate.

Aberații fără sfârșit

Noroc c-am prevăzut situațiile de criză şi am luat măsuri specifice la locul de muncă. Adică ieşirea de evacuare direct în spatele clădirii Primăriei. Într-adevăr, nu m-am gândit la crize d-astea generale, cu beții extinse. Chiar, ce-or fi băut, ce-or fi pus în băutură, a cui o fi fost ziua, ca să-i dau afară. Bine că am prevăzut retrageri grăbite, mai ales mă gândeam la momentul când vine Garda Financiară sau la cetățenii revoltați că nu fac nimic în sector. Ba fac, dar nu pot pentru toți. Aşa că fac pentru cunoscuți, bineînțeles. Sau poate m-am gândit dacă o să am o amantă şi vine nevastă-mea să ne prindă la serviciu. N-am de nici unele: nici amantă, că asta vrea bani, cred. Şi nici serviciu, că la mine-i o distracție continuă. De exemplu, cum a fost cu camerele video. Am ascuns într-o duminică camere video în toate birourile şi mi-am instalat la mine în birou un monitor ca să-i spionez. Mamă, ce de chestii am prins! Ştiu precis care mă bârfeşte. În general, ăia care bârfeşte mă bârfeşte acum din alte servicii, dacă i-o mai angaja cineva după ce i-am dat afară cu înscenări. Cum a fost Petruța, care lucra la Financiar. Toată ziua hop-țop: că primarul fură bani din buget, că ea are leafa mică, că toți funcționarii în afară de rude şi pile au salarii de mizerie, că-mi bat joc de cetățenii care stau ca oile pe la cozi, că în sus, că în jos, mama ei de

mincinoasă. Ei, mă rog, nu mințea, dar mai exagera, şi asta m-a enervat.

Societatea trebuie controlată să nu se agite. Că-i sare dopul şi se varsă exact peste treburile tale. Adică ale mele. Ce paparudă nesuferită! Venea elegantă toată la birou şi în consecință nevastă-mea trecea mereu pe la mine. „Mareane, ia uite, dragă, ce poşetă Louis Bulion are Petruța! Păi, ea e funcționara ta şi are poşeta asta, şi eu, care nici măcar serviciu n-am, nici Louis Bulion n-am? Adică n-am nimic? Să mă laşi să-mi iau serviciu, nesuferitule!” şi începea să plângă. Pe mine nu mă deranja că începea chestia asta lăcrimoasă, pe mine mă deranja că nu mai termina şi n-auzeam alte ponturi ca să-mi trag şpăgi. De exemplu, cu deszăpezirea. Noroc c-am auzit pe Internet (adică îl pun acasă pe fi-miu, Herotont, să citească cu voce tare din Internetul ăla, care-i ca o carte nesfârşită, noroc că mai are şi poze) că o firmă de-a preşedintelui țării a câştigat licitația pentru deszăpezire pe drumurile naționale. Adică ce aberație, alea-s drumuri? Şi cum de-a câştigat licitația vara? Şi dacă nici n-a nins decât vreo săptămână toată iarna, cum de-a luat zeci de milioane de euro? Ei, chestii d-astea pe față, ascunse pe la spatele registrelor contabile.

Aşa că de ce să câştige numai şmecherii preşedintelui? Chiar, era un film: Toți oamenii preşedintelui. Să se facă şi continuarea: Toți şmecherii preşedintelui. Şi continuarea continuării: Toți şmecherii s-au îmbogățit. Şi

preşedintele!

De ce să nu câştig şi eu? mi-am zis, dezinteresat cum sunt. Aşa că mi-am aranjat şi eu nişte licitații (să nu uit să explic cum aranjez licitațiile). Şi am deszăpezit toată vara sectorul din greu.

Dar, revenind la nevastă-mea, exact cum fac eu în fiecare seară, m-a enervat că plângea toată ziua că vrea poşetă, că vrea blăniță, că vrea pantofi. Mamă, ce de lacrimi erau la pantofi! (Să nu uit să explic câți pantofi are, cred că e o boală, sincer.) Aşa că i-am înscenat una tare, de-am desființat-o. Stai să deschid un nou capitol:

„Înscenarea”

Ăsta-i titlul. Am vrut să-l completez cu numele ăluia care era în vechime cel mai mare şmecher de înscenări şi răutăți şi ce mai făcea el acolo ca să-şi tragă bani. Îl chema Nicolo Manivelli sau nu-ştiu-cum, trebuie să-l întreb pe Herotont, că el ține minte la noi în familie amănuntele astea neimportante de cultură generală. Eu țin minte amănuntele de cultură particulară, pe persoană fizică, în general venituri şi profituri. Aha, deci titlul l-am pus. Să construiesc acum acțiunea, cum am învățat la literatură. Introducerea este cam aşa:

Petruța intră în birou (asta deoarece nu ştiu cu ce a venit la serviciu, cred că-şi permitea să vină cu taxiul, că n-avea hainele şifonate ca din metrou, cum vin ceilalți, de arată ca nişte maldăre de haine la spălătorie. Bine c-am dat-o afară, că dădea exemplu rău. Adică funcționarii de la primărie vin cu taxiul la serviciu? Înseamnă că au bani. Şi nu-i adevărat, n-au. Eu am şi era uşor de făcut legătura!) Deschise uşa şi zise: „Bună dimineața, dragi colegi!” (Ce prefăcătorie pe capul ei: „dragi colegi”! Adică ea, cu nasul pe sus că, vezi Doamne, are bani de haine de firmă, îi tratează pe ceilalți, care se îmbracă de la piață, de la chinezi, cu „dragi”! Ce prefăcută! Bine că nu mai lucrează la noi!) Bineînțeles că în birou nu era nimeni, ea venind mereu prima! (Păi da,

venea prima că-şi permitea să vină cu taxiul! Ia să fi venit cu troleibuzul, mai ajungea ea prima dacă prindea blocaje în trafic? Aşa cum întârzie toți funcționarii mei, chiar dacă au maşini. Probabil, recunosc, mai exagerează şi ei, că nu prind mereu blocaje în trafic, dar dacă eu vin târziu la serviciu, profită, că nu-i controlează nimeni şi vin târziu. Hai că mă enervează şi ăştia!) Petruța se apucă să-şi pună dosarele în ordine şi trecu la muncă. (Dar de ce se apucă ea de muncă aşa brusc, abia venită, cu taxiul, la serviciu? Ce vrea să demonstreze cu asta? Că e performantă? Mai ales că pleca şi ultima. Tot cu taxiul, bineînțeles. Şi chiar dacă era singura care-şi îndeplinea 100% treaba, de ce voia să destabilizeze colectivul? Cum era privită de colegi? Nu se supărau oamenii pe ea în team-buildinguri, că mereu câştiga toate probele?

(Chiar, să nu uit să explic despre team-buildinguri.) Aşa că m-am enervat că dă exemplu prost şi munceşte, dar şi comentează despre mine, şi în pauza de masă i-am ascuns personal în geantă un capsator. La sfârşitul programului, i-am chemat pe toți în curte şi le-am zis că cineva fură din clădire diferite lucruri. (Asta oricum se întâmplă, dar nu trebuie ei să ştie că de fapt mi le însuşesc eu. Doar nu e furt dacă iau acasă nişte topuri de hârtie, un pix, o cafetieră, un xerox. Le împrumut şi am memoria scurtă, dar fie vorba între noi, debaraua plină.) Toți s-au jurat că ei nu fură, că sunt cinstiți (ştiu eu câte şpăgi îşi iau,

doar îi supraveghez video şi audio. Adică le ascult telefoanele. În plus, oricum, le iau procent din şpăgi.) Atunci i-am pus să scoată din genţi şi buzunare tot ce au. Mamă, ce de lucruri am găsit. Una luase un turnuleţ de pahare de plastic de la dozator (mi-a zis că-i petrecerea lui fi-su şi, ca să nu murdărească fără cap şi fără coada paharele, ia de la serviciu d-astea de unică folosinţă, Adică unică folosinţă înseamnă că le foloseşte doar ea. Am iertat-o, că-l cunosc pe bărbatu-său, are fabrică de fier forjat şi-mi mai dă şpăgi prin curte. Adică curţi, la câte vile am). Altul luase două stingătoare în bagaj (mi-a zis că n-are încredere în alea din comerţ şi-i trebuie pentru maşinile personale, că sunt obligatorii. L-am lăsat în pace, deoarece stingătoarele mele sunt goale, au expirat de vreo cinci ani şi, ca să nu am probleme, să nu explodeze, le-am golit. Când fac grătar, sting jarul cu stingătorul. Nu i-am făcut nimic tipului, deoarece nevastă-sa lucrează la o reprezentanţă de maşini şi mai am nevoie de discounturi când cumpăr maşini). Altă individă plecase acasă cu ştampilele de aprobare pentru diferite autorizaţii de construcţie. (Nu i-am făcut nimic, mi-am dat seama că o chemasem chiar eu acasă, să fac nişte autorizaţii pentru nişte obligaţii, că nu mai pridídesc la birou. Şi apoi, unde se fac cele mai bune afaceri, dacă nu acasă? Că la birou şi urechile au pereţi, nu? Plus că acasă pot oamenii să-şi noteze în linişte numărul de cont, pentru eventuale plăţi prin virament. Nu-i oblig să-mi verse bani, dar

dacă mai vor afaceri, e indicat. Şi toți mai vor. Aşa că nu i-am făcut nimic, m-am prefăcut că tocmai îmi pun ochelarii de soare şi nu văd ce are în poşetă.) În schimb, când am ajuns la madam Petruța şi a scos capsatorul, mamă, ce scandal am făcut! Am chemat paza s-o păzească până vine poliția. Ea mi-a zis că nu ştie nimic de capsator, că n-are nevoie, că alte motive d-astea puericredule. Ştiam că n-are nevoie, dar am dat-o pe partea cu cleptomania. Că ştiu eu că şi actrița aia, Wynona Ryder, a băgat mâna prin magazine, deşi are milioane de parai acasă, dar asta e o boală gravă. Cleptomanul azi fură un capsator, mâine un televizor, poimâine un excavator. Aşa că am făcut o şedință fulger în curte, în care toți au fost de acord în unanimitate s-o dăm afară prin demisia ei, ca semn de recunoaştere a faptei. Am făcut simbolic şi un culoar al ruşinii, ca la nuntă, dar în loc de flori toți îi făceau la obraz „ruşinică". Aşa trebuie condusă, cu fermitate şi cinste, o instituție, dacă vrei să fie un exemplu. Eu nu vreau să fie niciun exemplu, că nu-i bine să atragi atenția asupra serviciului, dacă vrei să-ți faci acolo serviciile tale.

M-a enervat Petruța asta, că a zis că cheamă presa şi dă în vileag toate şmecheriile mele. Am zis s-o cheme, că oricum nu intră picior de ziarist în Primărie, că nu-i timp acolo pentru reportaje şi alte interviuri. Decât dacă-i chem eu, când fac ceva pentru populație şi dă bine la popularitate. Vă garantez, i-am precizat, că paza noastră e bine

antrenată la sală pentru depistarea, semnalizarea şi capturarea oricărei camere video ascunse, a oricărui ziarist care e curios, şi, în general, mai bine dăm afară zece cetățeni nevinovați, dar cu fețe de ziarişti, decât să-mi scape un jurnalist d-ăsta curios. Că doar n-o să mă trezesc eu acum, ditamai Marean, primar de sector, că-mi face vreun ziarist bărbos un film cum a fost Fahrenheit 9/11, ăla despre americani şi atentatele de la Gemeni. Păi, oricum, la noi n-ar intra țipenie de terorist în clădire, că-i control strict la genți la poartă. Intră doar cei care au gentile goale, sau cei care le au pline cu ce trebuie. Cum ar fi să mă văd eu la cinematograf la birou, ascunzând în sertar autorizațiile de construcție ilegale, contractele de licitație aranjate sau să vorbesc la telefoanele mele securizate despre afacerile pe care le fac? Ar fi ceva, că sunt artist, dar n-aş vrea să joc eu în rolul meu, ca să nu mă recunoască lumea, că nu mă mai alege primar şi eu vreau să ajung şi lider de partid, doar n-o să mă trezesc prin ziare la rubricile de critici de film, că nu joc bine. Poate că nu joc bine, dar îmi merge bine. Mă gândesc totuşi, cochetând cu ideea filmului despre viața mea, eventual după ce ies la pensie şi plec printr-o țară fără acord de extrădare, că rolul meu ar merge să-l joace Robert de Niro. Poate şi Al Pacino ar fi indicat, dar semăn mai mult cu de Niro în rol de mafiot. Chiar, poate ar trebui să-mi ascund în sertarul biroului un pistol, să văd ce față ar face unii şmecheri, care nu dau cât vreau eu

dacă scot pistolul şi mă joc cu el, aşa, dezinteresat. Bineînțeles mi-aş lua unul de jucărie, ca să nu risc să mă-mpuşc. Cum ar fi să mă mutilez, Doamne fereşte, în culmea gloriei, când am un viitor atât de luminos în față? Groaznic! Nici nu vreau să mă gândesc! Totuşi, cred că ar merge măcar o continuare la filmul despre mine, cu de Niro în rolul principal. Sau două? Că Naşul aşa a avut, şi oricum cred că-s mai talentat şi am potențial de afaceri mai mare decât don Corleone. Acum, dacă m-am ambalat, aş vrea să vă spun pe scurt scenariul filmului despre mine, deci:

Don Marean (scenariu pe scurt)

Partea întâi (pe scurt)

Don Marean se naşte într-o familie săracă... Adică de ce săracă? Păi şi atunci cum mai şterpeleşte el de prin buzunarele părinților? Nu e bine. Reluăm.

Don Marean se naşte într-o familie bogată, la periferia oraşului. Stai aşa. Ce căutăm noi la periferie, că ne permitem să stăm ultracentral, la banii noştri. Deci, familia bogată a lui Marean stă în buricul târgului. Tatăl lui Marean e un om cinstit, care a făcut bani din muncă. Doamne, tâmpenie mai mare n-am citit. Rectific: a făcut bani dintr-o moştenire. Marean e copilul cel mai mic al familiei, al şaptelea dintre frați. Ceilalți frați sunt toți la studii în străinătate, iar bietul Marean e neajutorat. Nu mintal, ci fiindcă e hărțuit. Când iese de la şcoală,

îl bat nişte golani dintr-o gaşcă de copii fără locuri de muncă, fără scrupule şi fără viitor. Azi îl bat, mâine îl bat, până când lui Marean îi vine ideea salvatoare: să-i ceară lui taică-sau nişte bodyguarzi. Zis şi făcut: Marean pleacă de la şcoală ca de obicei, pe jos, deoarece stă foarte aproape, dar nu destul de aproape ca să nu fie atacat de micii golani. Capul răutăților e un anume don Adriano, fiul cel mare al celui mai mare mafiot din oraş. El îl pândeşte după un colț pe micul Marean care mergea sărind într-un picior, celălalt fiindu-i luxat, bucuros că a luat note bune la şcoală şi nebănuind că astăzi va fi atacat. Ieri fusese bătut şi de obicei îl atacau cam de două ori pe săptămână, în rest bietul Marean fiind la spital.

Don Adriano, maniaco-opresiv, îi aruncă bietului copilaş în cap c-o piatră. Marean se clatină năuc, dar încă pe picioare, deoarece poartă cască de protecție în vederea prevenirii acestor atacuri mârşave. Atunci întreaga bandă de mici infractori îl înconjoară pe micuțul Marean şi-i cere să scoată din buzunare tot ce are. În următoarea jumătate de oră, copiii răi îi trec în revistă şi-i confiscă bunurile personale ale nefericitului Marean: un briceag elvețian serie limitată, două bile de sticlă cu culori înăuntru, o jumătate de lamă de gumă, un ceas Longines serie limitată, o trusă completă de prim-ajutor, purtată în ghiozdan, o mână de semințe de floarea-soarelui, o monedă de argint foarte rară, un bilet de teatru, un dicționar Larousse

de şapte kilograme, o cutie de chibrituri fără chibrituri, dar plină cu furnici, un ipod, o ghindă, două nuci, un timbru „Cap de bour” unicat mondial, un breloc cu Mickey Mouse fără cap, un stilou cu peniță de aur, fără peniță, un portofel cu două mii de euro, un trifoi cu patru foi, uscat, o revistă Playboy, un măr şi un fluier.

Înainte să le dea fluierul, Marean suflă tare în el, motiv pentru care e bătut cu bestialitate. Din fericire, bodyguarzii, care jucau table într-o maşină de intervenție, aud fluierul disperat şi intervin decisiv în conflict. Marean e salvat, infractorii dați pe mâna poliției, bunurile recuperate, în afară de timbrul rar „Cap de bour”, motiv pentru care tatăl lui Marean face infarct şi moare. Mama lui înnebuneşte şi fuge în lume. Nu fuge prea departe, fiindcă o calcă o bicicletă şi moare. Bicicleta era prinsă pe porbagajul unei dube care dădea cu spatele.

Partea a doua (mai lunguță)

Marean rămâne singur pe lume, deoarece frații îl reneagă, făcându-l vinovat de dezastru. Ei pierd toată averea la cazinou, iar Marean e obligat să dispară, deoarece tatăl micuțului don Adriano, micul infractor, e foarte supărat că fiul său a fost întrerupt din jaf şi vrea să se răzbune pe familia lui Marean. Ce să se mai răzbune, că toți sunt săraci lipiți şi dezbinați. Marean ajunge noaptea într-un sătuc uitat de lume, unde doarme într-un grajd. Dimineața este găsit de un bătrânel simpatic, fost karatist, acum

ciung după ce îşi pierduse mâna pe când spărgea cu ea nişte cărămizi, la antrenament. Micuțul Marean începe un antrenament în forță, bazat pe muncile grele, săteşti: dimineața mulge vacile, face curat la porci, aleargă câte 20 de kilometri după o capră nebună (ba într-o zi fuge chiar 100 de kilometri, pentru a o recupera, după ce capra nebună e luată pe botul unei locomotive de mărfar), taie zilnic circa o remorcă de lemne, face căpițe de fân, pe care le mută zilnic de colo-colo, scoate din fântână un hectolitru de apă pentru irigat, dă de mâncare la viermii de mătase câte patru duzi, iar seara hrăneşte păsările, moşul având o crescătorie cu peşte, patru mii de capete de găini şi şapte mii de rațe, mătură prin curte, prin fața casei şi chiar prin tot satul.

Dar micuțul Marean nu abandonează şcoala. După ce ultimul viermişor de mătase se culcă sătul, el citeşte cărți deosebite (de matematici superioare, filosofie existențialistă şi tehnici de respirare yoga), căzute din mărfar. Într-o noapte însă, după ce aprofundase tema invocației către Vişnu şi a coborârii zeiței Iştar în infern, Marean adoarme cu capul pe cartea Robinson Crusoe. Vai! Dimineața, el nu se trezeşte la timp, şi astfel vacile rămân nemulse, porcii sufocați de mizerie, capra dusă, remorca de lemne netăiate, căpițele nemutate şi mai ales viermii de mătase nehrăniți. Bătrânelul simpatic îl trezeşte agitat, sesizând spre înserat că găinile începuseră să mănânce rațele. Pe când

stăteau de vorbă calmi despre principiile „ying” şi „yang” în creşterea intensivă a melcilor (bătrânelul dorea să acceseze nişte fonduri nerambursabile pentru dezvoltarea unei ferme de melci), la poartă bate cineva. Moment de stupefacție, deoarece cei doi nu aşteptau pe nimeni, în afară de capra nebună care ipotetic s-ar fi întors acasă. Dar nu. Pe uliță erau câțiva reprezentanți ai unei asociații nonguvernamentale de prevenire a exploatării muncii minorilor, trimişi de tatăl lui don Adriano, care aflase unde era bietul Marean.

Bătrânelul face un şoc şi moare. Marean, instinctiv, îi bate măr pe nefericiții veniți să-l salveze, după care realizează grozăvia şi fuge în lume.

Partea a treia (după 20 de ani)

Marean, devenit un tânăr înalt, blond şi fercheş, se îndrăgosteşte la Paris, în cartierul Montmartre, de o tânără înăltuță, suplă şi blondă, numită Helga, fostă suedeză, care renunțase la cetățenie şi devenise damă de companie în Place Pigalle. În acelaşi timp, tânăra, sub alt nume, Monalisa, frecventa cursurile de kineto-terapie de la Sorbona. Nu de la Universitate, că no prea ducea capul, ci de la nişte cursuri plătite, la zi, de lângă Universitate. Ar fi vrut să învețe la seral, dar ea lucra seara şi nu reuşea să-şi convingă clienții că trebuia să învețe. Aceştia insistau să fie serviți pentru ce plătiseră, nu pentru masaje de relaxare. Căci acesta era visul tinerei Helga, actualmente Monalisa: să devină

maseuză, să se îndrăgostească de un tânăr înalt, blond, fercheş şi eventual bogat, cu maşină, locuință proprietate, de preferință în suburbiile Parisului, deoarece chiria era scumpă, şi să-i facă copii. Niciun client nu a fost de acord cu asta. Într-o zi, tânăra Monalisa, fostă Helga, se întorcea de la şcoala de kinetoterapie şi repeta în gând grupele de muşchi – lecție elementară, dar din păcate greu de reținut de către o persoană pe care no prea ducea capul. Când să traverseze cheiul Senei, exact la ieşirea din Bulevardul Saint Michel, tânăra neatentă era să fie călcată de o maşină de gunoi. În disperare de cauză, ea se agăță cu mâna de un tânăr înalt, blond şi fercheş – ați ghicit, chiar Marean! Acesta, din păcate, se dezechilibrează şi cade în stradă, unde este călcat. Nu de maşina de gunoi, care trecuse deja, ci de o motocicletă Yamaha plecată în viteză de la stop. Tânărul Marean îşi sparge capul şi-şi pierde memoria. Tânăra Monalisa, fostă Helga, îl duce la spital pe tânărul rănit. De fapt nu-l duce ea, că n-avea cu ce, ci îl însoțeşte într-o ambulanță, unde Marean se dezmeticeşte şi o întreabă cine e. Emoționată, ea spune că e Helga, după care îşi dă seama de greşeală şi rectifică: „Sunt Monalisa!” La rândul ei, îl întreabă pe Marean cine e, dar tânărul înalt şi cu părul fost blond, actualmente roşu, de la sânge, îi răspunde că pe el îl cheamă „Michel”. De fapt nu-şi mai aduce aminte cum îl cheamă, dar spune primul nume care-i vine în cap, coincidență, chiar

numele bulevardului: Saint Michel. Din păcate, chiar la intrarea în spital, ambulanța se izbeşte de o altă ambulanță care tocmai ieşea, iar cei doi se dau cap în cap. Ea leşină, iar el intră în comă. După o săptămână, iese din comă şi o caută prin spitale pe tânăra de care se îndrăgostise. A dat peste 24 de Helga şi peste 78 de Monalisa, dar n-a găsit-o pe aleasa inimii lui. Deoarece aceasta fusese transferată la spitalul din cartierul Montmartre, unde e recunoscută pe targă de o colegă, Frida. Nu era colega de la kinetoterapie, ci de la celălalt job. Ea îi propune Helgăi, fostă Monalisa, să fugă din acel cartier în care se prostituau şi să se înscrie în Crucea Roşie Internațională. Helga acceptă şi renunță la numele de Helga, fostă Monalisa. Acum se numeşte Jeanette. Şi Frida renunță la numele ei, dar, nefiind foarte inventivă, îşi ia numele de Helga. Martoră la această schimbare majoră de destine, o asistentă medicală, pe nume Màrie, renunță şi ea la numele ei şi doreşte să se numească Frida. Helga fostă Frida nu e de acord ca Màrie, actualmente Frida, să-i ia numele şi se iau la bătaie. Toate trei sunt arestate de poliție şi duse la închisoarea Saint Lazare.

Între timp, Michel, fost Marean, face o criză de nervi, deoarece nu-şi găseşte aleasa inimii, pe tânăra Helga, fostă Monalisa, actualmente Jeanette, şi se ia la bătaie cu cele 24 de Helga. Acestea cheamă poliția, care-l arestează pe Michel (Marean) şi-l duc la închisoarea Saint Lazare. În urma bătăii, 4 Helga renunță

la numele lor, de frică ca nu cumva Michel (Marean) să se întoarcă şi să se răzbune. Pe ele le va chema: Yvonne, Anne Màrie, Dominic şi iar Yvonne. De aici un nou conflict, dar noi trecem mai departe la…

Partea a patra (aşa şi aşa)

Michel stătea de patru ani închis în aceeaşi celulă, imensă cât Sala Oglinzilor de la palatul Versailles. Pe pereți tronau tablouri celebre: Cina cea de taină a lui Leonardo da Vinci, Jane Avril şi La Goulede Toulouse-Lautrec, vreo şapte-opt impresionişti Monet, Manet, Renoir şi, bineînțeles, Monalisa lui da Vinci, chiar lângă uşa închisă cu zăvoare mari aurite. Mobila renascentistă cu accente rococo zăcea împrăştiată peste tot, într-o dezordine studiată.

Cam aşa îşi închipuia Michel (Marean) că arăta celula lui, compusă de fapt din patru pereți cenuşii şi scrijeliți, un pat rabatabil, care ziua era ridicat la perete şi închis cu lacăt, o găleată şi un poster jerpelit cu Marilyn Monroe, fără cap, în celebra scenă cu fusta ridicată de vânt. Îi lipsea partea de sub rochie, jupuită de vechiul locatar.

De patru ani Michel (Marean) săpa un tunel pe care îl acoperea cu găleata. În primul an săpase într-un perete cu un polonic şutit de la bucătărie. După ce s-a rupt, a mai săpat un an c-o lingură care în final s-a rupt. A continuat în al treilea an cu o linguriță de prăjituri, iar acum intrase în cel de-al patrulea an scormonind tunelul cu o frigăruie. Deja

se gândea ca la finalul anului să caute o scobitoare. Nu avea probleme cu pământul pe care-l scotea zilnic, deoarece nu scotea mult, şi oricum îl arunca pe tot pe geam. Toți puşcăriaşii făceau acelaşi lucru, aşa încât lângă zidul închisorii se ridicase un deluşor care amenința acum să-i obtureze gemulețul lui Michel (Marean).

Săpase cam cât încăpea înăuntru ghemuit. De fapt, Michel (Marean) mai mult se distra săpând, deoarece n-avea televizor, radio, DVD şi nici măcar un Home cinema. În schimb, cu imaginația lui bogată, adora să se creadă cârtiță. Doar de sărbători se credea veveriță şi se distra teribil îngropând nuci în tunel. Nu erau nuci, erau gogoloaie de pâine mestecată şi uscată, cu un uşor gust rânced de pământ reavăn. Într-o bună noapte, că ziua nu săpa – deoarece Michel (Marean) zicea că-l orbeşte soarele, ca pe cârtițe –, scormonind de zor, frigăruia îi zbură din mână, şi o geană de lumină intră prin găurica lăsată de unealtă. Michel (Marean) icni scurt, ca o cârtiță în lumină, credea el. Se dădu cu spatele speriat, pentru o clipă îşi propuse să se creadă rac, dar curiozitatea îi fu mai puternică decât instinctele dobândite de cârtița umană. Săpa în continuare cu unghiile, oprindu-se din când în când ca să-şi examineze critic pământul de sub ele. Îi era dor de o manichiură completă, dar şi de-o pedichiură aproape completă. Nu de alta, dar îşi pierduse tragic degetul mic de la piciorul stâng în accidentul de motocicletă. Îi era dor şi de un bărbierit

complet, deoarece îi crescuse barba şi şi-o dădea jos doar de sărbătorile legale, când îi venei rândul la brici. Anul acesta, din greşeală, i-au sărit rândul, aşa că acum avea o barbă de la Paştele trecut, plină cu pământ şi guguloaie de pâine (nuci).

Michel (Marean) reuşi să treacă prin gaură, un singur moment penibil avu, când sări direct în frigăruie, pierzându-şi instantaneu şi celălalt deget mic de la picior. Michel (Marean) nu băgă în seamă neajunsul, fiind ocupat să țină gura deschisă de uimire. Căzuse în altă celulă.

Partea a cincea (lungă)

În noua celulă nu era nimeni deoarece, observă Michel (Marean), o altă gaură se ițea în peretele opus. Pe patul rabatabil zăcea o carte Contele de Monte Cristo. Michel (Marean) o răsfoi pe sărite şi exclamă supărat: „A, deci nu sunt original deloc!" Se învârti puțin şi mai găsi câteva zdrențe, rămăşițe de haine de damă. Pe perete era scrijelit un mesaj: „Michel, te iubesc! A ta, Helga (Monalisa) (Jeanette)". Michel (Marean) trase concluzia că fosta lui iubită, împreună cu două prietene, Monalisa şi Jeanette, au fost închise chiar lângă el. Îşi luă capul în palme şi începu să plângă încetişor. Pe urmă plânse chiar mai tare, deoarece observă în sfârşit că nu mai avea niciun deget mic la picioare. Fiind un tip optimist, deşi era practic un tip optimist băgat la puşcărie, trase o concluzie solidă: „Bine măcar că am degete mici la mâini!"

Într-un târziu, năpădit de tristețe, dar şi de păduchii luați de la zdrențele găsite, se vârî în noul tunel şi începu să înainteze pe brânci. Păduchii îl supărau tot mai tare, deoarece începuseră să se împerecheze cu cei proprii, pe care-i cunoştea şi cărora chiar le pusese nume. „Acum trebuie să mă gândesc la alte nume, pentru păduchii viitori”, îşi zise Michel (Marean), în timp ce înainta prin tunel. Neatent, dădu cu mâna într-un ciob de sticlă cu care, probabil, fosta lui prietenă îşi săpase tunelul. Îşi tăiase şi degetul mic de la mâna stângă, plus că, din cauza durerii, se dăduse cu capul de tavan. „Partea bună, îşi spuse el după ce-şi reveni din durere, e că măcar am redus la jumătate cuplurile de păduchi din cap.” Era un optimist incorigibil. Din nou neatent, căzu într-o nouă celulă, goală, dar contrar expectanțelor, nu-şi tăie niciun deget. Doar îşi sparse capul. Pe pereți era scrijelit un sigur nume, „Helga”. Michel (Marean) rămase înmărmurit. Nu ştia ce să mai creadă. De fapt, în celulă stătuse prietena Helgăi, Frida, care, vă aduceți aminte, renunțase la numele ei şi-l preluase pe al Helgăi (Monalisa). O altă gaură de tunel se vedea în peretele celălalt, iar Michel (Marean) se grăbi să intre şi în acesta, nu înainte de a zări pe patul rabatabil un alt exemplar din Contele de Monte Cristo. „De aia n-am găsit-o eu la biblioteca închisorii, spuse Michel (Marean) şi se târî mult mai atent prin tunel. De altfel, oricum înainta mai uşor, lipsindu-i trei degete mici.

Incredibil, şi oarecum enervant, Michel (Marean) ajunse într-o a treia celulă, şi aceasta goală. Pe pereți era scrijelit cuvântul „Frida". Era celula fostei asistente, Màrie, cea care dorise să se numească Frida. Şi aici văzu un tunel în partea opusă. Şi aici găsi o carte. O întoarse şi citi titlul: Speologia pentru amatori. Răsuflă uşurat, în pragul unei crize de nervi, şi intră în cel de-al nu-ştiu-câtelea tunel, răsuflând din ce în ce mai greu. Pe când înainta vertiginos prin tunel, se izbi de ceva care scoase un „Au!" O mână cu un alt ciob, dar de ceramică, îi reteză ultimul deget mic. Michel (Marean) răcni de dure re, înjură în mai multe limbi de circulație mondială, după care se linişti şi-şi spuse „Ce-am avut şi ce-am pierdut. Oricum nu eram simetric deloc". În întuneric, întrebă şoptit: „E cineva acolo?". „Da, eu sunt, Frida, nu mai țipa că evadăm!" O altă voce rosti enervată: „Eu am fost Frida, nu-ți dau voie, toanto, să-mi iei numele!" Avu loc o busculadă, sângeroasă, constată mai târziu Michel (Marean), care găsi un deget tăiat cu acelaşi ciob. Era un deget mare, observă el absent. Cea de-a treia voce se răsti şuierat: „Încetați. Toată lumea îşi reia numele inițiale. Cine a mai intrat în tunel?" „Sunt eu, Michel! Cunosc vocea aceea, cine e?" „Michel? Sunt eu, Helga, fosta Monalisa, fosta Jeanette!" „Helga mea!" răcni Michel (Marean), care dădu să o îmbrățişeze pe aleasa inimii lui. Nu reuşi, deoarece drumul îi era blocat de Frida (fostă Helga) şi de Màrie (fostă

Frida). Ba chiar, în busculada creată, cineva îşi mai taie un deget, inelar, dar nu mai avea importanţă: îndrăgostiţii se regăsiseră după patru ani! Ieşiră din tunel într-o pădure şi se îmbrăţişară toţi patru. În urma lor mai ieşi un tip, uscăţiv, care pretindea că se numeşte Fred. Găsise tunelul săpat de Michel (Marean). „Să fugim până nu iese toată închisoarea, a şoptit prin barbă Michel (Marean) şi tuspatru au fugit prin pădure. În urma lor, în următoarea oră, prin tunel au mai ieşit şi alţi deţinuţi, dar noi trecem la...

Partea a şasea (nu foarte lungă)

Michel (Marean) şi Helga (Helga) trăiau fericiţi la Barcelona de zece ani, împreună cu copilul lor, José.

José se întorcea într-o zi de la şcoală, când se întâlni cu un grup de copii care ţineau cu Real Madrid şi veniseră în oraş la meci. José era îmbrăcat din cap până-n picioare în culorile echipei sale favorite, CF Barcelona. Era prea târziu ca să mai fugă, dar nu foarte târziu să ia bătaie, aşa că, zis şi făcut, bietul José primi mai multe şuturi în fund şi pumni în nas. Întâmplător, în grupul agresor de copii se afla şi Giuliano, fiul lui don Adriano, fostul opresor al micuţului Marean (acum Michel). Poliţia interveni în forţă şi operă mai multe arestări. Cu copiii putea face aşa ceva, dacă cu părinţii nu reuşea nici să intervină fără forţă, darămite să opereze ceva arestări. Aşa că Helga primi un telefon de la secţia de poliţie prin care era informată că scumpul ei copil, cu

părul bălai (şi smuls de agresori), era în custodia secției locale, pe motiv că n-a avut ce face decât să se întoarcă de la şcoală, îmbrăcat în roş-albastrul Barcelonei, exact când copiii lui Real Madrid, îmbrăcați în alb-negru, mergeau la meci. Helga izbucni în plâns şi-l sună imediat pe Michel (Marean). După ce îi spuse printre hohote de plâns ce se întâmplase, Helga sesiză că sunase din greşeală la o firmă de pizza. Îşi şterse ochii plini de lacrimi şi formă mai atentă numărul de mobil al soțului ei, Michel (Marean). Acesta îşi descoperise acum câțiva ani un talent deosebit: îi plăcea să sculpteze, ba chiar începuse să se priceapă. Aşa că se angajase la o firmă de construcții ca zidar, punea cărămizi unele peste altele şi între ele mortar, deoarece, nu-i aşa, nu totdeauna faci ceea ce-ți place, mai ales dacă ai un copil de crescut şi de îmbrăcat în culorile Barcelonei (roş-albastru).

Michel (Marean) răspunse la telefon şi, din cauza şocului, scăpă o cărămidă din mână. Aceasta căzu exact peste maşina în care tocmai trecea Yvonne, fostă Helga, dacă vă mai amintiți, din spitalul în care patru Helga au decis să-şi schimbe numele, speriate chiar de Michel (Marean). Yvonne (Helga) se sperie, trase de volan şi intră cu maşina pe trotuar, unde îl lovi pe unul dintre indivizii de la asociația pentru prevenirea exploatării copilului, care fusese la poarta casei bătrânului karatist care-l îngrijise pe Marean (Michel) când acesta era mic.

Întâmplător, individul călcat era

însurat chiar cu fata doamnei care o călcase cu bicicleta prinsă de spatele dubei pe mama lui Marean (Michel). Aceasta va vedea apoi la televizor, la ştiri, ce păţise ginerele ei şi se va curenta neatentă cu cafetiera defectă, murind pe loc.

Michel (Marean) se uită în jos să vadă dezastrul provocat de cărămida buclucaşă şi se dezechilibrează. Cade de pe schelă, dar nu se striveşte de pământ, deoarece e legat, conform normativelor, cu o frânghie de siguranţă. În schimb, se loveşte în cădere la cap şi îşi revine din amnezia de acum câţiva ani, provocată de accidentul ambulanţei în care se afla cu actuala soţie Helga (Monalisa, Jeanette).

Partea a şaptea (kilometrică)

Marean (fost Michel) coboară buimac de pe schelă, îşi azvârle casca, într-un gest simbolic de despărţire de trecutul amnezic, şi începe să rătăcească pe străzi, încercând să-şi dea seama cine este şi mai ales de ce lucrează în construcţii pe un şantier din Barcelona (Spania), în loc să studieze în Paris (Franţa).

În acel moment îi sună din nou mobilul şi soţia îl întreabă de ce nu se grăbeşte acasă, să vadă ce e cu José. Sufocat de atâtea noutăţi, Marean se opreşte brusc în mijlocul unei traversări, iar un autoturism îl evită în ultima clipă, intrând în vitrina unei măcelării, unde tocmai schimba nişte produse alterate Juan. Cine era Juan? Era chiar puşcăriaşul care stătuse înaintea lui

Marean (Michel) în celula acestuia, cel care jupuise posterul cu Marylin Monroe. Era însurat cu fosta asistentă medicală Màrie (Frida), care evadase împreună cu Helga (Jeanette). Juan va rămâne infirm pe viață, dar va juca la Loto şi peste un an va câştiga potul cel mare, motiv să se despartă de Màrie (Frida) şi să se însoare, ce coincidență, cu Yvonne. Dar nu cu cea care-l călcase cu maşina mai devreme pe individul care-i provocase infarctul bătrânului karatist, ci cu cealaltă Yvonne, care-şi schimbase numele din Helga, la spitalul în care Marean (pe atunci Michel) o căutase pe actuala sa soție, care tocmai îl sunase la telefon.

Şirul coincidențelor se încheie apoteotic cu Marean care se apropie de locul dezastrului, încercând să-l salveze pe şoferul care intrase cu maşina, din cauza lui, în vitrina unde îl nenorocise pe viață pe Juan, atât ca infirm, cât şi cu viitoarea soție, Yvonne, o proastă nebună care-i va da foc într-o noapte, peste 5 ani, ca să-i ia banii câştigați la loterie şi care va sfârşi în puşcărie, exact în celula în care stătuse Michel (Marean), dar unde pereții fuseseră reparați.

În timp ce încerca să-l salveze, individul, care era unul dintre copiii fostului bodyguard care-l salvase pe Marean din mâinile tâlharilor, pe când era copil, îl trage de mână pe Marean şi-i şopteşte, înainte de a-şi da duhul: „În buzunar. Să fie al tău, iartă-mă!”, şi moare. Marean îi bagă mâna în buzunarul cămăşii şi scoate de acolo o cutiuță. Poliția se aude sosind la locul

dezastrului, aşa că Marean fuge, exact cum ar trebui să facă orice cetățean care n-are nicio legătură cu un accident rutier, pentru a evita anchetele greoaie şi chemările în instanța, ca martor.

În maşina de politie era chiar polițaiul care-l arestase pe micuțul José, fiul lui Marean, cel care mâncase bătaie de la suporterii lui Real Madrid. El a plecat de la secție în grabă, uitând pe masa de lângă arest cheile de la celula în care fusese închis bietul copilaş, în roşu-albastru. Acesta, cu eforturi supraomeneşti, ia legătura de chei, descuie şi fuge acasă, la mama lui, Helga (Monalisa, Jeanette). Totuşi, înainte de a fugi, mărinimos, micuțul José azvârle cheile în celula în care era închis Giuliano, fiul lui don Adriano, cel care-l bătuse. Fatalitatea face ca micuțul Giuliano, în loc să-i ajute şi pe ceilalți copii să iasă din arest, se grăbeşte la telefonul secției, de unde-l sună pe tatăl său, pe don Adriano, ca să-i spună să-l prindă pe micuțul José, cel care fugise la mama lui, Helga.

În momentul în care telefonul mobil îi suna lui don Adriano, acesta tocmai era la frizer, unde era bărbierit de Amedeo, un bătrân frizer cu părul alb şi Parkinson. Don Adriano a întors capul spre telefon exact când Amedeo îndrepta briciul spre bărbia mafiotului, aşa încât a reuşit să-i taie jugulara, deşi mâinile îi tremurau foarte tare. Don Adriano a căzut horcăind, cu sângele țâşnindu-i pe halatul bătrânului frizer, care a înnebunit pe loc. Mai târziu, acesta va fi

închis la spitalul de boli nervoase, în acelaşi salon cu un tip uscățiv, Fred, cel care ieşise în urma lui Michel (Marean) prin tunelul închisorii. El fusese închis deoarece îi dăduse foc unui motociclist care îl claxonase la un stop. Era exact acelaşi motociclist cu motocicleta Yamaha care-l lovise pe Marean în Paris, înainte să devină amnezic.

În fine, ca să n-o mai lungim, Marean (fost Michel) ajunge acasă, unde îi găseşte pe Helga (Monalisa, Jeannete) şi José. Ca să evite eternele arestări ale poliției, Marean împreună cu soția şi fiul său lasă în urmă toată agoniseala lor mică şi fug la Roma, unde vor trăi alte aventuri. În timp ce conduceau în viteză, la un moment dat, evită un autobuz al cărui şofer adormise la volan. Marean claxonează, trece mai departe, iar şoferul se trezeşte brusc, trage de volan şi cade cu autobuzul într-un lac. Cei trei nu văd accidentul, deoarece trecuseră de o curbă. Fatalitate! În autobuz se aflau 24 de pensionari care câştigaseră o excursie în Europa, printre care şi cei şase frați ai lui Marean, acum bătrâni. Unul din ei câştigase excursiile la pocher şi toți şase s-au înecat. Ceilalți pensionari au fost salvați de către o persoană necunoscută şi ne mai întâlnită în viața lui Marean.

Trecând prin satul în care, în copilărie, alerga capra nebună a bătrânului karatist câte 20 de kilometri zilnic, Marean a oprit maşina şi toți trei s-au aşezat pe o pajişte ca să mănânce produse non-fast-food, naturale şi hrănitoare. În acel moment de linişte,

iată şi deznodământul acţiunii: Marean îşi aminteşte de cutiuţa de la şoferul muribund, fiul fostului bodyguard. O deschide şi rămâne înmărmurit: în ea se afla timbrul rar şi foarte valoros „Cap de bour”.

Sfârşit.

Dezastrul

Am coborât pe scările pe unde fug eu de neplăceri, până la garajul interior, unde-mi țin toate maşinile de-acasă, că alea de serviciu pot sta şi-n stradă, doar nu plătesc zilnic să-mi spăl maşinile. De fapt, nu plătesc deloc, că mi le spală şoferii, dar orişicât, e chestie de principiu, pe care chiar îl am. Deci: Principiul lui Marean: „Dacă lucrez la stat, pentru cetățenii care m-au ales, atunci să mă suporte!”

Medelin a deschis uşa de la garaj şi ne-am strecurat în grabă, primul eu, că-s primar, după care secretara şi femeia de serviciu. Să-mi aduc aminte să o sancționez că nu îşi vede de serviciu, ci şi-a găsit să se refugieze cu noi de nebunii ăia. Păi d-aia o plătesc eu, adică statul? Ca să-şi salveze pielea? Medelin bloca uşa cu un scaun şi se uită în jur, mirat. Avea şi de ce să fie mirat. Trei maşini de teren 4×4, negre, cu girofar, sclipeau de curățenie, alături de încă şapte limuzine proaspăt şterse cu cârpa şi cu pasiune. Într-un colț era maşina de serviciu oficială, pentru vizite la şefi, asta era mai amărâtă, săraca, deşi i-am modificat motorul şi i-am pus canapele de piele, cu bar, înăuntru. Dar pe-afară arăta ca o maşină obişnuită de primar.

— Unde-o fi şoferul? întrebă Medelin, în timp ce deschidea portiera maşinii pentru săraci.

— Nu mergem cu una de-a mea? l-am

întrebat, după care i-am explicat: motorina e decontată.

— Cred că-i mai bine să nu sărim în ochi, zise Medelin, în timp ce se aşeză la volan şi căută cheile în torpedou.

— Păi, şi-atunci cum mai ştie lumea cine-s eu? m-am împotrivit, în timp ce deschideam totuşi portiera din spate.

În uşa garajului s-au auzit două bubuituri scurte, ca şi cum doi dovleci au căzut din pod şi s-au storcit.

— Ăştia sunt doi zombi din ăia, rosti Medelin. Şi deschide uşa de la garaj. Dulceață, tu şi tanti Maria treceți în spate.

— Da' de ce s-o deschid eu? Dacă mă atacă nebunii ăia de-afară?

— Dacă nu te grăbeşti, nebunii de-afară n-or să mai atace decât ce scapă din mâna nebunilor dinăuntru, zise Medelin şi porni nerăbdător motorul.

Şi, incredibil pentru poziția mea socială, m-am dus să deschid uşa garajului. De când n-o mai făcusem? N-o făcusem deloc. Aşa că m-am chinuit un pic să caut butonul.

— A căzut curentul, deşteptule, deschide-o manual! răcni impacientat Medelin, iar femeile țipară de frică.

Uşa de la scări începea să cedeze. Se pare că tot mai mulți angajați numărau greşit ultimele trepte şi grămada creştea dincolo de uşă.

M-am aplecat şi am tras de mâner, uşa s-a ridicat cam vreun metru şi o arătare în patru labe a încercat să intre prin deschizătură. Avea ochii injectați, limba îi atârna şi lătra bucuros, dând din fund.

Din cauza şocului, am scăpat poarta din mână, care a căzut înapoi şi a lovit patrupedul uman cam pe unde au căţeluşii urechile ciulite.

— Ha, a hămăit întrerupt jivina şi s-a prăbuşii ca un fluturaş prins cu acul în insectar.

Am ridicat c-o mişcare poarta, l-am tras de-o mână la o parte, cu grijă să nu mă muşte, şi m-am urcat din mers în maşină. Când am trântit uşa, o bucăţică de cravată roz mi-a căzut la picioare. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi l-am văzut pe Dumitrescu de la contabilitate privind absent şi uşor mirat către restul de cravată care-i atârna în mână.

— La ţanc, Mareane. Nu că nu ţi-ar fi stat bine cu cravata roz, dar cine ştie cât de tare strângea tipul nodul, zise Medelin şi zâmbi, în timp ce încerca să ocolească maşinile abandonate pe stradă.

Întâlnirea

Herotont transpiră instant când auzi claxonul. I se întâmplase nu o dată ca şmecheraşi cu părul geluit, cu brăţări de neam prost la mână, cu lănţişoare de aur mai groase decât ştromeleagurile pe care le aveau în dotare, cu muzica spărgând boxele, să-l depăşească cu jeepurile lor, luate din banii părinţilor, şi să-l scuipe dispreţuitor. Ba un dobitoc cu ochelari de soare şi cu tricou mulat pe muşchi, căţărat la volanul unui GMC negru, i-a aruncat o ţigară aprinsă după ceafă. O singură consolare a avut: după marca ţigării mentolate pe care şi-a scos-o imediat din maiou, tipul era cam fătălău.

Trase puternic de ghidon spre dreapta şi frână. În spate era limuzina Porumbeilor. Hero zâmbi şi căzu. O groapă de canal nesemnalizată îi înghiţise roata din faţă. Nici nu avea cum să fie semnalizată, ţiganii cu căruţa abia ridicaseră capacul.

În timp ce se scutura de praf, domnul Porumbel se rostogoli din maşină şi-l întrebă îngrijorat:

— Ai păţit ceva, tinere?

Oricine e mai tânăr decât tine, îşi zise Herotont.

— A, nu, tocmai opream, rosti el şi se uită la Mona, care ieşise şi-i zâmbea angelic.

Nu era decât cu un cap mai înaltă decât Herotont, iar acesta se felicita că-şi cumpărase, special, pantofii ăştia cu

talpa dublă, cât şenilele de tanc.

— Dragă, nu te duci tu acasă să aduci nişte plasturi, că bietul Herotont s-a zgâriat pe mână, se mâțâi Mona, iar Cristinel se holbă neajutorat la ea.

— Dar, mami, abia am plecat. Cu ce să mă duc?

— Pe jos, porumbelul meu, că-ți face bine o plimbare în aer curat, rosti Mona, în timp ce-i făcea cu ochiul lui Herotont.

— Mă duc, mami, zise Cristinel şi tuşi din cauza prafului de pe uliță.

Se întoarse şi se îndepărtă, ciudat lucru, pe o străduță laterală, pe care în mod sigur nu locuia. Mona trecu la volan şi-i strigă băiatului:

— Hai, tipule, că mă grăbesc la cumpărături!

Herotont se scarpină în cap şi întrebă prosteşte:

— Şi cu bicicleta ce fac?

— Faci febră musculară, dragă! Hai, prinde şi tu trenul ăsta, că nu stă mult în gară.

Herotont azvârli bicicleta în şanț şi urcă aproape din mers în dreapta Monei. Undeva, la capătul străduței, domnul Porumbel se îndepărta încet pe un câmp, respirând fericit în plimbarea lui de pensionar.

Câmpul electromagnetic

— Să fi fost un câmp electromagnetic?, se scarpină în cap Medelin, în timp ce maşina se strecura pe o străduță de lângă Primărie.

— Adică? Să fi fost un câmp unde, că eu cunosc toate terenurile intravilane din oraş? m-am întors către el, în timp ce Querida ofta în spate.

— Şefu', câmpul electromagnetic nu e teren intravilan, e... începu ea să explice, dar Medelin o întrerupse iritat:

— Lasă-l! N-am timp acum de emisiuni de popularizarea ştiinței. Trebuie să mă gândesc ce s-a întâmplat.

Nu mă las eu cu una, cu două, aşa că desigur n-am vrut să scap momentul şi am încercat să iau problema mai pe flancuri, ca un bun bussinesman care sunt:

— Atunci, dacă e extravilan, vă spun eu că nu rentează. Deci, trebuie să ai utilități, adică electricitate, canalizare, apă potabilă şi cablu ca să-l iei şi să-i crească prețul fără să faci nimic.

Niciun răspuns în maşină, aşa că am continuat, că ştim celălalt principiu „mareanic". Principiul Doi: „Perseverare diabolicum sunt. Eu, Marean."

— Şi aşa, pentru mine, ca prieten şi şef, ia spuneți, câmpul ăsta e pe lângă o întreprindere electromagnetică cumva?

Am auzit-o pe tanti Maria dregându-şi vocea:

— Domnu' Marean, mă scuzați, dar

cred ca sunteți stresat. Câmpul ăsta, de care vorbeşte domnul, nu e un teren propriu-zis. E un fenomen de la fizică, îl ştiu şi eu din scoală, e ceva cu magneți.

Femeia se opri brusc, mormăi nişte scuze, scoase o cârpă din buzunar şi începu să şteargă geamurile de la maşină. Am rămas cu gura căscată, nu-mi vine să cred niciodată când un om cu studii face o muncă d-asta de doi bani şi se complace în ea.

Paranteză. Toți oamenii pe care-i duce mintea şi ştiu lucruri de pe la şcoală sau au citit sau sunt nişte genii, deci total diferit de mine, care, recunosc, am alte calități, în sensul că m-am născut aşa, ei bine toți tipii ăştia care ar putea să facă ceva, dar nu fac, din comoditate sau din frică sau din nu ştiu eu ce motive, ar trebui luați şi bătuți bine, să le vină mintea de oameni deştepți la cap. Aş face un Oficiu sau un Serviciu de Stimulat Populația. SSP. Să vină la tine, care eşti un biet profesoraş la o amărâtă de şcoală şi să-ți bată la uşă, după care să te bată chiar pe tine puțin şi să-ți promită că, dacă nu pui mâna pe ziarul de anunțuri, să-ți găseşti ceva mai bun, mai înalt, atunci or să vină ei să-ți readucă aminte. Să vezi atunci ce le zbârnâie mintea la deşteptălăii ăştia! Să vezi atunci ce bătaie pe posturi de conducere, chiar şi-n şcoală. Nu mai vezi tu director pus că-i, vezi Doamne, cel mai bătrân şi cu „experiență”. (De fapt, omu’ stă toată ziua în birou şi poate să-şi dea „aere” liniştit, fără să mai râdă toată clasa de el.) Nu! Atunci e mama competiției. O singură

problemă ar fi: ce mă fac eu? Că la câți oameni sunt mai competenți, mai descurcăreți, mai profesionişti şi, mai ales, mai cinstiți decât mine, risc să mă dea afară de la Primărie. Aşa că e bine că dormiți pe voi, ca s-o ducem bine noi.

Mi-am revenit din gânduri şi am observat că toată lumea din maşină se uita la mine. Medelin zise:

— Nu-i aşa că ai avut din nou o paranteză d-aia de-a ta, de gândire?

— Nu, i-am răspuns din instinct. De unde ştii?

— Şefu', se băgă Querida între noi, când vă gândiți aşa, concentrat, vă încruntați şi mişcați din buze, ca şi cum ați vorbi cu cineva.

— Domnu' Marean, interveni şi tanti Maria, tot aşa şi-un văr de-al lui bărbatu-miu, se tot gândea, se tot gândea şi s-a îmbolnăvit de ulcer. Bine, el se gândea că l-au dat afară de la serviciu, după care a avut un accident de maşină, după care l-a părăsit nevastă-sa, după care copiii i-au fugit de-acasă, după care, în mod incredibil, domnu' Marean, a câştigat la loz în plic!

M-am uitat fascinat la femeia de serviciu:

— Şi ce-a făcut?

— S-a spânzurat, şefu'! Că n-a câştigat mare lucru la loz: doar cât să-i ajungă pentru o frânghie, un săpun şi-un scăunel nou, din lemn. Restul a fost impozit la stat.

Poștașul și explozia

— Totuşi, nu cred să fi fost un câmp electromagnetic, continuă Medelin cu speculațiile, în timp ce stăteam într-un blocaj din trafic.

I-am şi zis că dacă plecam cu maşina cu girofar eram de mult la partid. Cine are girofar are şi şosea. Am lăsat geamul jos şi m-am uitat în stânga, unde un ins cu o maşină de pâine se scobea în nas cu atenție.

— Nu vă supărați, pe la Gară e tot blocaj?

Tipul s-a întors către mine şi-a rămas efectiv cu gura căscată. Semaforul s-a schimbat în verde, aşa că ne-am îndepărtat de el, în timp ce insul stătea pe loc, ca trăsnit, iar maşinile din spate claxonau isteric.

— Să fi fost ceva în aer, o scurgere de gaze care afectează creierul, continuă Medelin, fără să mă bage-n seamă. Dar pe noi de ce nu ne-a afectat? se uită el în oglindă şi-i făcu semn cu ochiul secretarei.

Aceasta îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu ştiu, eu am respirat mai mult pe gură, că am nasul înfundat, am răspuns în timp ce urmăream absent în oglinda retrovizoare cum şoferul maşinii de pâine de mai devreme se dădu jos de la volan în plină intersecție şi o zbughi ca teleghidat pe stradă.

Portiera de la maşină o lăsase deschisă, aşa că un auro-lac, care spăla

parbrize în zonă, se urcă tacticos şi ieşi imediat cu casetofonul maşinii.

— La noi în bloc, începu femeia de serviciu, a fost odată o explozie de la gaze, maică.

— Nu repar nimic, nu e Primăria vinovată, m-am trezit reacționând, înainte să-mi dau seama.

Medelin se întoarse şi râse:

— Bravo, Mareane, începi să-ți revii. Tot altruist, tot generos, tot uman, ca de obicei. Noroc că nu mai ai frați p-acasă.

— Şi ce s-a întâmplat, tanti Maria? întrebă Querida.

— Un pensionar de la etaju' trei, Vasilescu, a vrut să se sinucidă, a dat drumul la gaze în bucătărie şi s-a gândit să se culce, ca să moară în somn. Dar cum nu-i venea somnul, s-a îmbrăcat să se ducă la farmacie, să ia nişte somnifere. Şi-a plecat, uitând gazele deschise.

— Şi-a scăpat, doamnă? întrebă Medelin.

— N-a scăpat, domnu' Medelin. Că tocmai atunci i-a venit poştaşu' la uşă, să-i dea un plic în care era o excursie câştigătoare în jurul lumii cu vaporul de croazieră. Omul trimisese la întâmplare un talon dintr-o revistă şi-uite-aşa a câştigat excursia aia, de vreo 25 de mii de dolari. Îşi dorise toată viața să vadă lumea, că fusese poştaş 40 de ani. Vă dați seama câte ilustrate a dus el, din toate colțurile lumii, şi nu apucase să vadă niciunul din oraşele alea minunate? Şi-acum, în sfârşit, îi venise şi lui norocul la uşă.

— Dar zi odată, femeie, nu ne fierbe, am atenționat-o, în timp ce-mi notam mintal să plec în curând într-o excursie în jurul lumii.

Bineînțeles, decontată de Primărie, pentru schimb de experiență. De parcă eu aş schimba cu cineva din lumea asta experiența care-o am, de primar foarte descurcător.

— Domnu' Marean, păi când poştaşul a sunat la uşă, atunci s-a întâmplat tragedia. Prima dată nu s-a întâmplat nimic, dar ştiți că ei sună de două ori întotdeauna...

— Ştiu, am citit cartea, se băgă Querida.

— Ce carte? am întrebat curios. E o carte despre cum să sune poştaşii la uşă?

— Deci, a sunat a doua oară şi atunci a explodat apartamentul. Uşa de la intrare a zburat cu tot cu poştaş, care a căzut pe scări peste o babă şi n-a pățit nimic. Nici el, nici baba, că ea era obişnuită s-o împingă copiii blocului pe scări. Dar bietul Vasilescu, care tocmai ieşea din lift cu somniferele în mână, a fost izbit de geanta poştaşului, aia plină de scrisori, inclusiv de scrisoarea lui câştigătoare. Aşa de tare l-a lovit, c-a murit pe loc.

— Ce chestie, zise Medelin, să mori ucis de o geantă de poştaş, după ce ai cărat una la fel toată viața!

— Păi nu una la fel, era tot aia, că poştaşul i-a preluat-o după ce Vasilescu s-a pensionat, oftă femeia de serviciu.

The road to heaven

— Mulțumesc că m-ați luat şi pe mine, spuse Herotont roşu ca un rac fiert, examinând insistent pe geamul din dreapta vilele clasei de mijloc.

— Dragă, să-i vorbeşti la plural lui Cristinel, nu mie, că suntem aproape de aceeaşi vârstă. Şi apoi, dacă vrei să facem sex, o să avem probleme de comunicare. Adică, la sexul oral, cum ar veni, râse Mona, aprinzându-şi o țigară cu bricheta maşinii.

Herotont rămase interzis şi era greu să rămână aşa, ținând cont că taică-său îi dădea motive mult mai dese să împietrească. De obicei însă, după ce-i vorbea taică-său, Herotont se abținea să râdă, pe când acum se abținea să urle. De bucurie. Cred că am surzit şi imaginația îmi joacă feste, îşi spuse el şi ceru o precizare:

— Ai spus cumva…? şi nu îndrăzni să continue.

— Cumva am spus, altcumva o s-o facem, scumpete timidă, se întoarse fata către el. Ştiu că-ți place de mine, te-am văzut de mai multe ori, seara, cum te uiți cu binoclul spre casa noastră. Se vede ceva noaptea cu el, dragă? întrebă Mona, trecându-şi mâna prin păr.

— Normal, e cu night vision!

Herotont îşi înghiți explicația ştiințifică, ciupindu-se violent de picior. „Fir-aş al naibii de prost, ce am azi?”

— Dragule, dacă se vede chiar tot cu

chestia aia, ar trebui să mi-l împrumuți, ca să-i văd lui Cristinel chestia ailaltă, zâmbi fata. Ştii, de la o vârstă îți trebuie un binoclu foarte puternic.

Mona se întoarse spre el, ca să-i observe reacția. Herotont se simți ca tehnicienii sovietici de la centrul de comandă al centralei atomice de la Cernobâl, când s-a blocat sistemul de răcire a barelor de uraniu. Adică în pragul unui dezastru. Nu ştia ce să mai zică, aşa că privi în față. Noroc cu timiditatea asta, că dacă era vreun Casanova, să se uite galeş în ochii paparudelor, acum ar fi fost la fel ca el: o amintire. În fața maşinii un excavator întorcea lent, fără să semnalizeze. Herotont puse mâna pe volan şi trase puternic spre dreapta. Mona țipă speriată, maşina ieşi cu roțile din dreapta de pe gropile din carosabil în gropile de lângă carosabil. Fata redresa bolidul exact când maşina mai avea puțin şi izbea o stivă de țevi descărcate pe marginea şoselei. Frână brusc şi maşina se opri cu un scârțâit puternic. Cei doi săriră din maşină, în timp ce în spatele lor excavatorul se rotea pe mijlocul şoselei, în acelaşi stil lent. La volanul lui, un muncitor stătea crispat, aplecat spre stânga, cu toată greutatea pe volan. Când îi văzu, începu să strige, cu ochii mari, speriați:

— Ajutor, oameni buni! Cum se opreşte porcăria asta? Vă rog!

Lângă stiva de țevi stăteau doi muncitori de la gaze, sprijiniți în lopeți, care se uitau ca la spectacol. Mona strigă

către şofer:

— Trage de volan spre dreapta! Şi frânează!

— Ce să fac? întrebă omul transpirat tot, când trecu din nou prin fața grupului.

— Trage de volan în partea cealaltă, omule! țipă fata şi roti un volan imaginar.

— N-ar trebui totuşi mai întâi să frâneze, se întoarse Hero către Mona.

Aceasta nu mai apucă să-i răspundă, când excavatorul ieşi din cerc şi se opri cu zgomot de fiare într-un stâlp de pe partea cealaltă a drumului. Şoferul se rostogoli din cabină şi se ridică năuc în picioare.

— Lasă-l că merită, la cât de prost e, spuse fata printre dinți, iar Herotont se îndreptă spre cei doi muncitori:

— E nebun? De ce nu l-ați oprit?

Muncitorul mai bătrân îşi trase nasul, scuipă pe jos şi zise calm:

— De ce să-l oprim? Se roteşte aşa de vreo două ore şi voiam să vedem când i se termină motorina.

— De când a oprit aici dom' primar şi-a zis să-i dăm bătaie cu şanțul, de atunci se-nvârte Dorel ca musca în căldare, completă şi ajutorul lui. Nea Costele, nu mergem să mâncăm ceva?

Şi muncitorul nu mai aşteptă răspunsul, luă o sacoşă cu trei sticle goale în ea şi traversă strada către un butic aflat la câteva sute de metri.

— Mă duc să-mi iau țigări, zise şi nea Costel, strigând către şoferul amețit: Dorele, hai să mâncăm, că s-a terminat distracția!

— Vin acu', să termin țigara asta, rosti sfârşit excavatoristul.

Herotont o trase pe Mona de mână, se întoarseră şi urcară în maşină, fără să mai comenteze. Era a doua oară în ziua aia când băiatul lui Marean scăpa cu viață dintr-un dezastru iminent. Nici nu apucară să facă două sute de metri, când în urma lor țeava de gaze din şanțul săpat lângă şosea sări în aer. După ce aruncase chiştocul aprins în şanț, Dorel ajunse la butic înaintea colegilor aruncat de suflul exploziei. Bine, nu tot. Cascheta se rostogoli ceva mai încet spre butic, probabil şi din cauză că era plină cu căpățâna şoferului ghinionist. Nu poți să te apuci de decolări când abia înveți să frânezi.

Ca la piață

— Dacă n-a fost câmp electromagnetic şi nici bombă cu gaze, atunci o fi fost vreun virus, medita cu voce tare Medelin.

— Dacă-mi permiteți, şefu', aş avea o ipoteză, îşi drese vocea Querida, în timp ce băga la loc rujul şi scotea din nou trusa de farduri.

Aoleo, asta are ceva şi n-au depistat-o la controlul medical din Primărie, mi-am zis imediat. Cred că ar trebui s-o dăm jos, să nu se ia ipoteza aia…

Medelin mă privi curios şi mă bătu calm pe mână:

— Mareane, stai liniştit, vorbeşte despre o teorie de-a ei.

— Aha, răsuflu uşurat şi răspund pe fază: la mine, practica mă omoară, că teoria mă ucide!

— Eu cred, spuse secretara, că e ceva în mâncarea de la fast-food. Nu mă întrerupeți, vă rog. Ați văzut că mâncarea aia provoacă obezitate. Eu cred că în loc să pună ingredientele alea care te fac obez, au pus altele. În loc de obezitate, provoacă nervozitate. Vă dați seama, mănânci un hamburger şi te enervezi imediat. Cred că e boala noului mileniu!

Care nou mileniu? mă întreb atent, să nu mă observe careva că mă întreb. O fi început azi vreun mileniu, ceva, că nu m-am uitat în calendar. Dar din câte mi-aduc aminte, mileniul ăsta a fost acu' vreo doi ani, parcă prin 2004, sau nu ştiu. Sau poate atunci a început secolul?

Că niciodată n-am ştiut dacă mileniul e mai mic decât secolul sau invers. Şi ce-o fi ăla atunci centenar? Să le ia naiba pe toate, că nu pot să zică ca la bancnote: o mie, o sută de mii sau un milion de dolari.

— Dulceață, nu cred că au pus ceva în fast-food, că n-a mâncat toată lumea aia hamburgeri, dragă. Mai gândeşte-te. Sau, ştii ceva, mai bine nu te mai gândi, zise Medelin.

— Să ştiți că eu am o verişoară, domnu' Medelin, care a mâncat mult de la fast-food şi acum are cu 60 de kilograme peste greutatea ei şi e foarte nervoasă pe chestia asta.

— Mă scuzați că intervin, şefu', se auzi vocea femeii de serviciu. Am ajuns la piață, nu putem să oprim, că discuția dumneavoastră mi-a făcut foame, şi aş lua nişte gogoşi.

— Bună idee, tanti Maria, zise Medelin şi frână, înainte să mă opun, ca un adevărat şef.

Mi-am înghițit cuvintele, deoarece mi-a venit o idee. Orice vizită în piață e un prilej să mai strâng nişte voturi. Şi, bineînțeles, nişte şpăgi.

— Şi cu ocazia asta aş vrea să verific ceva, mă privi cumva ciudat Medelin.

Am coborât şi imediat lumea s-a strâns la mine ca la un ponei.

Paranteză. Nu ştiu de ce se spune că „lumea se strânge ca la urs". Din câte am auzit, că n-am fost niciodată pe lângă urs, decât atunci când eram copil şi mi-a zis un vecin: Mareane, fugi cu ursu', că sperii lanțul, deci, eu cred că lumea fuge

de urs, nu se strânge la el. Cum ar fi să mergi prin pădure după fragi, mure şi furt calificat de lemne şi să dai peste o ursoaică cu pui, nervoasă că puii ăia n-o ascultă, ce puii mei! Ce faci, începi să-ţi strigi prietenii să vină să se strângă la urs? În primul rând că nu strigi deloc, că te-aude pădurarul şi-o să fie mai rău decât atunci când te prinde ursul. Aşa că nu te-apuci să urli, că oricum nu e nimeni curios să vadă pe interior o labă de urs, ci o tai la vale. S-o creadă alţii pe aia cu „să faci pe mortul, că nu-ţi face nimic". Poate te ajută să faci mai credibil pe mortul, nu credeţi?

Medelin şi secretara s-au tras mai la o parte, iar pe mine m-a abordat o babă cu batic peste căciulă:

— Domnu' primar, mânca-v-aş sufletul, prea mari sunt taxele acilea, în piaţă. Că eu vând brânză veritabilă de oaie naturală şi mă rupe taxele astea.

— Nu fi zgârie-brânză, i-am zis, şi am fost mândru că i-am zis calamburul ăsta, înseamnă că şi în situaţii de criză eram bun.

Femeia a tăcut, încercând să-şi aducă aminte nu-ştiu-ce, aşa că l-am luat în primire pe un moş c-o sacoşă goală:

— Tataie, matale eşti mulţumit p-aici prin piaţă, cum am vopsit trotuarele în verde, ca să fie spatii verzi, aerisite?

— Da, da, pentru verdeţuri am venit, taică! mi-a urlat moşul, iar eu mi-am dat seama că nu le-aude, nu le potriveşte şi nici n-are vreo şansă.

— Da' cine eşti matale? Din Parlament cumva, că văz că te cunoaşte toţi. Să vie

Cuza să vază, taică, ce hoți e primarii ăştia ai noştri: le-a mărit taxele la piețari şi ăştia ni le-a băgat nouă în preț.

— Da, da, o să fie bine, tataie, să mă votezi şi la alegerile viitoare, am încercat eu să scap de el, da' ce, am putut?

M-a băgat la loc cu capul la fundul băii de mulțime.

— Să mai mături piețele banditii ăştia de la Primărie, taică! Că ne murdărim în ultimul hal şi ne înghesuim aşa de tare, că mereu îmi dispar banii! Uite, acu' i-am legat în batistă, vezi?

Şi până să-i bage la loc în buzunar, îi dispăruseră deja în mulțimea de mâini nespălate de la mine din sector. Am observat că o doamnă bine îmbrăcată o tot trăgea pe baba dinainte, aia cu brânza, să-i vândă marfa. Dar baba îşi tot trăgea baticul pe spate, se scărpina în frunte absentă şi stătea ca muta. La un moment dat, femeia s-a plictisit, a înjurat-o şi-a plecat la altă tarabă. Vânzătoarea s-a dat în spate până s-a pierdut în mulțime. Era cazul să ridicăm ancora, că întârziam la conferință, aşa că l-am căutat din ochi pe Medelin. Stătea rezemat de maşină şi se certa cu un polițist care ne blocase o roată. Era zonă de parcare interzisă.

— Ce faci, dom'le, eşti chior, nu vezi că-s primarul? m-am răstit la organ.

— Ia vezi cum vorbeşti, cetățene, că iei un baston pe cârcă, s-a întors polițaiul spre mine, Dacă erai primarul, veneai cu maşina aia cu girofar. Marş şi plăteşte amenda dacă vrei să-ți deblochez căruța!

Şi polițaiul s-a întors cu spatele, a

băgat amenda sub ştergător şi s-a pierdut în mulțime. De fapt, nici nu mai era prea multă lume, sau se întâmplase ceva cu oamenii, nu-mi dădeam seama ce.

— Mareane, cred că-i timpul să mergem, că ăştia s-au molipsit şi ei, mă avertiză Medelin, şi un zgomot puternic se auzi din capătul pieței.

M-am întors la timp să văd cum doi inşi răsturnau butoaiele cu brânză ale babei, care nu se vedea deloc. Brânza se rostogoli pe jos şi lumea se apucă s-o vâneze. Un măr a aterizat drept pe parbrizul meu, aşa că m-am dat după maşină. Polițaiul de mai devreme apăru în fugă, fără caschetă, urmărindu-l pe un țigănuş care ducea la piept două verze. N-apucă să ajungă la capătul tarabelor, că două femei, altfel respectabile, îl loviră simultan cu sacoşele. Polițistul căzu în genunchi, iar țigănuşul se întoarse fulgerător şi-i luă pistolul din toc.

— Roiul, Mareane, l-am auzit pe Medelin, care mă trase de mână, traversând strada.

Pe partea cealaltă, Querida se uita nepăsătoare la vânzoleala din piață, trasându-şi conturul buzelor într-o oglinjoară. Lângă ea, tanti Maria trăgea de-o pungă, în timp ce o grăsană țipa că vrea gogoşi. Medelin trase un şut scurt în pungă, exact când grasa o apucase pe femeia de serviciu de păr. Monstrul îşi lăsă prada umană şi se repezi să culeagă gogoşile care zburară lângă o tonetă de ziare. Când se aplecă să le culeagă, culese şi un şut în față, expediat de un

bătrânel care căra două sifoane. Balenei îi căzu instantaneu puntea cu dinții din față şi-l izbi pe bătrân de jos în sus, cu capul în gură. Bătrânul se feri la timp, dar dovleacul mastodontului îi zvârli ochelarii pe trotuar. O doamnă care agita nişte suluri de hârtie igienică îi calcă pe loc, în timp ce bătrânul reacționa ca în filmele cu karate. Numai că, în loc s-o pocnească pe grăsană cu latul palmei, îi arse una după ceafă cu sacoşa de sifoane. Balena eşua pufăind sub toneta cu ziare şi mai multe n-am apucat să văd, că fugeam deja de-mi sfârâiau călcâiele.

Romanul de dragoste

Herotont nu era oricum un băiat urât, dar în ziua aia chiar radia şi parcă arăta mai bine ca niciodată. Ciuful din vârful capului, semn permanent că perna de-acasă avea un defect, îi stătea aproximativ culcat, ceea ce la el nu se întâmpla decât după ce purta căciula rusească. Şi purta, mai ales noaptea, ca să-i stea părul culcat. Nu-i vorba, transpira de curgeau apele de pe el, dar degeaba, după ce părul i se usca, ciuful se ridica semeț sub soare.

Acum Hero stătea cu mâna stângă pe genunchiul Monei şi se simțea destul de bine, deşi chestia aia din buzunar nu era o lanternă. Nu îndrăznise să facă el gestul, ci chiar fata îi luase mâna şi i-o pusese acolo. Hero n-avea prea multă experiență, de fapt n-avea decât studiul individual, deşi, într-o zi, taică-său, mai cu chef după ce cumpărase o casă de la nişte bătrâni, sub prețul pieței, îi promisese că-l duce la fete. „Băiete, te duc eu la nişte păpuşele, prima-ntâi! Dar e o problemă: eu doar te duc până acolo, îți arăt unde, nu vreau să mă apropii.” „De ce, ți-e frică, tati, că te văd alegătorii, sau că te spune cineva lu’ mama?” îl întrebase Herotont. „Nu, fiule, ideea e că am nişte datorii prin zonă, ele au înțeles altceva, eu le-am promis că le las să folosească zona, că doar sunt primar, şi ele mai voiau şi bani. În fine, tot o să mergem o dată”. Dar n-au mai mers, deşi

Herotont strânsese destui bani cât să achite şi datoria lui taică-său.

— Scumpule, la ce te gândeşti? se întoarse Mona către el. Nu-ți face griji pentru Cristinel, mă iubeşte oricum.

— Nu-mi fac griji, draga mea, îi răspunse băiatul, dar în sinea lui îşi zicea: „Ba îmi fac griji, că poate se rătăceşte boşorogul pe câmpi, şi-l mănâncă câinii vagabonzi.”

— Ştii, Hero, aş vrea să-ți fac o mărturisire, spuse fata şi încetini uşor maşina.

„Hait, să nu-mi spună că-i virgină, că minus cu minus o fi făcând plus, dar numai la mate. Aici o să dea un mare, mare minus”.

— Scumpetea mea, vreau să-ți spun că am scris un roman de dragoste, spuse Mona.

— Despre mine?

— Ei, despre tine, ce naiv eşti, urâciosul meu mic. Poate o schiță, râse ea şi-l mângâie pe mână. Vrei să-ți povestesc pe scurt acțiunea?

„N-ai vrea să facem noi nişte acțiune şi-mi povesteşti pe urmă?” se răzvrăti interior Herotont. Exterior scoase doar un slab:

— Bine, draga mea. Abia aştept.

— Povestea mea este despre o fată care s-a îndrăgostit de o fantomă, spuse Mona serioasă, şi se întoarse din nou spre Herotont.

— Aha, interesant.

Dar, în gândul lui, Hero începea să se îndoiască de iubirea lui, mai ales că văzuse filmul.

Încălzirea globală

— Ei, şi-acum ce mai zici, teoreticianule? l-am tras de mânecă pe Medelin, când mi-a revenit respirația normală. La Primărie era câmp electromecanic, sau cum îi zice, dar aici ce streche a mai dat şi-n ăştia?

— Practic, n-am nicio teorie, Mareane, oftă Medelin, în timp ce-şi scutura sacoul de praf.

— Şefu', ați văzut Ziua Independenței, se băgă Querida în vorbă, în timp ce-şi ştergea rujul de pe nas cu un şervețel umed.

— N-am timp acum să vorbim de sărbătorile legale şi alte zile libere, dragă. Deci, e o problemă în oraş, poate de la poluare, că n-am rezolvat deloc cu noxele alea de pe stradă.

— Dacă-mi permiteți, o fi încălzirea globală, domnu' Marean, interveni şi tanti Maria. Tot aşa, şi-un vecin de-al meu, care avea obiceiul să fluture steagul național în balcon, când mai bea câte-un şpriț, de l-a amendat poliția într-o noapte când a ieşit cu drapelul pe stradă şi a bătut pas de defilare doar în chiloți. Deci, ăsta zicea că încălzirea globală o să ne distrugă țara, că e vina masonilor şi a unui complot internațional. Zicea nea Rodion, că aşa-l chema, că vecinii noştri s-au vorbit între ei şi că noaptea fac focuri mari lângă granițele noastre, norii de fum se adună deasupra țării şi se formează efectul de seră. Cică încercase

şi el efectul ăsta de seră, când băuse patru litri de pelin în vizită la serele din Grădina Botanică şi se culcase printre arborii de citrice. S-a trezit noaptea lac de sudoare, sub un lămâi, şi c-o durere de cap groaznică de la efectul ăla de seră. Nu vă spun că au mai fost şi alte efecte de seră, când a spart un geam să iasă din seră şi i-a speriat pe nişte îndrăgostiți care, vorba aia, se drăgosteau şi ei pe-o bancă în Grădina Botanică. Cică băiatul, săracu', a luat-o razna când a văzut o arătare ieşind prin geam din clădirea cu plante.

— Şi fata? am întrebat curios.

— Care fată, că era tot c-un băiat, păcatele mele, că în ziua de azi nu mai găseşti unul normal în tineretul ăsta.

— Cred că ar trebui să luăm un autobuz până la sediu, le-am sugerat, uitându-mă impacientat la ceas.

— Mai bine chem un taxi, zice Medelin, uitându-se în stânga şi-n dreapta.

— Lasă, nu-l chema, îi spun. Mai bine mergem incogito. Doar n-o să le plătesc eu acum taxiul, că n-am bani de aruncat pe geam. Sau, mă rog, pe geam înăuntrul taxiului. Medelin ridică din umeri şi porni spre stația de după colț, iar tanti Maria îşi reîncepu perorația.

— Deci, cum vă spuneam, maică, domnu' Rodion ăsta a pățit-o pe propria piele cu încălzirea globală. De la blestemăția asta i se umflase un ochi, de ziceai că se uită printr-un cartof la lume. Chiar mi-era să nu mă deoache cu cartoful ăla, când se uita la mine în zilele de post negru, de nu băgăm nimic în

gură, maică. Şi când mă privea, mi se făcea o foame teribilă. Aşa, şi s-a dus el la doctor, după vreo două luni, când ajunsese umflătura, nu exagerez, cât un cartof american, de-am văzut eu la restaurant când m-a dus nepotu-miu, să-i semnez actul de proprietate la apartament. N-am mai semnat, că voia să vândă apartamentul şi să mă dea afară, bătu-l-ar Dumnezeu. Era un cartof mare, nu ca la noi la piață, tăiat pe din două şi băgat la cuptor. Pui unt înăuntru şi nişte brânzică, presărată cu pătrunjel, şi cartoful învelit în poleială de ciocolată. Cam aşa avea ochiul.

— Tanti, stai puțin, că vine maşina, o atenționă secretara, care băgă la loc în poşetă rimelul şi scoase, pentru a câta oară, rujul.

Autobuzul a oprit scârțâind lângă noi, eram singuri în stație şi era destul de gol. Bineînțeles că am țâşnit primul pe uşa din față, împingând un moş care se chinuia să coboare. Am găsit imediat loc pe scaunele din față, pentru gravide, aşa că m-am aşezat, având grijă să maschez semnul cu cotul. Aşa făceam mereu când mergeam cu transportul în comun, că dacă se găsea vreun fraier să facă gât, îi ziceam că n-am observat. M-am uitat cu subînțeles la Medelin, i-am făcut semn că n-am bani la mine, aşa că s-a resemnat şi s-a dus să cumpere patru bilete de la şofer. Querida s-a aşezat lângă mine, aşa că am fost sigur că nimeni nu mă mai deranjează. Tanti Maria s-a prins cu mână de o bară, lângă noi şi a început să turuie ca o moară stricată.

Paranteză. Nu înțeleg cum e vorba asta cu „turui ca o moară stricată”. Păi moara se învârte când merge, nu? D-aia se zice că turui întruna, ca roata morii: sus, jos, sus, jos. Ei, şi dacă s-a stricat moara, asta înseamnă că rotația se opreşte, nu? Deci e greşită expresia. Corect ar fi „turui ca o moară în stare de funcționare”.

— Ia zi, tanti Maria, şi ce-a făcut vecinu' cu cartoful ăla? am întrebat-o, ca să distrag atenția de la faptul că mă odihneam pe scaun, fiind oricum şeful.

— Nu era cartof, domnu' Marean, era ca un cartof, dar de fapt era ochiul lui, s-a aplecat femeia de serviciu către mine.

— Aa, era ochiul, am repetat, ca şi cum înțelesesem explicația, după care i-am făcut discret cu mâna un semn lui Medelin, de genul „s-a țăcănit, păstrează distanța”.

— Păi, da, nu v-am zis? i se umflase ochiul şi nea Rodion tot îi dădea înainte că din cauza încălzirii globale. Dar, de fapt, au descoperit medicii ceva mai încolo, la autopsie, ochiul se umflase deoarece nea Rodion stătea seara şi citea la lumânare, fiind foarte zgârcit, ca să nu dea banii pe electricitate. Şi stătea prea aproape de lumânare cu ochiul. Aşa că medicul legist chiar a râs la autopsie, cică într-adevăr suferea de încălzire globală, dar la globul ocular. Ei, ce ziceți de asta, domnu' Marean?

L-am văzut pe Medelin făcându-i femeii semn să tacă, dar n-am mai apucat să-l întreb de ce, deoarece un tip îmbrăcat în geacă de piele, cu părul lins, îngrijit, dar nebărbierit, s-a aplecat spre mine:

— Nu vă supărați, sunteți domnul primar Marean?

— Am bilet, e la domnul, am reacționat imediat.

— A, nu-s controlor de bilete, stați liniştit, lucrez la Aeroport, sunt controlor de trafic. Henri Coardă mă numesc şi v-aş ruga să-mi dați un autograf pentru băiatul meu.

— Deci, îmi pare rău, n-am pe ce să vă dau, i-am zis imediat.

Nu de alta, dar ultimele dați mi-au cerut autografe pe bancnote de zece mii, aşa că m-am lecuit să mai fac pe vedeta.

— Am eu, şefu', zise Querida şi băgă mâna în poşetă, de unde scoase un carnețel din care rupse o foaie.

Am semnat repede şi i-am întins omului foaia:

— Să mă votați şi la celelalte alegeri, i-am zâmbit electoral.

— Ce glumeț sunteți, râse omul. Noroc că stau în alt sector, îi explică el secretarei şi-i mulțumi pentru foaie. Acum, ăla micu' o să mă creadă că existați, zise el. Aoleo, ce distrat sunt, aici cobor să schimb autobuzul, se precipită omul spre ieşire, în timp ce uşile se deschideau.

Am aşteptat să coboare şi m-am întors spre Medelin:

— Ce-i ăla controlor de trafic? Adică vine în inspecție pe la primari. O fi fost un avertisment ceva, sau ce?

— Stai liniştit, răspunse Medelin. Nu e vorba de trafic de influență, ci de traficul aerian. Şi tare am impresia că…

N-apucă să spună ce impresie are,

când un tip înalt, cu o faţă de killer, dar şi cu o burtă respectabilă, de cunoscător în ale berii, îl bătu pe umăr.

— Biletul la control, amice.

Am suferit brusc o depresie, urmată de un acces de panică, probabil urmări ale copilăriei mele de blatist prin mijloacele de transport. Ţin mine că, după ce m-au înghesuit nişte brute d-astea controloare în spatele autobuzului, am încercat prima şmecherie, nu de alta, dar mă săturasem să iau bătaie acasă, de la atâtea amenzi. Le-am zis calm şi inocent controlorilor că mă cheamă Guia Cosmin, stau în blocul cutare, adresa cutare, am seria cutare la buletin. Nu degeaba memorasem toate datele personale ale colegului meu de bancă. Săracu', ce bătaie a mâncat de la ai lui. Şi la cât de des mergeam pe blat, bietul Cosmin nu mai prididea cu plânsul.

Medelin se întoarse şi-i arătă lui King Kong biletele noastre, acesta se încruntă la noi cu privirea aceea tip „ştiu că sunteţi falsificatori, dar încă strâng dovezi", după care îl îmbrânci pe un puşti care nu scosese abonamentul suficient de repede. Tanti Maria profită de ocazie ca să bage iar din top:

— Domnu' Marean, să vă zic ce-a păţit nepotul unui văr de-al meu, Amedeo îl chema. Îşi făcuse un fel de carneţel cu bilete de autobuz taxate. Că pe vremea aia erau aparte, cu număr diferit de găurele, de la autobuz la autobuz. Sau troleibuz. Sau, mă rog, tramvai. Şi le avea însemnate acolo: secţiunea cu două găurele: în diagonală, una lângă alta, pe

linii, pe coloană, pe mai ştiu eu ce, Doamne iartă-mă. Pe urmă secțiunea cu trei găurele…

— Tanti Maria, i-am zis blând, lasă secțiunile, am prins ideea.

— Aşa, şi pe lângă carnețelul ăsta, avea şi un teanc cu hârtiuțe tăiate pe dimensiunea biletului, pe care le băga în aparat cum urca în maşină. După care se uita la hârtiuță: avea două găurele pe diagonală, căuta în carnețel şi-l lua pe ăla care corespundea. Avea trei găurele în coloana din mijloc, tot aşa, căuta şi-l lua. Şi ştiți ce-a pățit odată, maică? Urcase într-un troleibuz, chiar pe bulevard, maică, şi când a perforat hârtiuța, l-a bătut pe umăr controlorul, care stătea ca vulturul lângă aparat. Băiatul s-a fâstâcit, a scăpat carnețelul pe jos, biletele s-au împrăştiat, controlorul l-a apucat de haină şi exact în momentul ăla s-a rupt direcția troleibuzului, maşina a ieşit de pe sensul ei de mers, i-au sărit captatorii, a intrat pe contrasens şi s-a izbit de un chioşc de ziare, unde tocmai se afla o fată frumoasă, săraca, participase la un concurs de miss şi voia să ia ziarul în care apărea poza ei, cu premiul, să-l arate bunică-sii care era paralizată, săraca.

— Nu se poate, extraordinar, suspină cineva c-o voce dogită şi înecată de plâns.

M-am uitat sus şi era chiar controlorul, care urmărea atent povestea femeii de serviciu.

— Da, maică, dacă vă spun, se înverşună tanti Maria. Praf a făcut-o pe biata copilă, i-a rupt o mână şi-un picior,

de-a rămas şchioapă uşor de stângul toată viața, dar norocul ei că s-a lăsat de prostiile alea de concursuri, s-a apucat de învățat limbi străine, a ajuns translator şi a cunoscut un american bogat şi bătrân, care a luat-o de nevastă. În şase luni s-a curățat boşorogul şi ea s-a îmbogățit, şi-a cumpărat o insulă, s-a apucat să crească păsări-colibri. Cică ouăle de păsări-colibri, deşi sunt mici ca nişte pernuțe, au proprietăți miraculoase, combat stresul, că rămăsese stresată rău după accident. Totuşi, Doamne fereşte să intre un troleu în tine, poate să-mi piuie şi o sută de colibri, eu tot la măgăoaia aia pe roți m-aş gândi. Mai rău a fost cu bunică-sa. Când a auzit de accident, a căzut de pe scaunul cu rotile, a scăpat telefonul din mână, care a lovit un ghiveci pe care-l avea pe pervaz, ăla a căzut de la etajul şapte exact în capul administratorului de bloc, om cinstit şi corect, mândria blocului. S-a dilit omul şi într-o bună zi a fugit cu fondul de rulment al locatarilor. Baba n-a pățit nimic, că şi-a revenit şi mai apoi a murit fericită pe insula nepoată-sii, când dormea într-un balansoar pe prispă, sau ce aveau ei acolo în junglă, şi i-a intrat un colibri d-ăla în gură, atras de un dinte de aur fals pe care-l avea, păsărica şi-a prins ciocul într-o carie dentară de-a babei şi s-a asfixiat, săraca, în somn. Baba, că pasărea a scăpat, din fericire.

— Vai ce bine, a bătut din palme controlorul, şi m-am uitat la Medelin, care-l urmărea pe om cu gura căscată.

Totuşi, să vezi un malac de 120 de kile

plângând şi râzând ca un copil la aberațiile femeii de serviciu, nu e de ici, de colo.

— Da, maică, încheie tanti Maria, aranjându-şi basmaua pe cap, dar ăla mic, nepotul lui văru-miu, Amedeo de care vă ziceam, s-a lovit cu capul de aparat când a intrat troleul în tonetă.

— Şi-a murit, doamnă? întrebă Godzilla controloare, cu ochii mari, holbați, ca un copil care priveşte sfârşitul unui desen animat cu Tom şi Jerry, întrerupt de o ediție specială a ştirilor, despre vreo declarație plictisitoare a preşedintelui.

— Ei, n-a murit, Doamne fereşte, a făcut doar un cucui. Cred că am ajuns, domnu' Marean, zise tanti Maria, pe când controlorul se prăbuşea oftând pe un scaun, scăpând chitanțierul din mână.

Fantoma

Herotont şi Mona stăteau la o prăjitură, el, şi-o bere, ea, în centru, după ce fata parcase limuzina într-un stâlpuleț, îndoindu-i bara din față şi spărgându-i un far. Hero se luase cu mâinile de cap, dar ea râsese veselă şi, smulgându-şi poşetuța Gucci din maşină, l-a asigurat că nu-i păsa, maşina era asigurată. „Nu numai maşina, dar şi tu te-ai asigurat pe viață cu banii de la boşorog”, îşi zisese Herotont, în timp ce se uita disperat în stânga şi-n dreapta, dar oamenii nu-l băgau în seamă mai mult decât până acum. Când nu-l băgau deloc, doar dacă era vreun lingău care avea nevoie de ceva de la Marean.

— Fii atent, iubire, îl mângâie Mona pe picior, iar el se înroşi tot. Povestea mea are capitole scurte. Prima dată ea, Filomena, ajunge seara târziu la un castel din Carpați.

„A. Nu e The Ghost cu Demi Moore, e Dracula de Bram Stocker”, îşi spuse Herotont.

— Ea, o fată aşa ca mine, frumoasă, blondă şi cu sex-appeal, a fost părăsită de un iubit în mijlocul străzii.

— Tu eşti blondă, Mona.

— Taci, nu fi măgar şi ascultă. Şi să ştii că, dacă vreau, pot fi şi verde. „Aha, mereu eram curios cum arată scorpiile. Scorpie lesbiană ce eşti!” răcni în sinea lui Herotont, zâmbind uşor la vedere.

— Ea îşi scutura părul în vânt.

„Am văzut reclama, ai creieru' cât banana", versifică Hero, dând uşor plictisit din picior.

— Bătu de trei ori în poartă, iar sunetul se auzi prin tot castelul, cu ecou.

„Se numeşte reverberaţie, paparudo."

— Porţile se deschiseră cu un scârţâit lugubru, iar Filomena păşi înăuntru, fără să vadă pe nimeni.

„Dacă n-avea o lanternă, proasta dracu' ", oftă Hero.

— Da, e emoţionant, nu? În salonul castelului văzu la lumina lumânărilor masa pusă şi o sticlă de şampanie deschisă. Se apropie şi bău încet.

„O Albă ca Zăpada cam beţivă, Filomena asta."

— Ostenită, fata adormi în fotoliu, în timp ce lumânarea se stingea încet.

„N-a făcut şi ea un duş înainte, puah!" Lui Herotont îi scăpă un zâmbet, dar din fericire fata, absorbită de povestire, nu observă.

— Deodată se deschise o uşă şi intră fantoma unui tânăr înalt, bine făcut, cu părul des şi atletic.

„Sigur nu era Cristinel al tău, că n-ai nimerit cu nimic."

— Fata oftă uşor în somn, iar tânărul suspina cu ochii la ea.

„Ce bine că n-are dialoguri cartea asta, că nu mai suport", se foi băiatul.

— O pală de vânt îi răsfiră părul, iar fata zâmbi în somn. „Poate răceşte de la vântoasele alea şi-i umple povestea de muci." Herotont nu se mai abţinu şi râse scurt.

— Ce-ai dragă, nu-i nimic de râs, nu

simți atmosfera romantică şi căldura sufletească? îl mustră Mona, cerând încă o bere.

— Ba da, dar mă bucuram, scumpete, de dragostea lor, se apără Herotont.

— Nicio dragoste, prostule! Deocamdată ea nu l-a văzut, nu eşti atent? Deci tânărul, pe care l-am numit Igor, se apleacă spre ea şi-i aranjează buclele rebele.

— Igor nu-l cheamă pe bodyguardul tău, Mona?

— Ba da, dar ce legătură are? Eşti atent?

„Are, deşteapto, că aşa arată şi el, mare imaginație ai. Ia să vedem noi cu cine-l mai înşală Filomena asta pe Cristinel”, îşi zise băiatul.

— Ea se înfiora şi deschise ochii. Scoase un țipăt scurt şi sări din scaun. „Cine eşti, cine eşti, străinule?” întrebă speriată..

„O fi bâlbâită de întreabă aşa.”

— Sunt un prinț străin, Igor mă cheamă şi sunt blestemat să...

„... să ascult tâmpenia asta iremediabilă, ajutor, vreau să scap de aici!” răcni tot în sinea lui Hero.

„... rămân fantomă, până se va îndrăgosti de mine o frumoasă străină care va bate noaptea târziu la castelul meu în poartă.”

„I-auzi! Şi unde-i străina aia, ghici?”

— Vai ce soartă nemiloasă ai avut, străinule, spuse fata, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

„Poate are un început de infarct, crapă acolo, străinul mucegăieşte şi eu am

scăpat!” Herotont nu mai suporta, inteligența Monei biruise în lupta cu frumusețea ei.

— În acel moment, zorile intrară pe fereastră şi străinul dispăru într-o clipită. Fata adormi la loc, iar dimineața crezu că doar visase.

„Dă Doamne să se fi terminat, că mă încearcă şi-un pipi”, se schimonosi Hero jenat.

— Nu te speria, că povestea mea nu se încheie aici, scumpule, zise Mona şi comandă o altă bere, dregându-şi vocea.

Ziua independenței

M-am coborât din autobuz, în timp ce şoferul se uita curios la mine, iar secretara, ajunsă deja jos, mi-a întins mâna, politicoasă.

— Şefu', ştiți de ce v-am întrebat dacă ați văzut filmul Ziua Independenței? mă întrebă Querida, în timp ce-şi aranja tacticoasă toate fardurile în poşetă.

„A, e un film", am respirat uşurat, în timp ce-i urmăream privirea fixă şi încruntată a lui Medelin. Acesta se uita la şoferul de autobuz, care învârtea volanul ca un copil urcat pentru prima oară pe locul din față. Mai avea să claxoneze şi să imite din gură zgomotele motorului. Un călător îi strigă însă din spate să plece, că întârzie la serviciu, iar autobuzul porni poticnit, cu uşile deschise. M-am întors către secretară, în timp ce femeia de serviciu îmi ştergea îndatoritoare pantofii uşor prăfuiți, cu o cârpă scoasă din buzunar.

— Şefu', vreau să vă fac o mărturisire, dar să nu râdeti de mine, se crispa Querida, fără să se mai rujeze sau fardeze, ceea ce indica clar o emoție puternică.

„Hait, şi asta s-a îndrăgostit de mine, sunt nerezistibil, sau cum se spune, sau poate vrea ceva avantaje materiale pe persoană fizică, ceea ce s-o creadă ea, deoarece principiul lui Marean acționează non-stop fără pauză în viața profesională sau sentimentală, care se împletesc

armonios în…

— Zi, odată, măi fato, că uite reporterii se uită deja încoace, interveni Medelin nerăbdător.

— Şefu', n-am timp acum să vă spun amănunte, dar vă rog să mă credeți că n-am niciun motiv să vă mint, se precipită secretara, în timp ce reporterii tropăiau deja spre noi.

— Ştiu, draga mea Querida, am liniştit-o, mângâindu-i uşor obrazul. Li s-a întâmplat şi altora, nu eşti tu nici prima, nici ultima, căpşunica mea. N-avem acum timp, dar şi eu, Marean, primarul tău, am acelaşi sentiment.

Alt principiu al meu spune că, dacă ai ocazia, profită, că s-ar putea să nu mai oprească trenul ăla în gara ta, iar după cum îmi arată oglinda, îmbătrânesc totuşi, aşa că gara se transformă încet-încet într-o haltă sătească, unde nu mai opresc decât personalele ruginite, în care, sincer, n-aş prea vrea să mă urc, să nu iau naibii vreo boală ruşinoasă.

Reporterii mai aveau câțiva paşi, când Querida se interpuse între ei şi mine şi mă apucă de mână:

— Şefu', nu e un sentiment, e adevărat. Deci, şi dumneavoastră ați fost răpit de extraterestri?

Medelin pufni în râs, dar Querida nu-l băgă în seama, fiindcă mă sorbea din ochi, să vadă dacă o credeam sau nu. Te pomeneşti că nebuna asta mă otrăveşte cu cafeaua dacă nu-i cânt în strună. Aşa că i-am răspuns diplomat, ca să n-o supăr, după ce am cântărit o secundă răspunsul:

— Te-au absorbit prin casca de coafor, dragă? Medelin hohoti de data asta în gura mare, iar cameramanii, care nu ne observaseră încă, s-au întors cu aparatele spre noi.

— Nu, şefu', dar sunteți pe-aproape, zise secretara dintr-o suflare. Eram la solar când m-au luat, cred că m-au amețit cu razele alea albastre. Arătau destul de bine, cam macho, aşa, bruneți latino, dar ce m-a surprins e că miroseau a băutură. Asta înseamnă că şi pe alte planete sunt bărbați, ceea ce e bine.

Reporterii ne-au înconjurat, aşa că am mai apucat doar s-o aud pe tanti Maria întrebând-o pe nebuna ailaltă:

— Auzi, maică, dar matale la ce solar zici că te duci, c-aş vrea să mă bronzez şi eu. Of, că de mult n-am mai făcut-o.

Altă evadare

Mona îşi înmuie buzele în halba cu bere, iar Herotont îşi slăbi nevăzut cureaua.

— Dimineață, Filomena se trezi, căscă uşor şi se ridică în picioare. Avusese un vis foarte frumos, povesti fata.

„Cum n-a amorțit sforăind ca balena în fotoliul ăla”? se întrebă Hero.

— Cineva sună la uşă şi ea se repezi să deschidă. „Acum are şi sonerie, noaptea doar bați. Sau cum era aia: nu sunați, ieşim noi din când în când.”

— Era iubitul ei infidel, cel care-o părăsise în miezul nopții pe autostradă.

„Ehe, dac-o călca un TIR, era mai scurtă povestea”, se foi din nou agitat Herotont, pe care îl scăpa în ultimul hal.

— Alexander o întrebă ce căuta aici, iar Filomena îi răspunse că între ei totul se terminase, şi-l dădu afară.

„Cu o cratiță nu i-a dat în cap?”

— Alexander ieşi, nu înainte de a-i promite că se va răzbuna.

„Pune-o pe Filomena să asculte povestea asta şi va înnebuni”, îşi zise băiatul.

— Seara veni din nou, iar fata pregăti masa pentru două persoane, aprinse lumânările şi…

„… îşi dădu duhul pe masă. Amin! Dumnezeu s-o ierte, ajutor, scăpați-mă!”

— …la miezul nopții apăru din nou Igor. „Apare mereu atunci când e happy hour sau e ora închiderii şi se închide

barul.”

— El începu să-i povestească Filomenei drama vieții lui…

„… Ah, nu se poate, poveste în poveste, sunt terminat.” Herotont nu mai rezista:

— Mona, lasă drama, povesteşte-mi ce se întâmplă cu ei.

— Vai, ce nerăbdător eşti. Bine, fie, îți povestesc după aia aventurile lui şi iubirile neîmpărtăşite, zise fata.

„Doamne, mulțumesc.”

— Pe când stăteau de vorbă, deodată cineva bătu în poartă!

„Soneria aia are probleme. E Alexander şi a venit să-i omoare pe amândoi. Succes, băiete”, se rugă Herotont.

— Era Alexander care le spuse că venise să-i omoare pe amândoi!

„Nu se poate, n-aş fi crezut niciodată. Incredibil!”

— El scoase un cuțit şi se repezi la Igor… „… la gât, la gât”, răcni în sinea sa băiatul.

— Bineînțeles că Igor, fiind fantomă, nu păți nimic, dar Alexander se împiedică, se lovi de un fotoliu…

„Sper că nu l-a zgâriat, că era de epocă.”

— …şi căzu în propriul cuțit! Alexander îşi dădu duhul în brațele Filomenei, şoptind:

„Cine dracu’ a ascuțit cuțitul ăsta aşa? O să fac recla-mație la Protecția Consumatorului.”

— …vă iert! să fiți fericiți şi să vă iubiți! „Bla-bla-bla, sunt un bou”, murmură Herotont.

— Ai zis ceva, dragă? se întoarse Mona

către Herotont, ştergându-şi o lacrimă în colțul ochiului.

— Nu, nu! Aş vrea să mă duc la toaletă, dar spune-mi sfârşitul, draga mea!

— Ei bine, blestemul căzu, şi Igor redeveni om… „Ce prost, acum trebuie să plătească impozite, papagalul.”

— …Iar Filomena rămase prințesa lui până la moarte. „Sper că n-a întârziat. Moartea, adică”, gândi sadic Herotont şi spuse:

— Dragă, trebuie neapărat să merg la baie, iartă-mă. Şi se ridică, trăgând grăbit şi farfuria după el.

— Bine, dar vino repede să-ți povestesc cum i-a făcut Filomena sex oral lui Alexander, îi zâmbi Mona, după care îi strigă chelnerului să-i aducă încă o bere.

Herotont se grăbi spre toaletă, se închise înăuntru şi, în timp ce se uşura, îşi zise:

„M-a ținut cu lacrimogena asta atât şi la final mi-a băgat-o p-asta din site-uri porno. E ca un promo, dar vreau să schimb programul.”

Se spălă pe mâini, examina geamul toaletei, îl deschise şi sări afară. Fugi spre colțul străzii, în timp ce în vitrina unui magazin de electrocasnice, pe ecranul mare al unui televizor, taică-său îşi începea conferința de presă.

Conferința de presă

Aşezat pe scaun, între secretarul partidului şi noul vicepreşedinte, am analizat rapid evenimentele din ultima jumătate de oră, în timp ce blițurile clipeau fără oprire, cameramanii îşi potriveau aparatele, iar reporterii îşi dregeau vocile şi se uitau pe hârtii, gata să intre în direct. M-am uitat la ceas şi am văzut că ne-am încadrat perfect în timp, mai era un minut şi începeau ştirile de seară, şi ăsta era momentul cel mai bun să faci declarării politice, când se uită electoratul la televizor.

Paranteză. Declarațiile politice în direct de la jurnalele de seară, fie ele importante sau doar pretexte ca aleşii să mai fie văzuți de prostime, se aseamănă până la confundare cu orele de hrănire a vitelor. Se face şapte seara, toate vacile din crescătorie se aliniază lângă hrănitoare sau adăpători, banda rulantă începe să se mişte, iar îngrijitorii, cu gândul că pleacă după asta acasă, încep să toarne nutrețul concentrat, modificat genetic, ca să fie pe gustul bovinelor şi să le dea randamentul optim de lapte. Vacile plescăie mulțumite şi surescitate de apropierea hranei, iar populația se aliniază în fața televizoarelor, unii rămân cu furculițele în mâini, alții se opresc în sufragerie, în drumul spre bucătărie sau baie, aşteptând surescitați porția zilnică de gogoşi de la îngrijitori. E momentul declarațiilor politice şi al nutrețurilor

concentrate.

Păi în primul rând, când am ajuns la sediul partidului, asaltat de armata de reporteri, m-am rătăcit de grup şi am intrat în sala de consiliu. Aici, surpriză, toată lumea m-a aclamat instantaneu, ceea ce ar fi chiar normal să intre în statutul partidului de acum încolo, ai trebui să-mi notez chestia asta. Pe urmă am observat că vicele, care mă sunase şi mi-a pus în vedere scârbos că el era şeful interimar, după ce big boss înnebunise şi se plimbase pe stradă în chiloți şi cu steagul fluturând, nu era în sală. L-am întrebat pe casier unde era vicele. Mă aşteptam deja să intre pe uşă, după mine, ca orice şef care se respectă şi vine ultimul, băgându-şi picioarele în punctualitate...

Spre surpriza mea, casierul mi-a zis că vicele-şef şi-a dat demisia. Am rămas încremenit, nu mi-a venit să cred că până la urmă a mai fost un şmecher în partid care să-l şantajeze cu ceva, că eu îmi storsesem creierii să găsesc ceva şi încă nu dădusem de niciun fir. Casierul mi-a atras însă atenția că omul şi-a depus demisia de bunăvoie, avea o privire uşor rătăcită (şi ăsta?) şi a declarat că pleacă la țară, la bunici, să culeagă flori de câmp şi să nu-l mai căutăm. „Când s-a întâmplat asta?” am auzit vocea lui Medelin în spate şi am observat că tot grupul se strecurase în sala de consiliu, iar tanti Maria chiar se apucase să şteargă masa de consiliu cu veşnica ei cârpă. Casierul a răspuns că nu ştie, dar cam după ce vorbise cu mine la telefon.

S-a aplecat apoi spre mine şi mi-a şoptit la ureche, invidios: „L-ați avut la mână cu ceva, şefu'? Puteți să-mi spuneți, că sunt de încredere, omul dumneavoastră.” I-am făcut semn cu ochiul, deşi n-aveam nici cea mai mică idee. M-am uitat la Medelin şi acesta se uita curios prin sală, aşa că am sunat adunarea şi am început şedința. După numai un sfert de oră am fost ales în unanimitate preşedintele interimar al partidului, îmi savuram victoria, după ce i-am ridicat pe toți în picioare şi i-am pus să cânte imnul partidului. Nu-l ştia nimeni din sală, noroc că secretarul a pus o casetă şi au făcut toți play-back. M-am simțit ca împăratul Romei, Decebal, când a fost ales conducător lângă Columna lui Traian, după ce-l înfrânsese pe Spartacus, sau cum o fi istoria aia. Doar într-un colț m-a îngrijorat un pic Medelin. Îşi făcea cruce şi bombănea mărunt din buze, aşa, ca o rugăciune.

După care a început conferința de presă, unde am rostit discursul. Pe care îl redau din memorie şi din stenograme.

Discurs despre starea națiunii

„Stimați cetățeni care-i am atât în sectorul meu, care sunt primar, cât şi ceilanți, care o să le fiu preşedintele țării, dacă mă votați la alegerile electorale şi dragi membri de partid care-l conduc, mai nou. Ştiu că-s interimant, sau cum îi zice, stați jos şi nu mai vociferați, că vă dau afară, că-s şef. Deci, mulțumesc celor care m-au votat, îi asigur că le voi înşela aşteptările care le au, şi mai ales țara are nevoie de oameni care să fie emanați din sânul lui, care să ştie treburile administrative atât la nivel local, care sunt eu acum, cât şi la nivel național, pe care sunt de-acum încolo.

Partidul nostru e un partid de opoziție, deci şi eu mă opun categoric. Destul cu nedreptățile îmbuibaților care ne conduc şi care ne pune taxele mari şi impozite, ca ei să meargă în maşini de lux, jeepuri, să aibă case luxoase şi lefuri groase şi afaceri mănoase. Ştiu că priviți acu' la televizoare şi scrâşniți din dinți la adresa lor, care au luat toate îmbuibelile, întrebându-vă: până când? De ce să ne sugeți sudoarea muncilor noastre migăloase şi grele, care le facem de dimineața până seara pentru îmbuibelile voastre? Unde se duce beneficiul afacerilor care le faceți pe spinarea bieților muncitorilor care suntem şi ne esploatați ca pe nişte boi care trag la tractor? Când va veni ziua care să ne dați socoteală nouă despre tot ce furați fără

să ne dați nimic, decât să ne râdeți în nas şi pe la spate, care noi nu ştim deloc ce învârtiți voi de ne luați pieile sărăciei de pe noi, care ne tratați ca vitele de povară ce suntem? Şi mai ales de ce noi n-avem şi voi da?

Țara se duce de râpă la vale, împinsă de ticăloşi ca voi, care ne dați de-a berbeleacul sărăciei care-o avem din munca noastră neobosită şi care o aducem mereu în sus, ca muntele lui Sisi, când ducea mereu bolovanul la deal şi când se odihnea îi cădea pe picior şi se ducea la vale -, de unde îl aducem noi înapoi, în timp ce voi stati pe culmile plăpastiei, care de fapt e un munte de bani care l-ați furat şi râdeți la noi, fără milă şi din interesul special ca să nu ne dăm seama că muncim pentru voi, ca nişte măgari ce suntem.

De ce poporul acesta tiranizat pe spinările noastre încovoiate şi scoliozate de efortul producției de bunuri care nu le avem nu se revoltă ca să vă dea jos din cârca noastră ostenită a muncitorimii şi țărănimii capitalismului care-l sprijinim, fiind unica orânduire socială care e democrație, dar nu şi pentru noi?

Gata cu lehamitea voastră şi esploatarea despotică la poporul care m-am născut şi care ne-ați furat munculiță, ca să vă ridicați maşini şi vile şi noi să n-avem nimic, decât datoria de a ridica bolovanul care să râdeți voi de noi, îmbuibându-vă ca nişte nenorociți, când de fapt noi suntem nenorociții care ne-ați condus, ca pe o turmă de oi spre tăiere, mai ales de la beneficii care numai voi le

aveți, până când?

Partidul nostru, opoziția, avem un progam de contraatac foarte bine pus la punct pe care o să mă ocup personal să-l elaboreze specialiştii noştri de toată încrederea care o am în ei că vom înțelege cum să urcăm muntele lui Sisi, fără bolovanul necunoaşterii şi non-plus valorii care n-o avem! Trăiască partidul nostru care va revoluționa orânduirea nedreaptă, în sensul că Sisil va duce de-acum, sub conducerea mea, bolovanul în jos, nu în sus, unde râdeți voi, şi-l vom duce departe, unde să nu ne mai vedeți şi de unde o să vi-l aruncăm în cap! La luptă, cetățeni, la revolutie împotriva esploatatorilor, care noi o să le luăm locul, deoarece suntem mai buni ca ei! Dați-mi nişte apă, că mi s-a uscat gura, nu de aia, că-i stătută, nu vezi? Deschide apa minerală, că e decontată din protocol!

Mulțumesc pentru atenție, o seară plăcută.”

De fapt, imediat după ce mi-am luat la revedere, am auzit şi explozia. Mai târziu am aflat că sărise în aer rafinăria, din cauză, spun unii, că cineva dintre tehnicienii de supraveghere, care urmărise discursul meu, a uitat să închidă nişte valve. Atunci am realizat pentru prima dată că am avut un discurs poate prea dur. Sau nu?

Vrabia dureri visează

Herotont deschise ochii încet şi văzu o creangă înverzită sau, mai precis, o bucată dintr-o creangă, care se mişca încet în adierea de primăvară târzie, sau poate din cauza unei vrăbii prea agitate, care se foia undeva mai spre capătul ramurii. Cunoştea perfect comportamentul vrăbiilor, vrăbioii mai închişi la culoare, mai înfoiați şi mai gureşi, țopăind în jurul vrăbiuțelor, mai cenuşii, mai mici şi, spre deosebire de suratele lor umane, mult mai puțin împodobite. Odată, când era micuț, se juca la bunici cu un lighean sprijinit de un băț legat c-o sfoară. Punea sub el o mână de mălai şi când intra vrabia să-şi ia masa, îi stingea lumina, trăgând de sfoară. Marean îl văzuse de câteva ori, dar nu i-a zis nimic, ba chiar era mândru că fi-su începea să deprindă meşteşugul sforăriilor.

Vânătoarea şoriceilor zburători, cum le spunea bunica, s-a încheiat într-o zi, când sub ligheanul căzut a găsit o vrăbiuță caldă, cu gâtul rupt. Plângând, i-a bandajat gâtul cu nişte pansament, după care, cocoțat într-un vişin, a aruncat-o spre înălțimi, sperând ca biata vrabie să planeze şi să-şi găsească suratele. A găsit-o în secunda următoare sub vişin o mâță, care i-a curmat încercările de decolare, sortite eşecului chiar înainte de numărătoarea inversă.

De atunci n-a mai vânat vrăbiuțe, a

încercat să se răzbune pe mâță, dar s-a lăsat păgubaş după primele zgârieturi sub formă de cale ferată, cu traverse şi macaze, aplicate pe mâini în relief dureros. Herotont încercă să-şi dea seama ce nu era în regulă cu imaginea pe care o descifra încet, din cauza unei dureri de cap acute. Bun, creanga se mişca, dar ce căuta în imagine o țeava de eşapament, fără gaze de eşapament, dar mai ales de ce imaginea pe care-o vedea era rotundă?

Poate că se uita printr-un binoclu, îşi spuse, şi încercă să închidă ochii pe rând, să experimenteze dacă imaginea din stânga era nițel deviată față de cea din dreapta, cum observase la binoclul cu care taică-său urmărea din pod ce făceau vecinii prin casă. Nu reuşea să vadă nicio diferență.

Chiar întinse mâna, încercând să regleze imaginea prin butonaşul aflat între oculare. Nu găsi nimic şi trase concluzia că se uita printr-o lunetă. Se pipăi pe față, dar nu găsi niciun cilindru. Atunci realiză că stătea întins pe spate, că gâtul îi amorțise şi că, dacă se concentra puțin, nu avea să mai tragă concluzii d-astea absurde, „mareanice”, cum le zicea el, că ar privi natura printr-o lunetă. Pur şi simplu, se uita de jos în sus, de pe fundul unui canal, spre un petic de stradă. Gemând uşor, se ridică în capul oaselor şi încercă să înțeleagă ce căuta totuşi în canalizare. Nu-şi mai aducea aminte decât că fugise de la întâlnirea ratată cu vampiroaica aia romancieră de Mona şi că simțise ceva, o

durere acută în cap, după care i se rupsese filmul.

Începu să se cațere încet, aproape strigând de durere. N-avea niciun os rupt, dar corpul îi înțepenise, semn că meditase inconştient la nemurirea sufletului câteva ceasuri bune. Scoase capul pe gura canalului şi ceea ce văzu îl făcu să-şi dorească să mai fi dormit puțin.

Napoleonul de sector

Stăteam cu gura căscată şi încercam să înțeleg ce se-ntâmplă, dar nu ştiam atunci că vedeam doar vârful hamburgerului sau cum îi zice la insula aia de gheață care pluteşte, fără să facă nimeni nimic cu ea. Păi, ia să fi avut eu posibilitatea unor ghețari d-ăştia, să vezi ce bani scoteam din ei. Angajam câțiva băieți mai zdraveni cu picamere să-i spargă bucăți-bucăți şi umpleam restaurantele din lume cu gheață ieftină.

M-a enervat când am văzut pe la jumătatea discursului că unii dintre cameramani pleacă sau sunt din ce în ce mai neatenți. Medelin gesticula să fac ceva, cred că să termin, dar mai aveam atâtea de spus şi acum era momentul să mă vadă întreaga țară că-s cel mai bun conducător care n-a mai fost niciodată în vecii vecilor în lumea asta. Chiar uneori mă întreb dacă nu sunt reîncarnarea lui Neapoleon ăla, englezul din vechime. Că semăn puțin cu el, amândoi avem 41 la picior şi mai ales suntem mai scunzi, dar eu puțin mai grăsuț, de pe vremea când eram gestionar şi mai luam şi-acasă, mai luam şi pe mine. În fine, numai că mie nu-mi stă bine cu bicorp d-ăla pe cap, că am încercat unul odată când m-am dus la Operă. Ce m-am mai distrat atunci, că m-am îmbrăcat în uniformă de muşchetar sau ce erau soldații pe vremea lui Neapoleon şi mi-am luat o sabie, care nu m-a distrat prea mult deoarece am

reuşit să-mi dau cu ea în genunchi de mi l-am învinețit, ceea ce mă lasă să cred că e ceva în neregulă cu felul cum purtau ei pe vremea aia armamentul din dotare, cred că totuşi aveau nişte genunchiere de fier, cum aveau şi tablele alea pe ei. Chiar sper că erau inoxidabile că dacă transpiri în armură d-aia, rişti să faci rugină la subraț, nu?

Deci m-am îmbrăcat în Neapoleon şi m-am încins cu toate pamblicile care le-am găsit prin depozit, şi când mi-am pus tricornul pe cap mi s-a întâmplat ceva neplăcut, că m-am agățat de candelabru şi l-am dat jos, de a trebuit să-l despăgubesc, bineînțeles, din banii Primăriei.

Nu cred că Neapoleon mergea cu tricornul ăla pe cap, că părea cam bou, ca să zic aşa, cu coarnele alea, cred că şi-au dorit duşmanii să-şi bată joc de el după aia, când pictorii i l-au desenat pe tablouri, zic eu. Medelin m-a contrazis, el fiind pictor amator, zicând că vopselele par să fie din acelaşi lot, dar mai ştiu şi eu cum e cu loturile astea, că nu degeaba am fost gestionar şi completam loturile să fie întotdeauna egale, chiar dacă jumate din marfă o vândusem fără factură şi era şi cam alterată. Dar ce, o consumam eu?

Asta e cu Neapoleon şi mă gândesc că trebuie să fie cu toți regii din vechime care par stupizi cu perucile alea blonde, cu cârlionți pe cap, sigur şi-au bătutjoc de ei duşmanii după ce au murit, ceea ce confirmă o supeziție de-a mea că n-o să-mi fac niciun portret pictat, deoarece la fotografii se observă imediat dacă îmi

pune unul mustață sau coarne, că mi s-a întâmplat.

N-am vrut să deschid subiectul ăsta, dar mi-aduc aminte în campania electorală că-mi venea să mănânc afişele alea unde tot felul de derbedei îmi scriau cuvinte urâte pe afişe şi mă desenau de nu mă mai recunoştea lumea, chiar mi-era frică uneori să nu cumva să vadă numele meu şi pe mine cu mustață şi ochelari, şi să mă confunde cu dracu' ştie cine, să nu mă mai voteze şi să-l voteze pe maimuțoiul ăla care eram de fapt eu!

Deci e clar oricum că semăn cu Neapoleon, care făcea mai multe lucruri în acelaşi timp, dar în niciun caz nu făcea atâția bani ca mine din atâtea afaceri în acelaşi timp. De-aia zic că a murit ca un prost pe insula Sfânta Elena acolo, că i-am studiat bibliografia, mi-a citit-o fi-miu, Herotont, şi am ajuns la concluzia că, dacă era băiat mai deştept, poate eventual la fel ca mine, trebuia să strângă mai mulți bani de la celelalte popoare pe care le-a cotropit, cum ar fi Franța, Turcia, Elveția şi mai ştiu eu ce, şi cu banii să fi cumpărat înainte insula aia. Ia să-l fi trimis în exil duşmanii pe insula aia, când de fapt era chiar a lui! Păi n-ar fi cunoscut el toate ieşirile de pe insulă şi, la banii mei, cred c-o făceam chiar peninsulă, ca să nu se mai ude până acolo, şi mai ales să nu-l înconjoare. D-aia nici mie nu mi-a plăcut să locuiesc pe-o insulă, degeaba ne lăudam când eram mici, cu Medelin, că ce-am aduce noi pe insulă dacă am fi Robinsoni Crusoi. Nu-mi trebuie mie să-

mi aduc nimic cu mine pe nicio insulă, când aş putea foarte bine să fac o comandă de la orice firmă de catering, pe banii Primăriei, bineînțeles, şi să-mi aducă ce vrea muşchiul meu pe insulă, pe care oricum n-o să stau, că-i pustie. Ce să caut eu pe-o insulă pustie, fără posibilitatea să strâng taxe şi impozite de la cetățeni şi fără buget de la ei, cu ce mi-aş face afacerile? A, aş putea s-o vând, să mă duc naufragiat pe-o insulă şi să mă fac acolo primarul insulei, ca dreptul celui care a venit primul şi are cele mai multe relații. Da, aş putea şi chestia asta, dar n-o să mă mai vadă lumea la televizor, nu? Şi eu vreau asta, ca să mă aleagă mai departe, ce naiba, nu vreau să stau aiurea să mănânc banane ca maimuțele pe tot felul de insule, când pot să apar la televizor la mine în sector şi să mănânc şi portocale. Şi nu e destinul meu să fiu insular, ci conducător de țară, şi aici revin cu ideea cum era cât pe ce să devin conducătorul țării după acel discurs, care efectiv a scos lumea din case. Păcat că a scos-o din case ca să le dea foc, ceea ce m-a enervat, că nu poți să aplici impozite pe proprietăți arse. Bine, eu pot, dar mă enervează că justiția trebuie să le dea lor dreptate şi să pierd eu, şi mie nu-mi place să pierd, iar acum, după discurs, îmi pierdusem în primul rând ascultătorii. Când am terminat, am observat că niciun cameraman nu mai era la cameră, câțiva se plimbau de colo-colo, unii mâncau din fursecurile de protocol, dar era şi-un tâmpit de la televiziunea centrală, care, fără să

oprească camera, a început s-o desfacă acolo c-o şurubelniță, să vadă ce-are în ea. Puteam să-i zic eu boului că numai proştii sunt în ea, că acolo în cameră eram numai eu care vorbeam la popor discursuri, dar până să-l atenționez, n-a mai fost nevoie, deoarece a reuşit să se curenteze şi să cadă pe jos. Nu l-am băgat deloc în seamă, că eram în plin avânt, dar Medelin l-a scos pe brațe afară, şi cred că a chemat Salvarea, în loc să-mi urmărească mie spusele, că nu ştiu când mai poate să audă ceva aşa de minunat, poate doar dacă mă dă în reluare, deşi nu mai cred asta, deoarece pentru singurul motiv că nu mai emite nicio televiziune, am observat singur, că am butonat toate canalele, chiar înainte să mă sune de la Preşedinție. Şi tot din cauza asta, cred că am ratat să fiu şi preşedinte.

Prima zi după

Herotont se ridică. Deodată, săracul Herotont a văzut un bocanc zdrențuit care a încercat să-i tragă un şut direct în capul ieşit cu puțin peste gura deschisă a canalului. A ratat la milimetru, şi nu pentru că băiatul ar fi fost foarte rapid în mişcări. Nici nu avea cum să fie după amorțeala aia seculară, avea exact reacțiile unei cochilii de melc mort, uitată pe fundul oceanului şi ciupită de un peşte curios. Norocul lui a fost că i-a scăpat un picior de pe treapta scării de fier care ducea spre libertatea aia iluzorie, n-a căzut, că s-a ținut bine, dar bocancul a şutat pe lângă.

Posesorul lui era un ins zdrențăros, genul de cerşetor de zid, care spre deosebire de confrații de intersecție, nu se oboseşte să se deplaseze după bani, ci aşteaptă să scape cineva peste el un bănuț din greşeală. Cu părul năclăit şi fața plină de funingine – „Oare s-o fi întâlnit azi-noapte cu Moş Crăciun în coşul ăla în care-a dormit?” –, c-o pelerină ruptă şi înfăşurat c-o sfoară la brâu şi nişte mănuşi fără degete, aurolacul abandonase ținta şi, plângând ca un dement, stătea cu ochii într-o vitrină în care un mic televizor cu baterii difuza o imagine care se repeta: un tip cu ochelari, de la o emisiune bisericească, repeta la nesfârşit: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, să nu ai alți dumnezei în afară de mine!” Probabil

cineva din regie uitase să supravegheze caseta.

Cerşetorul abandonase imaginea şi se chinuia să tragă un televizor spart într-un boschet, în care probabil îşi avea adresa de flotant.

Herotont se ridică în mâini, sări pe stradă şi zări lângă canal meteoritul care-l trimisese la somn de voie: o telecomandă spartă. La niciun metru mai încolo, cioburile televizorului, cărat acum ca o pradă prețioasă de zdrențăros, stăteau mărturie că, până la urmă, mai bun fusese somnicul telecomandat decât un lung somn etern, televizat, îşi pipăi cucuiul, care se umflase cât un ou de prepeliță (nu ştia cum arăta aşa ceva, dar auzise comparația asta), când cerşetorul răcni din nou, ieşind din adăpost:

— Căieşte-te, păcătosule, sau infernul te va înghiți, acum şi pururea şi-n vecii vecilor.

Herotont se pregăti să facă un sprint, dar observă că cerşetorul nu striga la el, ci la un bătrân c-o hârtie în mână, care stătea nemişcat lângă un copac de pe marginea străzii. Omul se întoarse spre zdrențăros c-o privire care nu exprima nimic, în afara unei speranțe vagi.

— Nu vă supărați, la cât deschide biroul? întrebă el, arătând cu mâna spre copac.

Cerşetorul se scarpină în cap şi mârâi ceva pe un ton bisericesc, după care se întoarse spre Herotont şi se aruncă în genunchi în fața lui:

— Iertare, stăpâne, focurile iadului de unde veniți dumneavoastră, din

adâncurile cazanelor să mă înghită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor! Nu mă omorâți, vă rog!

Lui Herotont îi pică fisa că omul îl credea vreun Belzebut şi făcu un semn generos cu mâna:

— Amice, de data asta te las în pace, dar dispari de-aci! Du-te şi te uită la televizor!

— Întunecimea Voastră, zise el, acela nu e televizor, e Cel de Sus! Care s-a pogorât pe pământ să ne pedepsească!

Herotont se încruntă la el, iar cerşetorul se grăbi să precizeze:

— Pe Dumneavoastră nu vă pedepseşte, că sunteți deja jos acolo!

Cerşetorul începu să bolborosească mulțumiri, îşi făcu cruce, după care căscă ochii, îşi ceru iertare şi începu să se târască spre boschete, nu înainte de a înşfăca pe drum telecomanda. Când dispăru în boschetele lui imobiliare, băiatul ştiu că personajul avea să vizioneze câteva ore în gol.

— Mare lucru, şi aşa n-ai la ce să te uiți, murmură el şi se întoarse către bătrânul care îşi reluase aşteptarea cu fața la copac.

Se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr:

— Nu vă supărați, dar s-a închis biroul. Puteți să reveniți mâine? îl întrebă el, pe un ton absolut serios.

— Dar am o cerere pentru… pentru… Bine, revin mâine, oftă bătrânul şi porni şchiopătând în susul străzii, întorcând capul pe furiş, să vadă dacă nu cumva băiatul îl îndepărtase ca să-i ia locul.

Herotont se uită după o plăcuță cu numele străzii şi văzu una pe care scria Strada Grădinii.

— Mare ți-e grădina, dar cred că ai uitat porțile deschise, îşi zise băiatul şi porni spre centrul oraşului.

Evită însă să mai meargă pe trotuar, deoarece excesul de televizor dădea dureri de cap.

Am fost sau nu preşedinte?

Cam la vreo zece minute după discursul meu magistral, adică de ce s-o fi zicând magistral, cred că-i vorba de magistrală, adică a fost cam lung, zic eu, la vreo zece minute mi-a sunat telefonul. Stăteam singur în camera de taină, cum îi zicem la partid la camera unde aveam băuturile şi stam cu toții pe fotolii, punând țara la cale.

Paranteză. De ce se spune „să pui țara la cale”? Ce-i aia „cale”? Țara poți s-o pui la respect, eventual, dacă ai bani, relații şi funcții, cum am eu, dau un exemplu la întâmplare, o întâmplare fericită aş zice, dar cum s-o pui la cale? Sau se mai zice: „pun ceva la cale”. Adică pregătesc ceva. Asta cred că vine sigur din război, adică soldații puneau mine antipersonal pe drumuri, le ascundeau în praf, am văzut eu în filme şi dacă calci pe ele, sari în aer. Deci, când duşmanii pun ceva la cale, înseamnă că pun bombe în calea ta. Dar „să pui țara la cale”, asta nu poate să însemne că o arunci în aer, că-i practic imposibil, de unde atâta dinamită, şi mai ales pe ce cale s-o îngropi, să sară toată în aer? Şi la ce drumuri avem noi, nici n-ai o cale mai ca lumea. Deci, am decis că expresia asta e greşită: „a pune țara la cale” ar trebui înlocuită cu „a pune țara la vale”, adică iei nişte măsuri de se duce de râpă. Aşa da, e de înțeles!

Stăteam în fotoliu, în sala de taină, fără să zic nimic, că nu-s prost să

vorbesc tocmai aici. Căci sala asta o fi ea de taină, dar, la câte microfoane sunt ascunse, e o tâmpenie să spui taine, că toți şi-au aranjat treburile pe-aici, inclusiv eu, e ca şi cum sala de taină ar fi un megafon cu care ai striga direct în piață.

Îi aşteptam pe colegii care nu mai veneau, pe unii chiar i-am văzut pe geam cum ies din sediu şi, în loc să urce în maşinile noastre cu girofar şi şofer, pornesc aiurea pe jos pe străzi. Ce naiba, chiar i-am tulburat în halul ăsta, sau şi-au dat un punct de întâlnire în altă parte, vin pe căi ocolite şi se adună acolo ca să mă detroneze? Tocmai îmi venise gândul ăsta neliniştitor, că-i rău să fii preşedinte, nu mai poți să te gândeşti decât la momentul în care nu vei mai fi preşedinte, şi asta îți ocupă cam tot creierul. În fine, în momentul în care mă pregăteam să ies şi să-i urmăresc pe intriganții ăia, mi-a sunat telefonul.

De obicei, când sună, ca să vorbesc fără să mă audă cineva cu microfoane, dau drumul la bruiaj. Eu l-am inventat şi sunt mândru de realizarea mea tehnică. E vorba de un ventilator în care bag două-trei bucăți dintr-un pahar de plastic, exact cum făceam când eram copil cu pârâitoarele de la roțile de bicicletă. Făceam atunci un scandal pe stradă de ne afuriseau toate babele. Cred că erau babe parşive, nu înțeleg cum le supăra pârâitoarea mea, când ele se dădeau surde de obicei.

Aşa că dau drumul la ventilator şi pârâie de nu te mai auzi om cu persoană,

chiar bănuiesc că le-am spart difuzoarele la ăia care ne ascultă.

— Alo, domnul Marean, de la cabinetul domnului preşedinte suntem, aud în receptor.

Imediat am sărit în picioare şi am răcnit:

— Să trăiți, Marean vă iubeşte, domnu' preşedinte! Să ne trăiți mulți ani fericiți, la mulți ani! Mulți ani trăiască…

— Stai, Mareane, nu mai cânta, zice vocea, şi atunci realizez că nu era preşedintele. S-a întâmplat ceva cu domnul preşedinte, mă rog, nu se simte prea bine. Dar unde eşti, ce se aude acolo, eşti lângă vreun avion? Deşi mai devreme erai la televizor, s-a uitat domnul preşedinte la tine.

— Nu, nu, stați puțin, zic şi opresc bruiajul. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim, a, ce vreau să-ți zic, aha, deci domnul preşedinte nu se simte bine, aşa că am sunat de urgență la şeful Parlamentului, al doilea om în stat, din păcate, am înțeles că nici el nu mai e în deplinătatea… mă rog, e în incapacitate temporară de lucru, şi am sunat mai departe pe linie ierarhică. Avem…

— Da, zic nerăbdător.

— Stai puțin, că nu ştiu ce voiam să-ți spun. A, cred că avem nevoie de un nou preşedinte şi ne-am gândit că tu eşti cel care are acum dreptul ăsta.

Am încremenit şi am simțit un fel de durere fulgerătoare, probabil din cauza emoției. După o secundă mi-am dat seama că nu era din cauza emoției, ci apăsasem din greşeală pe butonul

ventilatorului şi-mi prinsesem degetul în el. L-am oprit, mi-am supt degetul, cu gândul să țip de durere ceva mai târziu, şi am întrebat:

— Trebuie să vin acum acolo? Dacă sunt preşedinte, cum să mă îmbrac? Pot să umblu la Constituție şi să nu mai fie alegeri, ci doar eu să fiu preşedinte de-acum?

Mă rog, întrebări d-astea elementare, care mă frământă de mult timp. Răspunsul a venit după câteva secunde bune, în care s-au auzit vociferări în receptor...

— Alo? Cine e la telefon? Vă sunăm mai târziu! Domnul consilier nu se simte prea bine. Ce faceți? Lăsați călimara, nu mai beți cerneala din ea. Ai înnebunit, omule...

Pe urmă mi-a venit tonul. Am realizat că niciodată n-o să mai fiu aşa de aproape de funcția la care visam de-o viață întreagă: şeful tuturor! Am răcnit atât de oftică, cât şi de durerea din deget.

Uşa s-a deschis şi Medelin a intrat speriat:

— Ce-ai pățit? A, n-ai nimic, zise el, şi mi s-a părut că observ o urmă de regret în voce.

— N-am nimic, i-am răspuns în timp ce căutam paharul cu whisky.

— E bine că n-ai nimic, ceilalți au toți ceva. Cred că e cazul să bei mai târziu, nu de alta, dar sunt unii jos afară care vor să nu te mai lase să bei niciodată. Şi la ce cuțite au în mâini, nici n-ai mai avea cum să înghiți ceva, cu gâtul tăiat.

În numai trei minute, alergam prin

spatele sediului, alături de Medelin, Querida şi tanti Maria. Şi, la cum arăta oraşul, mi-am dat seama că semănăm cu cei patru cavaleri ai Apocalipsei.

Să nu-ți faci chip cioplit

La colțul străzii, urechea lui Herotont captă nişte răcnete neomeneşti, care se auzeau dintr-un bloc de peste drum. Trecu pe trotuarul celălalt, având grijă să nu fie nici lovit de vreun meteorit electrocasnic, nici să fie înşfăcat de vreun meteorit electroşocat.

— Dă-mi drumul, animalule!

Strigătul se auzi acum în plină stradă, când din scara blocului țâşni o doamnă corpolentă, cu ochelari şi cu gura plină de sânge. În urma ei îşi făcu apariția, tot în fugă, un ins micuț, îmbrăcat în halat de doctor, agitând un cleşte în mână. Norocul pacientei fu că doctorul se împiedică în ştergătorul de picioare de pe treptele blocului şi se întinse cât era de lung. Nu foarte lung, căci era scund.

Doamna profită de busculadă şi se pierdu țipând într-un gang care dădea într-un bulevard principal. Herotont se uită împrejur şi găsi o coadă de mătură pe care o apucă strâns. Doctorul se ridică şi începu să caute pe jos, până găsi cleştele, după care bombăni furios:

— Nu se poate una ca asta, numai un mare geniu artistic poate realiza aşa ceva şi o tâmpită fuge exact în apogeul creației. O nerecunoscătoare!

Îl zări pe Herotont şi din patru paşi ajunse lângă el, strigând:

— Tinere, îl ai în față pe al doilea Michelangelo Buonarotti!

Băiatul se dădu un pas în spate,

strânse mai bine mătura în mână şi întrebă pe un ton calm:

— Unde e, domnule?

— Eu sunt, tinere, doctorul stomatolog David, se prezentă doctorul, ridicându-şi boneta albă.

— Încântat de cunoştinţă Herotont.

— Aş vrea să-ţi arăt, dacă nu te superi, o micuţă capodoperă incipientă, dar atât de aproape de viitorul apoteotic al noii mele cariere, cea de artist.

Herotont îl privi cât putu de calm pe doctor şi îşi dădu seama că l-ar putea lovi o singură dată, după care Dumnezeu cu mila, părea destul de rapid încât să-i îndese şi lui pe gură cleştele ăla însângerat. Aşa că preferă să-i cânte în strună:

— Dacă doriţi, aş fi încântat să vă cunosc capodopera, maestre.

Doctorul îl privi uşor descumpănit, după care se destinse vizibil şi înălţă cleştele în faţa ochilor lui Herotont:

— Priviţi, stimate domn, acest minunat de sublim relief sculptat în os, dar cât de bine l-aş putea realiza chiar şi-n marmură, cu un soclu de bronz, l-aş vedea expus în marile galerii ale lumii: muzeul Luvru, Metropolitan, National Gallery sau, de ce nu, Ermitaj.

Herotont privi mai atent cleştele ţinut de doctor şi zări un dinte însângerat, fără să distingă altceva. Stomatologul îi urmărea reacţiile şi înţelese că opera nu i se vedea bine, aşa că scoase un pansament şi şterse obiectul, după care i-l întinse din nou lui Herotont. Într-adevăr, băiatul văzu că măseaua fusese

sculptată în miniatură, înfăţişând uimitor chiar faţa doctorului, cu ochelarii pe nas, urechile uşor clăpăuge şi boneta pe cap.

Dentistul îi aruncă o privire triumfătoare şi strigă:

— Ce Rodin, ce Michelangelo, ce Leonardo da Vinci! Eu, doctorul stomatolog David, am reuşit să transpun chipul acesta minunat, dumnezeiesc, pe o bucată ordinară de premolar! Şi mă închin acestei capodopere!

Doctorul îşi făcu larg semnul crucii, după care îşi întoarse privirea spre băiat. Herotont realiză că, pe lângă lucirea de nebunie din ochii doctorului, apăruse şi o privire profesională, de curiozitate ştiinţifică. Era ca şi cum doctorul s-ar fi întrebat dacă nu găsea un material mai bun în gura băiatului. Atunci avu o idee salvatoare:

— Maestre, mă iertaţi, lucrarea e perfectă, dar, dacă îmi permiteţi…

Doctorului îi dispăru privirea aceea de vultur şi se încruntă:

— Spune, ce e în neregulă?

— Maestre, priviţi un pic lobul urechii stângi, nu vi se pare că s-a ciobit puţin şi că e mai mic decât cel din dreapta? Probabil când aţi scăpat cleştele pe jos, rosti mieros Herotont şi se uită rapid în jur.

Era la nici zece paşi de gangul prin care scăpase şi donatoarea de material pentru capodopere.

Dentistul se concentra către chipul cioplit în premolar, îl întoarse în lumină, după care făcu stânga împrejur şi fugi răcnind spre cabinet:

— Nu se poate aşa ceva! Nu e nicio defecțiune, o să aduc lupa ca să vezi, tinere! Am realizat această sculptură manual, deoarece a căzut curentul! O să aduc şi dăltița pentru ajustări şi o să fii martorul unei apoteoze…

Restul perorației se pierdu în scara blocului, iar Herotont intrase deja în gang în fugă, gândindu-se la biata femeie care suportase chinurile facerii pe propriul premolar, sculptat de dăltița lui Leonardo cel Nebun.

Se opri o milisecundă ca trăsnit: „Dacă-i vine ideea să-mi sape în gură Cina cea de Taină?”

Cu timpul pe care l-a scos pe următoarea sută de metri, Herotont ar fi putut concura cu mare şansă la Olimpiadă.

Vin cocorii

De după colț se auzea larmă mare, strigăte şi sticle sparte, iar din spate ne urmăreau urletele unor nenorociți care nu ştiu ce aveau cu mine, dacă nu cumva nu le dădusem repartizări de locuințe sociale, nu le rezolvasem problemele cu pensiile ori se prinseseră ce făceam cu bugetul – nu ştiu. Noroc că Medelin s-a oprit brusc lângă o uşă, a încercat clanța (era deschis) şi ne-a împins pe toți înăuntru.

— Ce bine, i-am zis, gâfâind, putem să mâncăm şi-o bucată de pizza, că m-a luat cu foame de la emoțiile astea prezidențiale.

Medelin încuie uşa pe dinăuntru şi puse un scaun sub clanță, după care se întoarse:

— N-ai citit bine, Mareane. Nu scrie „Pizzerie", scrie „Tapizerie". Până se înserează de tot, cred că ar trebui să stăm liniştiți aici.

— Puteți să luați şi loc, aveți unde, se auzi o voce liniştită, iar din atelierul din spate îşi făcu apariția un meşter cărunt, cu o față plină de riduri, dar cu nişte ochi calmi şi fără sclipirea aia de imbecilitate agresivă, pe care-am văzut-o cam des în ultimul timp.

Şi n-am prea avut timp să mă uit în oglindă, jur!

— Ah, ce m-ați speriat, tresări tanti Maria şi se aşeză pe o canapea din care ieşeau câlții. Tot aşa, un vecin de-al soră-

mii a făcut ciroză dintr-o sperietură.

— Hai, tanti Maria, mai lasă-ne şi matale cu prostiile astea, zise Querida, şi scoase, incredibil, o mică trusă de fard, din care extrase o pensetă şi începu să se penseze cu atenție.

— Nu, nu, vă spun, e absolut autentic. Dacă-mi dați voie, dom' primar, să vă povestesc cum a fost treaba: Hans, că aşa îl chema pe vecinul respectiv, fusese pilot de vânătoare în al Doilea Război Mondial, până când l-au doborât undeva prin Bulgaria. Nu cu antiaeriana, ci l-au doborât doi bulgari cu bâtele într-o cârciumă, era la un schimb de experiență, că ai noştri, dacă nu mai aveau avioane, se duceau să le povestească alții cum se zboară şi să-şi facă poze lângă aeroplane. În rest, se îmbătau ca porcii. Şi uite-aşa, de la atâta pregătire de zbor, a dat în patima beției, de nu mai putea să meargă liniştit pe stradă, ca omul, ci striga mereu: „looping, viraj stânga, ridică manşa, lasă flapsurile" şi mai ştiu eu ce Doamne iartă-mă mai învățau ei acolo. Numai că el se lovea din gard în gard şi ajunsese de râsul satului. Tocmai bine când le-a adus o escadrilă nouă, de IL-uri nou-nouțe la mâna a doua, cum se cumpără şi acum, că-s comisioanele mari, ştie dom' primar, numai bine ce le-a adus, că l-au internat la dezintoxicare. Numai că Hans al meu, de bucurie c-a terminat cura de dezintoxicare, hai să se cinstească şi el cu copiloții şi să ude avioanele. S-au înghesuit patru măgădăi d-ăştia într-un avion de vânătoare, că s-au şi mirat ăia,

la anchetă, cum de-au putut să zboare, dar stăteau câte doi, unii în brațele celorlalți: pilotul îl ținea pe un bețivan de maior care ținea şi el manşa, iar în spate copilotul ținea un alt camarad de băutură în brațe, care ținea sticlele. Normal că sau amețit, că amețeşti şi fără să bei, când stai cu capul în jos în drăciile alea în care nu m-aş urca, maică, nici picata cu ceară, dar ăştia nu erau proşti să zboare cu capul în jos, că vărsau băutura. Mai bine o vărsau prin cabina decât în burțile lor, maică, că la un moment dat, deşi avionul era pe pilot automat, când să dea noroc, n-au observat că l-au decuplat şi, zburând ei aşa pe la 300 de metri şi pe la a treia sticlă de vodcă, au lovit în plin un cârd de cocori, care se întorceau, săracii, din țările calde, mai bine ar fi rămas acolo! Un amărât d-ăsta de cocor a intrat la motor şi-a ieşit friptură, iar avionul s-a dezechilibrat, o fi şi atins ceva mățăraie d-aia p-acolo, cert e că au intrat în picaj, nu înainte să intre ca mixerul în „V”-ul ăla de cocori, de l-a amestecat şi l-a făcut „X”. Ploua efectiv cu cocori prăjiți, vă spun, maică. Nebunii ăia de bețivani, draci, nu s-au speriat, râdeau ca bețivii în avion, până s-au catapultat, atât numai că aveau doar două paraşute, şi ei erau patru. Norocul bețivilor, maică, a fost că nu le-au dat drumul la ăia din brațe, ăia n-au dat drumul nici ei la vodcă şi au aterizat toți cu bine într-o mlaştină, unde i-au găsit ăia care-i căutau pe radar. A rămas de pomină, măiculiță, când i-au găsit pe bețivani,

dormeau buştean, înveliţi în paraşute, unul cu capul pe cutia neagră, făcuseră focul din fuzelaj şi în jur era plin de oase roase de la friptura de cocor. Normal că i-au dat afară din armată, şi Hans al nostru a băut vodcă şi-a vânat cocori până la pensie, că de! se dedulcise la friptane de cocor. Numai că vezi cum e soarta asta, ieşise într-o noapte pe balcon să scuture faţa de masă de dopuri şi chiştoace de ţigări, se uitase până târziu la un documentar despre pescăruşi pe Animal Planet, că vara se ducea la mare special, cum se duc unii să pescuiască, el să vâneze pescăruşi – zicea că merg cu rozmarin – şi când a ieşit pe balcon, lângă umărul lui, „Buhuhu”! O cucuvea l-a atins cu aripa, el s-a speriat, a intrat în casă şi-a amestecat toate băuturile din casă într-o oală mare şi dimineaţa s-a trezit mort! Ciroză galopantă pe fond de stres, maică. Exact cum v-am spus!

— Eu cred că era şi puţin ornitofob, zise moşul, şi ne întinse o cană mare cu cafea.

M-am uitat cu atenţie la el, nu părea că-şi bate joc de mine, cum fac unii când joacă fazan la ambiţie lângă mine, că eu nu joc, să mă facă pe mine să aud tot felul de cuvinte pe care să nu le înţeleg. Dar nici secretara şi nici femeia de serviciu nu păreau că înţeleseseră ce spusese bătrânul, aşa că acesta a precizat:

— Adică se temea de păsări, d-aia le vâna, să le mănânce.

Asta îmi mai lipsea acum, după toată gloata aia de nebuni cu spume la gură,

să dau şi peste un tapițer filosof care a studiat onomatofobia, sau cum îi spune. Ce Apocalipsă enervantă am mai prins, frate, şi eu.

Cazimir

Herotont îşi dădu seama că era cam târziu să se întoarcă acasă, nici nu ştia precis unde se afla, iar întâlnirea cu dentistul îi pusese capac. Din când în când zărea fețe ciudate prin scări de bloc, sau pe la ferestre, dar asta nu-l îngrijora, şi înainte de Eveniment vedeai chipuri dubioase peste tot. Doar trăia într-o țară în care sportul național nu era fotbalul, ci spionarea vecinilor şi bârfirea trecătorilor. Mai erau şi alte discipline complementare, cum ar fi aruncarea cu toporul în căpățânile de frați, violarea surorilor şi tâlhărirea amicală a necunoscuților. Şi, bineînțeles, relaxarea în fața televizoarelor, unde toată lumea, tâlhari şi tâlhăriți, urmărea cu interes jurnalele de crime şi tâlhării. Nu eşti niciodată suficient de instruit, nu?

Herotont se sprijini de o uşă mare, ca de biserică, şi o clipă se gândi că ar fi bine să se refugieze într-un lăcaş al Domnului până venea dimineața. Dac-o mai veni! Singura problemă e că nu ştia unde se afla şi deja se întunecase suficient ca să nu mai vadă gurile de canal fără capace. Auzi un mârâit uşor şi se întoarse instinctiv. Lângă piciorul stâng, un pitbull cu lesa atârnând de zgardă îi măsura deja din ochi circumferința gleznei. Herotont încremeni şi nici nu încercă să-l caute din ochi pe stăpânul Fiarei. Ştia deja că acesta o luase, probabil, razna, iar dihania

profitase şi-şi luase lumea-n cap. Dacă nu cumva, mai-nainte, nu luase un mic dejun frugal, compus chiar din stăpân. Dar, după cum îşi lingea botul, pitbull-ul era destul de înfometat. Herotont simțea transpirația cum îi curgea pe tâmplă, genunchii începură să i se-nmoaie, iar patrupedul parcă simți starea băiatului, căci începu să rânjească. Hero se sprijini uşor cu umărul de uşă, pregătit de operația pe gleznă deschisă. Un scârțâit de încuietoare sărită din lăcaş îl făcu să tresară brusc. Un început de nedumerire se reflecta în ochii potăii, care se întreba pentru prima oară dacă era posibil cumva ca cina să se evapore, precum o Fata Morgana în deşert. În spatele lui Herotont, uşa masivă se întredeschise şi o voce se auzi din videointerfonul plasat lângă ea:

— Cuțu-cuțu, Cerber! Culcat şi rostogol!

Exact ca la circ, dihania se transformă brusc într-un pechinez oligofren, fără blană şi cu capul disproporționat, care se lăsă la pământ scheunând şi se rostogoli, până se înfăşură singur în lesă. Vocea cu accente de calmare falsă se auzi din nou:

— Urcă, te rog. Şi închide uşa după tine, Herotont.

În acel moment fu singura dată din viața lui în care Herotont se simți exact ca taică-su: bătut în cap şi incapabil să înțeleagă ceva. Ca în transă, intră într-un hol mare, întunecat şi impunător şi închise cu grijă uşa în urma lui. Privi în sus, spre cele trei etaje de scări de marmură şi zări o geană de lumină în

capăt. Cu inima bătându-i ca un picamer furibund la ore de linişte în fața unei grădinițe, Herotont începu să urce, ținându-se de balustrada de fier forjat, împletită într-un amalgam rococo de frunze şi lujeri metalici.

După două minute, care i se părură mai lungi decât ultimele două minute de la orele de mate din liceu, ceea ce, sincer, era greu de închipuit, băiatul ajunse la o uşă fără cap şi fără coada de stejar întredeschisă, prin care răzbătea lumina unor becuri economice, reci. Se opri o clipă, gata să facă stânga-mprejur, când aceeaşi voce îl apostrofă vesel:

— Auzi, Herotoate, urci ca o mumie într-un film prost de groază, regizat şi filmat în România. Mai cad bombe afară? Că pari uşor speriat de ele.

Herotont deschise larg uşa şi-l văzu pe fostul său prieten şi vecin, Cazimir, rânjind spre el, lângă luneta unui telescop gigantic care ieşea prin cupola deschisă a clădirii.

— Bine ai venit la Observatorul Astronomic, băi, extra-terestrule, râse Cazimir şi-i întinse o cutie de bere. Bagă în tine cât e rece, că nu ştiu cât mai merge frigiderul.

Radio ga-ga

L-am văzut pe Medelin cum cerceta din priviri micuțul atelier şi cum a găsit într-un colț, sub un ziar îngălbenit, un aparat de radio cu baterii. Scoase bateriile, ca un mic David Coprofil, sau cum îi zice, dintr-o lanternă scorojită, pescuită din sertarul bancului de lucru al tâmplarului. Până să-l rog să mai caute, poate găseşte şi ceva antichități, care merg bine pe piață, Medelin m-a dat la o parte şi a început să învârtă de buton, ca să caute un post de radio. Peste tot se auzea fâsâitul ăla supărător, şi aproape că mă supărasem, când din vechiul aparat răcni o voce: „Şi acum, la cererea mea, că sunt ultimul mohican al istoriei, ultimul dinozaur rock-and-roll din porcăria asta de umanitate terminată, vom asculta Bohemian Rhapsody, cu Freddy! Bătrânul Freddy, care a crăpat de bolile lumeşti şi n-a mai văzut că şi omenirea are sifilis la cap. Bagă, moşule!”

— Ceva cu muzică populară nu găseşti? l-am întrebat pe Medelin, în timp ce desfăceam pe furiş sertarul bătrânului.

Acesta nu m-a observat, preocupat să susure cu tanti Maria, între patru ochi. Sau, mă rog, opt, că amândoi aveau ochelari.

— Ține-ți gura, Mareane, că am dat peste o sursă de informații, mi-a şuierat răutăcios Medelin.

— Adică ai vreun pont cu burse sau

vreun teren intravilan? l-am luat eu prin învăluire, ca să nu se prindă că-s interesat de o speculaţie din care să-mi iasă şi mie ceva.

N-am mai apucat să aud răspunsul, că nebunul ăla ţipa iar din aparat:

„Lume, lume, un comunicat important. Mi-e foame! Hei! Lui DJ Neuron îi e foame, că sunt singurul care mai gândeşte şi nici eu prea coerent, că mi-e foame! Asta, una la mână, dacă mă aude vreun biped cu gânduri, să-mi trimită o pizza la radio. La care radio? La radioul meu, că am rămas patron şi angajat aici, restul s-au curentat, s-au dilit sau s-au cărat în treaba lor! Deci, ascultaţi radioul Meu! Radioul Meu FM! Dacă mă aud numai zombi d-ăştia tâmpiţi, să mă pupe undeva! În boxe, ha, ha, ha! Şi acum, câteva ştiri, grupate de mine personal în rubrica Ultimele ştiri, amin!

— Eu cred c-o să-l dea afară, am spus şi am tăcut, căci Medelin avea privirea aia urâtă, ca atunci când m-a bătut că l-am dat de gol într-un magazin, pe când mânca pufuleţi dintr-o pungă de pe raft. Atunci ne-au prins la ieşire, că îmi înfundase geaca cu pufuleţi şi arătam ca Bran după ce l-a înghiţit pe Stan.

„Iată ştirile din Republica Luzerească Lumească: de-acum încolo o să mâncaţi iarbă, deoarece tocmai am aflat că fabricile de pâine au fost abandonate, ca de altfel şi celelalte unităţi de producţie alimentară. Încă se găseşte haleală prin supermarketuri, dar asta până o s-o termine de furat zombii. Cineva a văzut un tembel d-ăsta mâncând o ciocolată cu

tot cu ambalaj. Să-l văd când o degusta o conservă! Ha, ha! Ala da, aport de fier în organism. Alte bazaconii din Terminalia: Incendiile s-au extins cu repeziciune în cartierele periferice ale oraşului şi, apropo, nu mai sunați la pompieri: 1) no să vă răspundă nimeni, că şi pe ei i-a lovit strechea; 2) n-ar avea pe unde să treacă, că-i plin de maşini abandonate. Partea bună a paharului e că acum sunt suficiente locuri de parcare. Dar nu mai sunt străzi, ura! Poluare încă mai e, de la rafinăriile în flăcări şi de la alte focuri-foculețe. Gazele au fost închise, aşa că, zombi, puteți să vă băgați capetele în cuptoare după haleală, cum am auzit c-au făcut unii, fără să mai ajungeți abțibilduri prin bucătării. Ce păcat, oameni buni, şi mă refer aici la ăia care încă înțeleg ce spun eu, ce păcat că n-ați văzut ştirile de la televizor. Bine, înainte să se oprească emisia. S-o fi văzut pe Andreea, cea mai mare cititoare de prompter din lume, cea mai bună, cea mai deşteaptă, cea mai devreme în redacție, cum a rămas ea cu gura căscată în timpul ştirilor, şi-a rotit ochişorii ăia frumoşi după ajutor, s-a uitat pe-o foaie, pe alta, le-a întors, a scos limba, a început să râdă ca o apucată, în timp ce îşi îndesa bucăți-bucățele de ştiri în gură, până au scos-o unii din cadru. Am râs de-am căpiat. N-am văzut ce ştiri a transmis, că nu mă uit din principiu la jurnale, dar trebuie să fi fost nasoale rău! Revenim cu ştiri, dacă ne mai ține generatorul de curent, după următoarea superpiesă: The Road to Hell."

Am rămas uşor în cumpănă, dacă să-i spun ce credeam lui Medelin. Până la urmă am îndrăznit, după ce l-am văzut că oftează:

— Deci, eu cred că-i o înscenare, Medeline. Ai citit cartea aia de unul Wells, când au invadat extraterestrii lumea şi era de fapt o cioacă la radio?

— Tu ai citit-o?

Am sesizat imediat ironia de prost gust a lui Medelin.

— Mi-a povestit-o fi-miu, i-am zis sincer. Ideea e că eu cred că tipu' ăsta face farse la radio, că-i plin de d-ăştia care fac aranjamente să păcălească fraierii. Ar trebui să…

— Ssst, m-a întrerupt Medelin. Să mai ascultăm.

Tipul reîncepuse cu prostiile:

„Hei, hei, sunt aici, dar am o veste proastă: lumea nu mai e aici, e dusă cu pluta! E cazul să mai facem un sondaj de tipul: Pam, pam! DJ Neuron întreabă, nimeni nu răspunde! Întrebarea serii e: V-ați țicnit cu toții, şi dacă da, de ce? Şi de ce eu nu? Să luăm un prim telefon! Alo, am luat un prim telefon şi mă uit la el ca mâța-n calendar! Nu sună deloc! Foarte bine, înseamnă că ai câştigat concursul cu acest telefon pe care nu l-ai dat! Ce-ai câştigat? Surpriză! Un minunat, extraordinar, incredibil Sfârşit al Lumii împreună cu mine şi alte şase miliarde de primate! Hopa, sună telefonul! Alo, cine mă strigă în noapte?"

„Bună seara, sunt doamna Popescu, nevăzătoare. Domnule, nu înțeleg ce se-ntâmplă, de câteva ore aud afară tot felul

de urlete, țipete, geamuri sparte. Voiam să vă-ntreb dacă nu cumva n-am băgat eu de seamă şi a început Revelionul?”

„Doamnă, am o veste bună şi una rea pentru dumneavoastră: vestea bună e, fiind nevăzătoare, sunteți scutită de vizionarea filmului întoarcerea omului la animal pe Planeta Maimuțelor! Şi, credeți-mă, e un film prost şi penibil. Vestea proastă e că dumneavoastră şi cu mine suntem ultimii spectatori, ceilalți au intrat în ecran, doamnă, şi distribuția e cea mai proastă pe care-am văzut-o vreodată. Dar, iată că sună un alt telefon, rămâneți pe fir, alo?”

Din radio s-au auzit nişte sunete guturale, mormăieli şi țipete, ca şi cum două maimuțe ar fi împărțit o banană. După care au răzbătut câteva plescăieli, probabil că unul dintre cei care au sunat lingea receptorul. S-a auzit şi o palmă, un sunet supărat şi ceva ce semăna c-o bătaie, după care legătura s-a întrerupt.

„Hei, hei, sper, doamnă, că mai sunteți la telefon, deoarece tocmai am avut o legătură la marea Grădină Zoologică Homo Sapiens. Dar ce spun eu, Homo Sapiens? E Homo Tembelus, o involuție spre Omul din Neanderthal! Aş vrea să creăm o celulă de luptă, un Comandament împotriva Tâmpeniei! Doamnă, mai sunteți acolo?”

„Da, da, vă ascult, tinere, dar mă scuzați puțin, cred că bate cineva la uşă şi-l aştept pe nepotul meu cu mâncarea. O clipă, vă rog…”

„Doamnă, stați puțin, aveți grijă, nu descuiați înainte să întrebați…”

„Stați liniştit, cred că i-am recunoscut vocea lui Arthur, nepotul meu, care e student la arhitectură, e cam timid şi zăpăcit, dar în rest e băiat de treabă. Stai puțin, Arthur, vin acum...”

„Doamnă, doamnă, încercați să-i puneți nişte întrebări logice să vedeți dacă nu cumva... Doamnă? Doamnă, mă auziți?”

Din telefonul rămas în direct pe postul de radio s-au auzit câteva răcnete neomeneşti, după care bătrâna a strigat de două ori „Arthur, Arthur” şi „Nu face asta. Cine-s derbedeii ăştia? Lăsați-mi porțelanurile în pace!” După care legătura s-a întrerupt.

„Hei, doamnă? S-a întrerupt, Doamne Dumnezeule! Oricum, mă mir că mai merg telefoanele. Şi iată cum am rămas din nou naufragiatul din Marea Prostiei. După o scurtă melodie, revin cu ultimele ştiri. Dacă nu cumva maimuțele îmi invadează şi mie studioul. Nu uitați numărul: 021/565678. Astea sunt nişte cifre, maimuțelor, a doua oară n-o să mai reuşiți să le formați!”

Din difuzor s-a auzit o melodie tristă şi m-am uitat spre Medelin:

— Foarte tare chestia asta, Medeline. Cine-o fi scris teatrul ăsta radiofonic, că n-am recunoscut niciun actor.

— Cred că trebuie să-l sunăm pe tipul ăsta. Trebuie să facem ceva, mă duc să caut un telefon.

Medelin s-a îndreptat spre grup, iar mie mi s-a părut că o lacrimă îi lucea în colțul ochiului. Sper că nu-l doare ceva. În orice caz, trebuie să verific înainte să

sune el, să nu pic de prost. Dacă e totuşi o cioacă, ca în Wells?

Aşa că mi-am căutat mobilul de urgențe, pe care-l țin în buzunarul de la cămaşă şi pe care-l folosesc doar când vreau să sun cu număr ascuns. Bine, de fapt doar apăs pe tasta rapidă, prin buzunar, şi mă sun singur pe celălalt telefon, să par căutat. Să vezi atunci teatru telefonic, nu ce-au făcut ăştia aici!

Odiseea lui Cazimir

— Era Freddy, câinele portarului. Azi-dimineață, stăpânul a înnebunit şi l-a muşcat de ureche, după care a fugit urlând, şi trăgând după el de cablu telefonul instituției. Ți-ai dat seama că e puțin nervos, din cauză că l-a trădat pentru un telefon, care nici măcar nu ştie să se rostogolească.

Cazimir îl privi zâmbind cum goleşte cutia de bere. Herotont desfăcu încă una şi se aşeză mai comod în fotoliu. Când să deschidă gura, Cazimir îl opri cu un semn.

— Te rog. Las-o baltă cu întrebările: „Ce cauți aici?”, „Dar cum ai ştiut?”, bla-bla. Îți povestesc eu, Şerezadă mică, fugărită de câini. De vreo două săptămâni vin zilnic la Observator, studiez cică apariția unei comete.

— O cometă! nu se putu abține Herotont. Vasăzică, poate…

— Taci, habar n-ai. Nu-i nicio cometă, vin aici ca să dorm puțin în biroul ăsta, că stau c-o toantă care sforăie noaptea. Nu ştiu cum să-i dau papucii, că-n rest e bună rău. Seara o punem, iar noaptea vin să studiez liniştit astrele. Uite, am perna şi pătura în dulap, dacă eşti vreodată pasionat de cerul înstelat, aranjez eu cu văru-meu, care-i cercetător aici. Te lasă să studiezi cât vrei, doar în câteva nopți pe lună mai aduce şi el câte-o studentă ochelaristă aici, la vrăjeală. Foarte rar, că nu ține, e urât ca dracu’. A

doua oară nu mai vrea niciuna să-i vadă constelațiile. Iar cu câinele ăla, pur şi simplu mă uitam prin videointerfon, să vad ce mama dracului se mai întâmplă pe planeta asta albastră, unde situația e mai albastră ca niciodată.

Herotont oftă, apoi trase un gât lung de bere şi râgâi mulțumit. Cazimir aruncă o doză direct în coş şi continuă:

— Problema e că lumea se sfârşeşte şi berea la fel.

— La câți tâmpiți circulă liberi p-afară, e mai bine că lumea face poc, zise Herotont. Am văzut nişte scene de tâmpenie maximă, şi crede-mă că sunt obişnuit de-acasă, nimic nu mă mai miră.

— Damblaua asta generalizată nu e vreo boală cunoscută, ştii doar că mă pricep.

Herotont ştia că fostul lui amic nu glumea. Când era mai mic, fusese pasionat de multe lucruri: religie, rock-and-roll, fizică atomică, acvaristică, clonare şi ce mai apărea pe piață. Mulți sunt pasionați de câte un hobby, ideea e că prietenul Cazimir le şi încercase pe propria piele. Prima dată fugise de-acasă pe la 14 ani, după ce intrase într-o sectă de yoghini ciudați. Când l-a adus acasă taică-său cu poliția, Cazimir era chel, îmbrăcat într-un cearşaf albastru şi avea o febră musculară îngrozitoare, de la poziția lotus-rabatat. De-atunci nu mai suporta să stea în fund, zicea că simte cum i se înnoadă picioarele. Abia îi crescuse părul, că a dat în patima rockului. A început să bea puternic, s-a

înhăitat cu o gaşcă de vodcangii cu timpanele sparte şi pian în gură. Adică o clapă albă, o clapă neagră de pauză, o clapă albă, şi aia ciobită, una neagră de la scos capacele cu dinţii.

Când l-a adus poliţia acasă, de pe-o plajă din Vama Veche, avea numai chiştoace de ţigări în păr şi căpătase şi un scărpinat supărător, care a ieşit c-un tratament dermato. Pe urmă s-a cuminţit brusc, a început să înveţe pentru facultate, şi-a dat examenele la Fizică şi, pe la jumătatea anului, a dispărut de-acasă cu un circ ambulant.

S-a întors după fix un an, cu o gastrită puternică de la înghiţitul săbiilor, şi a intrat din nou la facultate. Cu zece.

După zece luni l-au arestat pentru furt de casetofoane din maşini, dar a scăpat uşor, fiind la prima infracţiune. A intrat iar la Fizică şi, când să treacă în anul doi, a dispărut ca măgaru-n ceaţă. L-au găsit după încă un an, îşi deschisese un cabinet ginecologic într-un apartament, fără autorizaţie, şi era s-o încurce rău pe motiv de practică medicală fără licenţă şi diplomă. Dar ce senzaţii!

În fine, în ultimul timp, Herotont nu mai auzise nimic despre Cazimir, doar că într-o revistă apăruse un articol despre un tip suspectat de experimente cu bebeluşi clonaţi, de fapt, o farsă de prost gust, pusă la cale cu nişte păpuşi formolizate.

— Ce mai învârţi? se interesă Herotont, încercând să prindă un post de radio pe un mic aparat cu baterii.

— Ţaca-paca, făcu Cazimir. Sunt

student la Fizică şi tocmai aveam de gând să mă țin de facultate. Dar dacă nu mai e facultate, cred că m-am lăsat din oficiu, nu?

Cazimir îi făcu un semn să tacă. Prinsese un post care încă emitea. O melodie tristă se auzi sub marea cupolă deschisă a Observatorului şi vocea DJ-ului sparse ritmul:

„Salutare din nou, ultimele ştiri sunt pesimiste, oameni buni ai Neo-neanderthalului. Violențele de pe străzi s-au mai potolit, chestia e că ni s-au semnalat nişte mulțimi de oameni în câteva oraşe. Aceştia stau liniştiți în fața unor case în care se pare că funcționează tot felul de vrăjitoare şi vindecători. Deci, dacă ne temeam de disoluția autorității, răsuflați uşurați, oameni buni. Ca în orice turme primitive, se găsesc şi ciobani cu pungi magice; de împletit şi despletit cununii, de împreunat şi argint viu plus, acum, mai nou, şi de vindecat demența. Bravo lor, ne-au scăpat de febra imbecilității, au transformat-o doar într-o migrenă a prostiei."

— Crezi că am vreo şansă să devin vrăjitor în noua lume? întrebă Cazimir.

— Aiurea, ție ți-a plăcut întotdeauna să ai de-a face cu săriți de pe fix, dar nu cu proşti, răspunse Hero.

— Aşa e, proştii sunt plictisitori.

„Dar iată că avem un telefon în direct, înseamnă că rezistența funcționează. La arme şi telefoane, oameni buni!"

„Alo, deci care-i treaba care este, bună ziua, sunt Marean, de fapt n-are importanță cum mă cheamă, să zicem

George. Ba nu, mai bine să fiu Brad Pitt. Deci, v-am auzit programul şi am impresia, domnu', că e teatru radiofonic la radio şi vă rog să nu mai introduceți lumea în eroare, că eu mi-am dat seama imediat de manipulare şi oricum mă plictiseşti, că e o piesă doar cu un actor. Deci, aş vrea să ascult şi nişte manele, dacă aveți, mulțumesc."

Cazimir se uită cu gura căscată la Herotont, care se întoarse şi el năucit. Înghiți în sec, scăpă berea din mână şi şopti ca în transă:

— E tata.

Adio, radio!

Am închis mobilul, după ce am încercat să mai vorbesc la radio, dar cred că mi-au închis, nesimțiții! Am să le fac reclamație când se termină cu circul ăsta. Bine, poate n-am să le fac, dacă mă invită în vreo emisiune de-a lor, că e bine ca lumea să ştie că are un primar care se ocupă de problemele cetăţeneşti. Când are timp, că sunt ocupat până peste cap cu problemele mele personale şi financiare.

M-am întors spre grupul vesel şi am văzut că Medelin era lângă mine. A aruncat o privire spre telefonul mobil din mâna mea şi m-a întrebat cu o voce obosită: – Ai sunat la radio, nu?

Am vrut să neg, ca întodeauna, dacă nu te prinde asupra faptului şi ai avocați buni, poți să iei şi bani din despăgubiri, dar mi-am dat seama că n-avea rost, Medelin nu părea supărat, ci, interesant, avea un aer curios, ca unul care tocmai făcuse un experiment băgând firele de curent într-un acvariu. Comparația asta nu e inventată, că am făcut-o şi eu când eram mic şi e destul de periculoasă. Pentru peşti, dacă mai rămân.

Aşa că am dat din cap şi am renunțat la explicații, când din radio s-a auzit vocea DJ-ului, foarte incoerentă:

„A, deci ce voiam să vă spun, cineva a sunat aici şi a vrut, sau nu, a zis, deci, o clipă, mă gândeam să...”

Vocea se întrerupse şi se auzi muzică.

Ce fraieri, mi-am zis imediat, perspicace şi cu ureche muzicală cum sunt, e aceeaşi piesă de dinainte!

— Da, e aceeaşi piesă, Mareane, problema e că s-ar putea să ascultăm doar piesa asta de acum înainte. Mi-ai confirmat ceea ce credeam.

— Că i-am prins cu mâța-n sac, nu? Era o piesă de teatru radiofonic, ştiam eu, că-s descurcător, i-am zis mândru.

M-am uitat în jur şi am văzut că toată lumea se ridicase în picioare şi se uita la mine: şi secretara, şi tanti Maria, femeia de serviciu, şi Medelin. Numai tapițerul bătrân stătea pe un scăunel şi fredona ceva fericit, în timp ce rodea o bucată de curea de pantaloni.

— A pățit ceva, nu pare prea în apele lui.

Le-am arătat cu degetul bătrânul, dar cei trei stăteau fascinați şi se uitau la mine. Medelin sparse pauza stânjenitoare:

— Cred că s-a molipsit. Stai liniştit, nu e periculos.

— Aoleo, să nu luăm şi noi! Dă-l afară imediat! am răcnit şi m-am dat un pas în spate.

— Nu-i nevoie. Ideea e că am descoperit cauza molimei, oftă Medelin şi se aşeză pe colțul mesei de lemn.

A descoperit pe naiba, vrei să te dai interesant, mi-am zis imediat. Dacă era aşa uşor de descoperit, fii sigur că flerul meu de gestionar bătrân şi primar nepătat îl descoperea până acum.

— I-auzi, bravo! Şi care-i cauza, ce se-ntâmplă, doctore? l-am ironizat în stilul

meu caracteristic, de om glumeț şi de lume.

— Tu, Mareane!

Medelin se uită curios la mine, iar ceilalți aprobară din cap. În afară de săracul tapițer, care dădea şi el din cap, dar încercând să muşte din catarama curelei.

Observator în observator

— Cumva, nu ştiu cum, taică-tău a reuşit să-i înnebunească pe toți, Mareane. Herotoate!

— Şi până acum făcea la fel.

— Da, dar nu la scara asta. Dă-mi voie să-ți explic, vino cu mine.

Cazimir apăsă pe un buton şi telescopul începu să coboare încet, în timp ce marginile cupolei glisau spre centru, acoperind cerul înstelat precum două palme de copil care se pregăteşte să numere la „de-a v-ați ascunselea”. Cazimir luă de pe masă încă două doze de bere, deschise o uşă şi începu să urce pe o scară metalică ce ducea la terasa de deasupra Observatorului. Herotont îl urmă.

Ajunşi pe platformă, se sprijiniră de balustradă, privind spre oraşul în care se înălțau din loc în loc coloane de fum. Unele cartiere încă erau luminate, dar, în cele mai multe, ferestrele erau întunecate. Câteva fire subțiri de lumină clipoceau printre frunzele copacilor, în timp ce brăzdau oraşul în toate direcțiile, precum ghirlandele de luminițe în bradul de Crăciun. Ciudat, dar iluminatul stradal încă funcționa. Doi lilieci trecură la câțiva metri şi Herotont se feri instinctiv.

— Stai liniştit, şobolanii ăştia zburători nu sunt kamikaze, încă nu s-au țăcănit, zâmbi Cazimir.

— Pot să-ți intre în păr, zise Hero şi se

uită semnificativ la pletele de rocker întârziat ale prietenului.

— Mie-mi spui? replică acesta. Dar puterea exemplului e sfântă. Ia uită-te acolo.

Herotont urmă cu privirea linia imaginară trasată de degetul băiatului. La punctul terminus, pe perete stătea agățată o şuviță de păr lung, în care era agățat un liliac mumificat. Herotont se cutremură.

— Pe vremuri aşa erau lăsate, pe marginea drumului, spânzurătorile cu borfaşi. Deci, să recapitulăm, schimbă vorba Cazimir. Domnul Marean, onor tatăl dumitale, a apărut la televizor şi cei care l-au privit au acum creierul neted, ca un fund de bebeluş. Dacă au mai scăpat, l-au auzit şi la radio, şi acum se întreabă, probabil, la ce foloseşte cutia aia din care vin sunete şi dacă e bună de mâncat. Probabil că mâine dimineață vine şi cireaşa de pe tort: discursul lui taică-tău apare în ziare, agențiile de presă îl transmit mai departe şi lumea se duce la vale, ca un copilaş pe o pârtie de săniuțe la marginea prăpastiei.

— Eşti sadic, suspină Herotont, urmărind o umbră în josul străzii.

— Dar al naibii de realist. Mai ții minte, în copilăria noastră zbuciumată, când ne gândeam cum o să se sfârşească lumea? Ei bine, acum ştim: prin prostie. Oamenii nu mai ştiu să folosească nici cele mai mici dispozitive, unelte şi maşini, nu că unii s-ar fi priceput vreodată. Dar de acum, salut! Oamenii merg pe scări, nu cu liftul, pe jos, nu cu

maşina, probabil câtva timp de-acum încolo încă se vor mai îmbrăca, după care îşi vor smulge zdrențele de pe ei. Apropo, unele chiar merită aruncate, chiar dacă sunt de firmă. Pe urmă mâncarea se va altera, iar conservele nu vor mai fi deschise, că nu mai cunoaşte nimeni sistemul. Nu vreau să-ți mai amintesc de micile defecțiuni casnice, dar gândeşte-te că nimeni nu va mai folosi canalizarea, deci vom avea parte de nişte minunate epidemii istorice de holeră, tifos şi mai ştiu eu ce ciumă „bombonică”. Şi acum, bomboana adevărată: cine ne tratează? Că eu nu m-aş da pe mâna unui medic nici măcar pentru o banală apendicită, dacă-l văd că se holbează năuc la bisturiu.

— Groaznic. Şi tata e de vină pentru tot genocidul ăsta?

— Aş vrea să-ți spun că nu, dar nu pot, amice. Tu îl ştii mai bine, dacă-şi pune ceva în cap, nu se lasă până nu strânge toate foloasele. Şi ştii care ar fi cea mai mare şpagă pe care ar lua-o?

Herotont clătină din cap deznădăjduit.

— E foarte simplu: cea mai mare şpagă ar fi un coş frumos de ciupercuțe atomice, scăpate din greşeală peste planeta noastră albastră, pasăre măiastră.

Cazimir tăcu şi privi în zare gânditor prin inelul cutiei de bere. Într-un târziu, se uită la Herotont:

— Singura nedumerire pe care-o am e…

Încă o idee

— ...Noi cum de nu ne-am prostit? Medelin se uita de la unul la altul, pe când ceilalți îl priveau fix. Aşa că m-am hotărât să iau taurul de coarne.

Paranteză. Ce prostie, expresia asta: „să iei taurul de coarne”. L-am întrebat pe fi-miu, Herotont, ce semnificație are şi mi-a spus că înseamnă să te hotărăşti să rezolvi o situație. Adică cine-o fi boul ăla, că m-am enervat pe expresiile astea, care să se ducă la un taur şi să-l apuce de coarne? Nici toreadorii nu se apropie de animalele alea fără sabie şi păturică d-aia roşie. Apropo, am ajuns la concluzia că păturica roşie nu e ca să supere taurul. Mie de exemplu îmi place când văd o femeie în roşu, nu mă supără, mai ales dacă e îmbrăcată în desuuri de culoarea aia. Deci păturica e clar pregătită să o pună pe cap, ca să nu-l mai vadă şi să-l omoare cu sabia.

Aşa că treaba aia cu taurul luat de coarne e mai mult o explicație pentru expresia „a înfrunta pericole aiurea, fără folos şi fără sorți de izbândă”. Să facă alții asta, că eu îmi iau păturică. Roşie.

— Dar de unde ştim noi că nu ne-am prostit? i-am întrebat cu zâmbetul meu viclean. Uite, Querida se crede răpită de extraterestri, tanti Maria clar nu se simte prea bine şi i-ar trebui un concediu. Chiar, poți să pleci chiar acum, tanti Maria, nu ne supărăm. Du-te la băi, să faci împachetări cu nămol, că poate aşa,

împachetată, ne scuteşti de poveştile matale. Şi tu, Medeline, cred că te ai prostit. Păi cum de nu te-ai gândit până acum, scuză-mă, deşteptul grupului, la cea mai tare acțiune pe care am putea s-o facem fără să luăm niciun taur de coarne sau de coadă?

Mă cam ambalasem, dar m-am decis să continui, situația era disperată, dacă dădeau vina pe mine, poate că m-ar fi pus să plătesc despăgubiri, şi eu nu dau nimic!

— Eu nu plec în concediu, interveni femeia de serviciu, fiindcă tot aşa o vecină de-a mea…

— Stai puțin, tanti Maria, o întrerupse Medelin. Mareane, ia zi, ce idee ți-a venit ție şi mie nu?

— Foarte simplu, deşteptilor. Aş fi păstrat-o pentru mine, dar am nevoie de ajutorul vostru. Ce-ați zice să spargem Banca Națională?

Tăcerea domni o clipă peste grup, aşa încât se auzi mult mai clar cum tapițerul mesteca fericit catarama de la curea. Am profitat de efect şi am continuat:

— Aş fi făcut singur chestia asta, dar am nevoie de oameni care să mă ajute să car sacii cu bani. Bineînțeles, profitul o să se împartă proporțional cu contribuția fiecăruia. Medelin, tu o să iei 15 la sută din câştig, dar fără lingourile de aur, că fac colecție. Tu, Querida, fiindcă o să ai de cărat, iei 7 procente şi tanti Maria, ca să aibă bani de tratament, o să primească chiar şi două mii de euro. Restul e al meu, că eu am pus la cale treaba asta. Ne trebuie o dubită, cred că

am zărit una în josul străzii, iar pe urmă să căutăm o hartă să vedem unde-i Banca Națională şi nişte căciuli să ne mascăm. Arme n-avem, dar oprim la un magazin de jucării şi luăm nişte pistoale cu apă, care seamănă foarte mult cu alea adevărate, vă spun eu, că am unul în birou. Pentru orice eventualitate. Ei, ce spuneți de planul meu strălucit?

— Cât vine 7 la sută? se scarpină secretara în cap cu unghia, în timp ce tanti Maria se ridică supărată în picioare şi izbucni:

— Ce tot îi dai cu băile alea de nămol, dom' primar? Dumneata ştii ce i s-a întâmplat unei bune prietene de-a unui vecin de-al meu? Tot aşa s-a dus la băi termale, că avea dureri de spate. Au masat-o, au tratat-o, mai ştiu eu ce i-au făcut şi au băgat-o în apa aia aproape fierbând. S-a încins foarte tare femeia şi după aia au dus-o să facă nişte duşuri fierbinți, i-au dat să mănânce o supă caldă şi când s-a dus la culcare, nu s-a abținut şi şi-a cumpărat o înghețată de la un butic. N-a apucat s-o mănânce pe toată că a făcut stop respirator, s-a învinețit la față şi şi-a dat sufletul în cinci minute. Asta i s-a întâmplat, plus că, fiind plecată de-acasă, i-au spart apartamentul şi i-au furat porțelanurile, că făcea colecție.

— Adică dacă sunt înfierbântată, să nu mănânc înghețată? o chestiona pe un ton alarmat Querida.

— Ba poți să mănânci, dragă, o linişti tanti Maria. Ideea e să nu ai un cui în înghețată, aşa cum a găsit vecina aia. L-a

înghițit, i-a rămas în gât şi s-a sufocat. Asta i s-a întâmplat la nenorocitele alea de băi termale la care mă tot trimite dom' primar! Nu mă duc nici moartă!

— N-ai zis că de fapt cuiul era ruginit de la apa termală şi femeia a făcut tétanos, rosti Medelin pe un ton serios.

— Dar de unde ştiți? Chiar aşa a zis medicul legist. Femeia de serviciu aprobă vehement din cap, pipăindu-şi inconştient gâtul de sub nodul baticului.

— Oameni buni, opriți-vă puțin, oftă Medelin şi se aşeză pe un scaun de lemn.

Tapițerul s-a apropiat şi am intrat în alarmă, gata să intervin dacă ar fi vrut să ne atace. Dar el îl bătu pe umăr pe Medelin şi i se adresă, ignorându-ne pe toți:

— Domnu', dacă-mi dați cureaua dumneavoastră, vă zic de ce nu e bun planul lui dom' primar.

— Ei, asta-i bună, şi ăsta s-a tâmpit, are ceva de obiectat la planul meu imbatabil! am izbucnit.

— Mareane, lasă omul în pace, îşi dă şi el cu părerea. Chiar dacă s-a prostit, tot are dreptul la o opinie.

— Nu m-am prostit acum, ci atunci când am fost la vot, aia e. Problema cu spartul Băncii Naționale e simplă: ce faceți cu banii?

— Asta voiam să spun şi eu, şi nu m-am prostit, apropo de acuzațiile tale, Mareane. Ce mai cumperi cu banii, dacă nu mai sunt magazine?

Am simțit că sunt iarăşi stăpân pe situație, totuşi ei se prostiseră mai tare decât credeam.

— A, de asta vă era frică? Păi e foarte simplu, deştepţilor.

Am subliniat asta cu râsul meu viclean şi atotştiutor, atât de caracteristic mie. Din păcate, Medelin mi-a întrerupt pauza de efect pe care-o lăsasem expres:

— Mareane, nu mai râde, că nu-i nimic de râs, e de plâns. Ce puii mei vrei să faci cu banii, în lumea asta fără rost?

— Băiete, stai liniştit. M-am gândit la toate. Îi investim la bursă, asta facem.

Atacul

După ce s-a mai potolit râsul fraierilor (şi nu înțeleg de ce tapițerul râdea, că la cât de prost devenise, n-ar fi trebuit să râdă de oamenii mult mai inteligenți), am încercat să-i întreb prieteneşte, fiindcă ştiu că nimeni nu e profet în țara lui:

— Nu înțeleg de ce vă amuzați, când situația e absolut infectă şi singura noastră şansă de supraviețuire e să fim mai bogați decât ceilalți.

— Mareane, mă fac exponentul cetățenilor care nu se pricep aşa bine ca tine la finanțe, dar ştiu o treabă incontestabilă; dacă sistem financiar nu e, nici bursă nu mai e, clipi Medelin din ochi către mine, ceea ce mă enervează de obicei, fiindcă nu prea înțeleg complicitatea asta, mai ales dacă nu înțeleg în general.

Noroc că mi-a sunat mobilul, că le mai ziceam eu vreo două, ca să vadă bine cine e cetățean plătitor de taxe şi impozite şi cine e încasator şi beneficiar. M-am tras mai spre geam şi am răspuns:

— Alo? Sunt robotul domnului primar, lăsați orice mesaj…

— Tata, sunt eu, Herotont, se auzi vocea lui fi-miu, şi n-am ştiut dacă să mă bucur că scăpase din nebunia asta sau dacă să mă supăr că-mi ştia numărul de telefon de la secret.

— Ce face maică-ta, e bine?

— Nu ştiu, că am plecat azi-dimineață de-acasă şi m-a prins calamitatea asta pe

drum, acum sunt cu prietenul meu, Cazimir.

— Ți-am zis să nu mai umbli cu el, că te-nvață numai prostii! Ia dă-mi-l la telefon, am continuat autoritar.

S-a auzit o scurtă vociferare la telefon, dar atenția mi-a fost atrasă de câteva luminițe pe geam. M-am uitat la ceasuri, toate arătau că mai e puțin şi se crapă de ziuă.

— Tati, Cazimir nu vrea să vorbească cu tine, îi e frică să nu se molipsească, se auzi într-un sfârşit vocea lui fi-miu.

Neatent, i-am făcut semn lui Medelin că se întâmpla ceva afară şi, până să ajungă el, am tras jaluzeaua şi am rămas interzis. În fața intrării şi pe toată suprafața vitrinei era plin de chipuri năuce care se uitau înăuntru. Sclipirile erau de fapt luminițele din interiorul „Tapițeriei", oglindite în ochelarii câtorva zombi de-afară.

Medelin n-a mai apucat decât să strige: „Jos, toată lumea jos!", că vitrina s-a făcut țăndări şi un vaiet de mulțime înfiorată a intrat odată cu răcoarea dimineții.

Secretara a țipat speriată, iar eu am scăpat mobilul din mână şi m-am târât de-a buşilea până în spate. Zeci de mâini încercau să împingă înăuntru canapelele şi scaunele care blocau spațiul vitrinei, iar vreo doi tembeli îşi vârâseră deja capetele în interior.

— Repede, la ieşirea din spate! strigă Medelin, iar tanti Maria se auzi cu o voce pierdută:

— Degeaba, domnu' Medelin. Şi în

spate e plin de d-ăştia! M-am uitat eu.

Am înțeles că sfârşitul era aproape şi m-am ofticat cel mai tare că n-apucasem să spargem banca.

— Să protejăm femeile, rosti Medelin, dar în privirea lui se vedea că îşi pierduse speranța.

Deja mă înghesuisem în spatele femeii de serviciu şi al Queridei, când un huruit de mobilă ruptă ne dădu de veste că baricada vitrinei cedase. Mâini lacome se întinseră spre noi, când…

Încă unii

...O lumină rece, orbitoare invada încăperea, făcându-i pe toți să-şi întoarcă privirea, ca nişte vânători care dau peste un sconcs în călduri. O voce metalică amplificată urla ca din cer:

— Nu mişcă nimeni! Nu scoate nimeni niciun cuvânt! Sunteți sub incidența legii marțiale! Chiar dacă unii din voi nu pricepeți ce-i aia lege marțială, vă asigur că-i foarte nasoală şi doare! Primarul Marean să facă un pas înainte şi să tacă din gură! Repet, să nu vorbească sub nicio formă!

Ei, hai că asta-i bună, mi-am zis imediat şi aproape că-mi venea să râd, dacă nu mi-ar fi venit să plâng. E prima oară când cineva mă scotea în față şi-mi cerea să tac. Nu s-ar fi întâmplat şi la şcoală chestia asta, că aveam şanse să fac şi eu o facultate, nu să fiu student acum, la bătrânețe.

Din spatele luminii şi-au făcut apariția nişte ființe echipate ca astronauții care au coborât de pe nu ştiu eu ce planete, că nu m-a preocupat. Erau îmbrăcați în costume albe, cu căşti sferice pe cap şi vizoare negre. În mâini țineau puşti şi plase. Încet, au început să-i dea la o parte pe zombi, prostiți parcă de lumina neşteptată, aşa încât şi-au făcut un culoar până la grupul nostru compact, în care eu eram cel mai compactat, fiind în spate.

Tapițerul începu să râdă încet şi,

arătând cu mâna spre soldați, spuse:

— Ia uite, au venit doctorii!

După care, încruntându-se, continuă:

— Eu nu vreau injecție, nu vreau!

Intrase deja într-un început de criză, dând din mâini şi mârâind, când o săgeată micuță, cu o pană roşie în capăt, i se înfipse în piept. Tapițerul se holbă o secundă, după care pică la pământ ca retezat. Tanti Maria îşi înăbuşi un țipăt şi dădu să-l ajute, când Medelin îi şopti printre dinți:

— Lasă-l, e tranchilizat. Faceți ce spun ei! Atunci am simțit că e nevoie de o mână fermă şi o minte lucidă, aşa că am strigat din spatele femeii de serviciu:

— Sunt primarul Marean! Nu trageți şi nu ne bruscați, fiindcă vă dau pe mâna avocaților! Şi mai ştiu şi nişte băieți răi la mine în cartier!

Efectul strigătului nu s-a lăsat aşteptat. Primii soldați şovăiră şi-şi duseră mâinile la urechi. Lumina de afară tremura puțin, când strigătul amplificat se auzi din nou:

— Avangarda, retragerea imediat! Să intre plutonul de intervenție şi nu uitați: dați drumul la căşti! Repet, dați drumul la căşti! Capturați tot grupul!

Am răcnit imediat:

— Sunt reprezentant al autorității de la Primărie, unde sunt primar! Nu vă permit!

Atunci am simțit o mică înțepătură în umăr şi, cu coada ochiului, am zărit un mic pămătuf roşu ieşindu-mi din umăr. A fost ultimul lucru pe care l-am văzut. De auzit l-am auzit pe Medelin, în timp ce

sunetul mi se stingea încet:

— L-au adormit! Ridicați mâinile...

Flaș-uri

*Văd câteva capete albe cu câte-un ochi mare negru care mă priveşte nemişcat. Încerc să mă ridic, dar unul dintre ele se clatină, semn că nu e cazul să mă ostenesc. Oare am fost răpit de extraterestri? Dar ştiu ei oare că eu sunt primar şi n-au voie să facă asta cu un reprezentant al poporului, ales în mod democratic, chiar dacă le-am dat niscai pungi cu mâncare, tricouri şi bani la alegători? Dar dacă ştiu că i-am mituit pe alegători? N-au cum să ştie, că sunt extraterestri, parcă nu ştiu cum se spune, că mi-au zis-o atâția profesori în şcoală: „Mareane, te uiți ca extraterestrul!”

*Dar dacă nenorociții m-au tranchilizat, asta înseamnă că rămân anchilozat? Şi mai ales cu cât au cumpărat tranchilizantele alea, ca să ştiu să cumpărăm şi noi la Primărie pe persoană juridică, să împuşcăm câinii vagabonzi, de care s-a umplut sectorul care-l conduc eu, Marean!

*Sau aş putea să trag în consilierii de la opoziție, care nu mă lasă pe mine, în şedințele lor, să-mi fac mendrele mele bănoase! Ce-ar fi, înainte de şedință, să le trag câte-o săgeată în fund, să se calmeze şi pe urmă să votăm noi cum ne place?

*Văd norii că se mişcă pe un gemuleț în dreapta mea, ceea ce înseamnă că merg cu avionul. Dar dacă am rău de

avion? Să oprească imediat şi să mă lase să cobor! Dar cred, mai degrabă, că nu simt răul de avion din cauză că mi-e rău de la ce mi-au dat! Vorba aia – cui pe cui se scoate!

*Dar n-are rost să împuşcăm câinii vagabonzi în sector, pe banii Primăriei, pe care îi vreau eu pentru nişte licitații de-ale mele. Mai bine îi împuşcăm doar în apropierea alegerilor, îi strângem într-un țarc pe toți şi le dăm drumul abia după ce se anunță că am câştigat din nou Primăria!

*Şi dacă n-o câştig, cu atât mai bine! Le dăm drumul direct pe câştigător, după ce i-am ținut înfometați!

*Văd acum câteva aparate medicale deasupra mea, ca prin ceață, ceea ce înseamnă că ori sunt bolnav, sper să nu fiu grav, ca să-i dau în judecată că m-au operat fără să vreau eu şi să-i usuc de bani (dă-i naibii de doctori, că au bani gârlă, de la atenții, păi n-am vrut eu să mă fac doctor, dar n-am înțeles niciodată unde se ascund celulele în om), ori sunt medic eu, şi atunci e clar, trebuie să stabilesc un tarif de şpagă, că nu se poate să dea fiecare cât vrea!

*Aud o voce: „La tomografie nu văd nimic, se pare că parametrii creierului sunt în limite normale. Singura diferență e, poate, că are creierul ceva mai mic decât media, dar am mai văzut cazuri, în facultate, la studiul pe primate.”

Deci, n-am vorbit eu, că n-am făcut facultate.

*Încerc să mă-ntorc puțin să văd şi eu parametrii ăştia ai creierului, la care se

uită toate capetele astea albe. Într-un târziu reuşesc şi nu văd decât nişte cifre care pâlpâie.

E bine, înseamnă că nu mi se văd şi ideile, că dacă mă spionează ăştia, ar fi în stare să-mi fure ideea de îmbogățire prin spargerea băncii.

*Cel mai tare mi-e frică să nu mă cloneze naibii!

*Sper să nu se uite sub ceasul meu Rolex, unde mi-am notat nişte chestii. Sunt foarte importante, deoarece sunt numerele mele de cont. Le-am scris cu creionul chimic, ca să nu se ia, pe de-o parte să ştiu întotdeauna unde să-mi facă viramentele de şpagă şi în al doilea rând să le arăt discret donatorilor, doar ridicându-mi manşeta!

*Şi dacă mă clonează? O să mai apară încă un Marean, sau chiar mai mulți. Eu nu împart cu nimeni nimic, e primăria mea şi n-o dau la nimeni, cât oi trăi!

*Am o problemă de identitate: cine a făcut afirmația anterioară? Eu sau clona mea?

*Mă doare capul de la gândurile astea şi când mă doare aşa tare, mi se face foame. Oare aici, pe planeta extraterestrilor, prețurile la mâncare sunt mai mari sau mai mici decât prețurile de la mine de la magazinul Economat, din care-mi trag profit? Să nu-i pună naiba să mă concureze la dumping, că le dau un virus să le crape toți pensionarii de pe planeta asta amărâtă!

*Se apropie un chip d-ăsta mare, alb, cu ochi negru, de mine. Închid ochii şi, când se apropie mai tare să vadă dacă

dorm, na! i-am strănutat în față, să ia vreo răceală, vreo gripă, ceva! Muri-v-ar caprele de alieni!

*Oare ce face nevastă-mea, Veorica? Cred că nici nu şi-a dat seama ce se-ntâmplă, cu telenovelele ei. O fi căzut curentul şi-a trecut pe generator şi nici nu ştie că Pământul e invadat de nenorociții ăştia şi de zombi!

*E clar că nu mă simt deloc bine, dacă am ajuns să mă gândesc la nevastă-mea şi fără să fie ziua ei!

*Ce-aş putea să le vând eu lor, ca să-mi iasă şi mie un profit din toată afacerea asta de invazie planetară? Gata, ştiu! Poate sunt proşti rău şi le vând nişte planetare! De unde să ştie ei ce sunt alea? Dacă scrie pe cutie „Planetare”, sigur îi fraieresc să creadă că au cumpărat nişte chestii cosmice!

*Dacă mi-au venit atâtea gânduri grămadă, înseamnă că ăştia m-au ținut, nene, ceva timp aici, că de obicei am gânduri mai rare! Să-mi dea drumul, că mă tâmpesc şi eu de la atâtea gânduri!

Situația planetară

Herotont îşi privea telefonul de aproape o jumătate de minut, fără să zică nimic. Rămăsese cu el în mână, după ce ascultase toată intervenția survenită de atacul zombilor. Cazimir i-l luă uşurel din mână şi-l bătu pe umăr:

— Stai jos, Hero. Sunt sigur ca taică-tău e bine. Herotont se aşeză pe o băncuță de piatră aflată pe terasa Observatorului:

— Ştii, de fapt, tata nu prea era el bine dinainte, întrebarea mea e de ce l-au răpit?

— L-au răpit? L-au salvat, aia i-au făcut. Şi cred că ştiu cine a organizat toată treaba.

Cazimir făcu o pauză de efect, deschise încă o doză de bere şi continuă:

— Orice țară are un Comitet de Apărare în caz de dezastre, calamități sau boala lui Calache. Sunt băieți deştepți, care se folosesc de politicieni mai puțin deştepți şi de forțe militare foarte puțin deştepte, dar bine antrenate. Gândeşte-te puțin ce s-a întâmplat zilele astea în țară şi mai gândeşte-te că toată epidemia asta de prosteală molipsitoare s-a extins la nivel global. Poate nu ştii, dar situația e maro rău, pute şi stă să explodeze. Personal, am ajuns la concluzia că dinozaurii au suferit tot un fel de mutație d-asta. Poate un tiranozaur a luat-o razna şi i-a infectat pe toți. Şi în loc ca ierbivorii să se aplece să halească iarbă,

s-au apucat să se vâneze între ei. Şi poate carnivorii, în loc să-i prăpădească pe ierbivorii ăia tembeli, s-au apucat să facă un concurs de sărituri în Marele Canion. Cine ştie? Cum se prezintă glaciaţiunea asta neuronală la noi, încă bipedele? Păi, oamenii nu mai ştiu să folosească nici cele mai simple mecanisme, sunt sigur că unii şi-au scos ochii singuri cu vreo scobitoare. Şi acum încă e vară, e cald, dar la iarnă cine mai produce energie calorică? Ursul păcălit de vulpe? Oamenii or să intre în buncăre, peşteri şi canale ca să nu îngheţe. Dacă nu cumva o să ne încălzim toţi deodată pe bază de radioactivitate!

— Doamne fereşte! se scăpă Herotont, privindu-şi fascinat prietenul.

— Până te nimereşte, vorba aia. Pe urmă, dinamică. Cine-i mai mişcă pe fraţi către surori, pe părinţi către copii, în condiţiile, bineînţeles, în care se mai recunosc reciproc? Maşinile? Străzile sunt blocate de rable abandonate. Plus că ăia care încă ştiu să bage o cheie sub volan sunt foarte puţini. Mai degrabă o bagă-n gură. Vapoarele şi bărcile? Vânt din pupa, băieţi! Or să se umple toate insuliţele de Robinsoni. Zborul? Cică înainte de a începe toată tărăşenia asta, un controlor de zbor a venit la serviciu lovit deja de streche şi până şi-au dat seama ăia de la Controlul Traficului, erau mai multe avioane parcate în pământ decât în circulaţie. Cred că acum mai zboară doar musca. Undele radio? Mai durează cât mai ţin bateriile, după care, pauză de masă! Televiziunea? O cutie

plină cu cioburi. Calculatoarele? Dacă n-au deraiat trenuri, au încurcat orbite spațiale sau au micşorat pur şi simplu salariile oamenilor, oricum acum nu mai au curent. Adio internet, bun venit prostonet! Ştii care o să fie de-acum înainte cea mai importantă componentă de calculator? Mausul! Adică şobolanii care or să roadă rețelele. Obişnuieşte-te cu ideea că Isaac Newton a descoperit gravitația doar pentru ca acum bipezii post-primate să aştepte să înfulece câte-un măr mălăieț.

— Ai uitat ceva, Cazimire, limbajul. N-ai văzut că post-mareanicii nu mai vorbesc?

— Post-mareanicii? îmi place. Ante-mareanicii abia se descurcau cu limbajul articulat, iată că zombii nici nu se mai chinuie.

Herotont se aplecă puțin peste balustradă, ca şi cum ar fi zărit ceva care-l intriga. Sub un felinar care încă lumina, aproape miraculos, se vedea o siluetă. Herotont scoase un strigăt de uimire şi se întoarse surescitat către prietenul său:

— Cazimire, uită-te puțin acolo jos! Uită-te!

Cazimir se ridică clătinându-se de pe bancă. Oboseala şi berile începeau să-şi facă efectul. Se aplecă şi el peste balustradă şi, după ce privi o clipă, se întoarse către Herotont:

— Da, şi ce-i cu asta? Cred că e o zombi-femelă, după cum e îmbrăcată.

— Ştii cine e? E Mona. Mona, vecina mea, m-am întâlnit cu ea şi…

— Hopa, fata de care eşti îndrăgostit în secret? Hero, te-ai întâlnit cu vecina, bravo. Ce face boşorogul de bărba-su? A crăpat?

— Nu ştiu, probabil. Monaa!

Strigătul lui Herotont sparse în cioburi fine liniştea nopții, cel puțin aşa credea subconştientul lui poetic de mic romantic. Din păcate, subconştientul şi chiar conştientul lui Cazimir resimțiră strigătul ca pe un zgomot de picamăr. Îşi duse mâinile la urechi, vărsându-şi cu această minunată ocazie berea peste gulerul cămăşii. În timp ce înjura melodios şi complicat, Herotont o mai strigă de câteva ori pe fată. Aceasta se uită brusc în sus şi se dădu doi paşi în spate. Avea o privire de fiară hăituită.

— Mona, nu fugi, sunt eu, Herotont! urlă băiatul, gata să cadă de pe balustradă.

Mona se mai uită o dată în sus, cu o privire de cățel care tocmai primise un şut în coadă, şi o zbughi în josul străzii, pierzându-se după colț. Herotont dădu să sară, se răzgândi în ultima clipă şi se întoarse spre scări. Când să ia startul, se auzi un pârâit. Mâneca i se desfăcu din cusături, dar Cazimir, care-l apucase de haină, reuşi să-l facă să rateze sprintul.

— Dă-mi drumul, ce faci, ai înnebunit? O pierd! strigă Herotont, smucindu-se să scape.

— Opreşte-te, că-ți dau una cu berea asta, şi e ultima! Ai înnebunit! Crezi c-o mai găseşti? Ai uitat de javrele de jos?

Herotont schiță un ultim gest de eliberare şi se prăbuşi pe băncuță,

luându-şi tâmplele în mâini:

— Incredibil! O dată mă îndrăgostesc şi eu, şi atunci ba fug eu de ea, ba fuge ea de mine! N-aş fi putut s-o salvez?

Cazimir sorbi ultimele picături din cutia şifonată, îşi luă avânt şi o aruncă boltit peste balustradă:

— Mai întâi trebuie să salvăm lumea, Bruce Willis! Cutia zdrăngăni pe trotuar, unde un tânăr motociclist, în geacă de piele şi tatuat peste tot, o prinse şi fugi cu ea, lingând-o.

Baza

Am deschis ochii cu grijă, nu că mă durea ceva sau că m-ar fi orbit lumina, dar pur şi simplu asta e cea mai bună metodă să prinzi pe careva că-ți cotrobăie prin lucruri. Ehe, pe câți i-am dat eu afară pe vremuri, când era totul normal. Era? Am sărit rapid în picioare şi l-am văzut pe Medelin stând de vorbă cu Querida. Ne aflam într-o încăpere albă, cu un pat ca de spital şi o grămadă de aparate de care promit că n-o să mă apropii, ca să nu mă curentez. De jur-împrejur, pe pereți, erau geamuri-oglindă, cum am văzut eu la emisiunea „Big Brother", ca să te spioneze. Am vrut să-mi aranjez cravata şi atunci am sesizat că eram îmbrăcat în pijama.

— Medeline, sări că mi-au furat portofelul! am răcnit şi am început să bat în uşă.

Medelin s-a ridicat în picioare, a luat un pahar de apă de pe masă şi mi l-a întins:

— Stai liniştit, că nu ți l-a furat nimeni. E sub pernă, ştiam c-o să te crizezi.

— Şefu', dar ce aveți în el aşa prețios, că banii nu mai au valoare? se miră secretara, în timp ce, culmea, se ruja!

— Ce treabă ai tu ce am eu în portofel? i-am întors-o, ca să vadă cine era şeful. Şi de unde ştii tu că banii nu au valoare, că fără bani eşti fără valoare, în timp ce cu bani îți iei ce valoare vrei, depinde de

ce valoare de bani ai, i-am explicat eu, poate puțin prea specializat, deoarece am văzut că face ochii mari. Sau era de la rimel, nu mă pricep.

— Oamenii care ne-au adus aici ne-au spus că banii în momentul ăsta au tot atâta valoare cât nişte frunze uscate, zise Medelin, ridicând un ziar de pe masă.

— Care oameni? Şi mai ales câți bani vor? Că pot să dau un telefon, poate la naşul meu, Berbenciuc, care-i plin de bani, sau la Primărie să le fac vreun virament, ceva.

— Şefu', banii nu mai circulă, ne-au zis ăştia.

— Dacă nu mai circulă, ține minte la mine ce-ți spun, dragă, înseamnă că s-au blocat pe la careva. Asta-i mecanismul, iar eu sunt un mecanic priceput.

— Ştim, oftă Medelin. Eşti aşa de pricepui ca mecanic, încât ai gripat motorul Planetei şi ni s-a oprit căruța în drum.

Iar începe, mi-am zis, trăgând cu coada ochiului să văd dacă se uită cineva prin geamurile alea prin care nu se vede niciodată în filme, dar eu cred că-i vrăjeală şi, cu puțină atenție, îl vezi pe spion.

— Nu te mai uita, Mareane, că nu te priveşte nimeni. Suntem singurii din baza asta care putem să ne uităm la tine, fără să ne prostim. Deja au pierdut patru oameni la care te-ai uitat, trei în atac şi unul în elicopterul cu care-am venit. Ala a vrut să coboare din mers, noroc că l-au legat.

— Păcat de el, era băiat drăguț, cu

ochi negri, ca Bebe al meu. Ce-o fi făcând, sper că nu profită de proastele alea de pe străzi ca să se culce cu ele, oftă Querida.

— Asta cred c-am făcut-o cu toții, dar pe bani, zâmbi Medelin. Ascultă, să-ți spun pe scurt care-i situația: ne-au salvat cei din Consiliul Suprem de Apărare a Țării, care în colaborare cu CIA şi alte vreo 40 de servicii secrete din lume, încearcă să dea de capăt la criza asta mondială. Ne-au adus la o bază din munți, cred că ştiu pe unde, e un sat, Cheia, unde se află cel mai mare centru de trasmisiuni din Estul Europei. Am fost în excursie pe-aici, când eram mic. Veneam să stau în aer liber, nu ca acum.

— Mondială, ai zis? Adică vrei să zici că până la urmă chiar mă cunoaşte tot mapamondul lumii?

— Da, dar cine te cunoaşte nu mai cunoaşte alte lucruri elementare, Mareane. Exact cum eşti tu cu tine, spre deosebire de ei, săracii, tu eşti imun la tine.

— Şi noi, domnu' Medelin, zise secretara. Tanti Maria are grijă de domnul tapițer în altă cameră, că ne-au adus pe toți aici, să ne studieze.

— Am vorbit în somn? Am spus cumva nişte cifre sau ceva de case şi bijuterii? i-am întrebat sincer îngrijorat.

— Nu, Mareane, n-ai zis nimic, n-avea grijă. Şi oricum, ei nu te supraveghează pe tine, că nu-s proşti. Ne supraveghează doar pe noi, când nu suntem cu tine. Orice imagine de-a ta, orice sunet de la tine, orice atingere e molipsitoare pentru

ei.

— Şefu', am auzit că poştaşul care aducea ziarele aici acum se crede copac şi stă nemişcat lângă intrarea în bază.

— Da, oftă Medelin. E tipul care ne-a adus ziarele astea.

M-am uitat rapid pe ziare şi mi-am dat seama că trebuia să fiu mândru: eram în toate pe prima pagină. Deşi poza nu era cea mai bună (era aia în care tocmai muşcam dintr-un cârnat la un concert de manele), iar titlurile erau legate toate de „calamitate", „catastrofă", „vinovat" şi „manelist criminal".

În balon

— Şi cam cum te-ai gândit, domnule regizor Spiel-berg, să salvăm lumea? întrebă Herotont, după ce coborâseră în Observator.

Cazimir îşi strângea febril câteva lucruri într-un ruscac cam jerpelit.

— Am un plan foarte simplu, amice. Prima dată trebuie să facem rost însă de nişte benzină şi ceva alimente.

Cazimir se opri o clipă.

— Şi poate mai găsim bere, zise el şi continuă să deschidă şi să închidă sertare.

— Benzină? Crezi că putem să dăm foc lumii cu nişte benzină?

Herotont ar fi vrut şi el să strângă câteva lucruri, dar venise cu mâna goală, aşa că se mulțumi să strângă din dinți.

— Primo a mano di Oro, recită Cazimir. Adică una la mână: În anul de grație 1500, artistul italian Leonardo da Vinci a inventat mai multe dispozitive de zburat, printre care un fel de elicopter. Băiatul, şi aici mă refer exclusiv la tetea, a încercat cu planurile maestrului să confecționeze un astfel de dispozitiv. Şi ce crezi, Toma Necredinciosul? A reuşit băiatul?

— Da! Bravo, ne-ai scos din foame! țipă Herotont.

— Wrong answer, îşi etala Cazimir singurele cunoştințe de engleză. N-am reuşit, cred că erau nişte planuri false, lăsate la vrăjeală de marele Maestru. Aşa

că m-am apucat să confecționez singur, după nişte planuri proprii, un balon. Deci, primo: am un balon.

— Şi vrei să mă iei în balon?

— Mereu te-am luat, prietene, mereu. Nu e chiar un balon clasic, în sensul că mi-a ieşit mai mult un zeppelin, un dirijabil. Apropo, primul zbor cu un balon cu aer cald a avut loc în 1783 la Paris. Şi iată, după câteva secole, va avea loc, probabil, ultimul.

Cazimir se apleсă confidențial către Herotont:

— Ştii, l-am cusut chiar eu şi mi-e teamă că n-o să reziste mai mult de 100 de kilometri. Dar e suficient, nu te îngălbeni, te rog. Due a mano di Oro, doi la mână: trebuie să te anunț că primul drum îl vom face la cel care ştie cum putem să-l dezamorsăm pe taică-tău, singurul om de pe planetă care cunoaşte antidotul Prostiei Universale.

— Cine?

Herotont stătea cu gura deschisă, sorbindu-i cuvintele.

— Păi cine îl cunoaşte cel mai de mult şi nu s-a contaminat, ba din contra, nici măcar nu-l mai bagă-n seamă, ca o mică Lucreția Borgia care înghite arsenic la micul dejun, prânz şi uneori sâmbăta?

— Mama?

— Ca să zic aşa: bingo! Mă-ta, dacă-mi permiți acest eufemism. Sunt convins că draga ta mamă ştie foarte bine cum să salvăm planeta.

— Bine, dar ea…

— Da, ştiu, Einstein, e telenovelistă şi nu ştie nici măcar cine a inventat în 1879

primul bec funcțional.

— Edison?

— Da, ai şanse să te tâmpeşti şi tu, deoarece ştii câte ceva. Nu ca mine, dar oricum. Gata cu gargara, e cazul să facem rost de benzină, cred că 80 de litri în patru canistre sunt suficienți.

— Şi balonul unde e?

— Acasă la mine, în curte, mă pregăteam să mă urc în el şi să văd gratuit meciul ăla de fotbal cu Italia, unde nu se mai găsesc bilete.

— Şi până acolo nu riscăm să…

— Nu-ți fie teamă, doctore Watson, stau la două străzi distanță. Ideea e să ne prefacem şi noi că suntem zombi, ceea ce n-ar fi prea greu. Gândeşte-te cum arătam la orele de mate în liceu, cu proful Niculescu.

— Atavici, Cazimire, atavici!

Cazimir deschise uşa şi cei doi ieşiră în stradă. Se lumina de ziuă şi pe străzi rătăceau câțiva pensionari, semn că obiceiurile nu se schimbaseră prea mult. În josul străzii, lângă o maşină cu portiera deschisă, dormea rockerul tatuat şi probabil beat turtă.

— Asta îmi aminteşte de Costineşti, zise Herotont.

— Stt, încetează, vrei să sară pe noi? Ăştia au uitat cum se vorbeşte, şopti Cazimir şi nu se abținu: Exact ca deşteptul de taică-tău.

Dădură colțul, intrând pe un bulevard principal. Maşinile erau parcate în toate pozițiile, ceea ce nu-i miră prea mult, exact aşa se parca şi înainte, că poliția oricum avea treabă mai mult cu radarele,

să ia şpagă, nu să vegheze la trafic. Cazimir deşurubă capacul de la rezervorul unei Toyote proptite într-un copac şi cu un furtun umplu în câteva minute o canistră găsită în portbagaj. Herotont găsi şi el o damigeana plină cu vin, pe care îl vărsă în canal, după care o umplu cu benzină. Puseră cele două rezervoare într-un cărucior de copil abandonat pe trotuar şi-l împinseră spre capătul străzii.

Un cerşetor bătrân, cu faţă de alcoolic, stătea pe jos, în faţa unei vitrine în care trona un Porsche strălucitor, şi când trecură pe lângă el, începu să se tânguie într-un limbaj necunoscut, întinzând o mână jegoasă în care ţinea o sticlă de vodcă.

— Ăştia ne cred chiar proşti, constată Cazimir. Nu le dădeam nici înainte de Mareanocid. Sper că nu te superi pentru termenul ăsta.

— Să mă supăr? Gândeşte-te că am fost printre primele victime.

Nu apucă să continue, fiindcă dădură peste o coadă groasă de oameni care stăteau răbdători pe trei rânduri în faţa unei foste „Alimentara”, acum un butic plin de mărfuri turceşti şi alimente expirate. Mai încolo, o altă coadă, la fel de împănată de persoane în vârstă, se întindea în faţa unei „Administraţii financiare”. În fine, un mic grup se uita la ei de lângă uşa unei tonete de loterie.

Depăşiră cu pasul mărit cozile la care oamenii stăteau fără să vorbească între ei, cu priviri tâmpe.

— Nu înţeleg de ce stau acolo, n-o să le

deschidă nimeni. Nici nu cred că mai ştie cineva cum se deschid lacătele de pe uşi, zise Herotont.

— Cred că e o întoarcere la vechile obiceiuri de dinainte de democrație, o recidivă comunistă sau, mai degrabă, o ranversibilitate, cum spun psihologii, explică doct Cazimir.

— I-aş zice mai degrabă ramolisment. Dacă am trece, probabil, prin clădirea Parlamentului, sigur i-am găsi acolo pe aleşii poporului dormind, mâncând sau votând de mai multe ori, exact ca înainte.

— Bine, la ei nu e neapărat expresia tâmpeniei, deşi mulți de-acolo merită să stea la spitalul de nebuni, ideea e că sunt aşa de rupți de realitatea „de jos", încât vor sesiza ultimii că poporul care i-a ales e prea imbecil acum să mai aplice vreo ştampilă.

— Crezi? Nu băga mâna în foc. Se ducea să facă asta înainte, pe o pungă de cartofi sau un concert, un kil de vin sau o sacoşă goală, ce te face să crezi că acum nu i-ar mai păcăli cu o gogoaşă? întrebă Hero.

— Şi la ce le-ar folosi?

— Totul e deşertăciune, nu? Interesant e că mai e şi puțină deşteptăciune.

— Crezi că dinozaurii n-au avut şi ei capetele lor „luminate"? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Le-au dat ceilalți la cap.

Herotont se întrerupse brusc şi se uită spre banca dintr-un mic scuar aflat între calcanele unor case, unde tronau măscări vopsite cu grafitti-uri. Pe banca rămasă fără spătar, opera unor găşti de

cartier, stătea o siluetă cunoscută.

— E Mona, şopti băiatul, dând să fugă spre bancă. Cazimir îl ținu din nou de mânecă şi-i şuieră:

— Ai grijă, dacă te muşcă? Înainte era plăcut, acum s-ar putea să turbezi.

— N-o s-o sperii, n-ai grijă. Nu de alta, dar dacă țipă, vin vulturii bipezi.

Herotont se apropie de băncuță, atent la orice mişcare. Mona dormea, învelită într-o prelată gri de maşină. Nu arăta foarte bine. Băiatul o dezveli şi o atinse încet. Mona deschise ochii şi se ghemui într-o poziție defensivă.

— Stai liniştită, Mona, sunt eu, Herotont. Mai ştii, vecinul tău, am ieşit împreună la o cafea...

— Pe care n-a plătit-o, nu se abținu Cazimir.

Herotont îi aruncă o privire de reproş şi încercă s-o liniştească pe fată. Aceasta încă îşi păstra poziția defensivă, dar păru mai relaxată.

— Vino cu noi, plecăm din oraş.

Fata nu dădea semn că ar înțelege, şi în timp ce Herotont încerca s-o convingă, Cazimir îi întinse un sendviş. Mona îl înhață şi începu să-l mestece, cu tot cu şervețelul în care era învelit.

Cazimir se uită îngrijorat în direcția unui gang din care se auziră zgomote suspecte, care păreau a fi o bătaie în derulare.

— Hai să mergem, Hero!

— O clipă, cred că reuşesc s-o conving! exclamă băiatul.

— Până o convingi tu, or să ne învingă alții pe noi, prietene! Avem de salvat

lumea, ai uitat?

Mona se ridică în picioare, cu mâna întinsă şi şuieră aproape neinteligibil: „Mona!”

— Tarzan, Jane şi maimuța Chita, zâmbi Cazimir, şi-i trase pe amândoi spre o poartă înaltă.

Se apucă s-o deschidă, în timp ce din gang văzură cum ies patru zdrențăroşi cu bâte în mâini, trăgând după ei un sac de pufuleți pe jumătate gol. Râdeau tare şi mormăiau cu gurile pline. Exact în momentul în care îi văzură pe cei trei, Cazimir reuşi să deschidă poarta. Hăndrălăii o rupseră la fugă spre poartă urlând, iar Cazimir împinse căruciorul cu benzină în curte, o împinse şi pe fata rămasă stană de piatră înăuntru, după care îl apucă pe Herotont de mânecă şi-l trase în curte. Trânti poarta şi o încuie, exact când unul din cei patru se lovi cu capul de ea.

— La timp, răsuflă uşurat Cazimir.

— Aş vrea să nu mai faci asta, zise Herotont.

— Ce, să te salvez?

— Nu! Să nu mă mai tragi de mânecă, mă faci să par idiot!

— Dacă nu te trag, asta o să ajungi! Şi ai grijă pe unde calci, că strici balonul.

Herotont se uită înjur şi văzu în mijlocul curții coşul de nuiele al nacelei şi, întinsă lângă el, pânza balonului, formată din cearşafuri cusute neîndemânatic între ele.

— Deci, chiar l-ai făcut?

— Da, şi eşti invitat la lansarea oficială a prototipului. Nu te speria, motorul îl

am de la o maşină de spălat. Du-te şi umple rezervorul din cuvă, până nu sparg ăştia poarta.

Cazimir o luă pe fată pe după umeri şi o conduse la nacelă, o urcă înăuntru, dădu drumul unui generator portabil de curent şi balonul începu să se umfle încet cu aer cald. Cazimir strânse din jur câteva unelte şi cutii cu provizii, după care intră în casă.

Când Herotont isprăvi de turnat benzina în rezervor, balonul era aproape umflat şi nacela se înălțase deja la câțiva centimetri de sol, legată cu două frânghii de nişte copaci. Cazimir ieşi din casă cu un rucsac burduşit, pe care-l trăgea cu greu după el.

— Ai avut timp să faci aprovizionarea sau ți-ai deschis supermarket? întrebă Herotont, privind îngrijorat poarta care se zgâlțâia din balamale, sub loviturile nebunilor.

— Sunt vreo două cărți, zise Cazimir şi aruncă rucsacul în nacelă. Gândeşte-te că ne trebuie ceva învățătură ca să luminăm din nou lumea, apostole Herotont.

Balamaua de jos a porții cedă cu un zgomot metalic, iar Cazimir sări în nacelă. Herotont se apucă să desfacă frânghiile şi, când termină cu ultima, nacela începu să se înalțe. Poarta căzu la pământ sub loviturile bâtelor şi cei patru năvăliră în curte. Herotont se agăță de nacelă, cu efort, iar Cazimir îl trase înăuntru. Cel mai feroce biped, un țigan mânjit la gură de pufuleți, se repezi la nacelă şi se prinse de frânghie. Cazimir

îşi trase amicul în nacelă, după care puse mâna pe o cutie de carton pe care o aruncă fix în țeasta agresorului. Aceasta ateriza cu un zgomot surd în capul omului, care leşină şi dădu drumul frânghiei. Balonul se înălță drept, deasupra caselor, în timp ce aprinzătorul sufla aer cald în cearşafurile umflate.

— Mă scuzi că te-am tras din nou. Poate că te-am făcut să pari idiot, dar măcar eşti un idiot salvat, râse Cazimir, iar fata zâmbi şi ea.

— Mulțumesc, zise Herotont râzând. Mai bine zi cu ce l-ai pocnit pe pitecantrop, că i-ai spart capul.

— Cu ştiința, amice, cu ştiința. Am aruncat microscopul, dar scopul scuză microscopul!

Veşti proaste

Azi-dimineață, când m-am trezit, Medelin stătea pe marginea patului meu, îşi aşezase un şevalet, picta şi şi se uita la mine cu milă. Mi-am verificat repede haina, pe care-o țin împăturită sub pernă, să văd dacă nu mi-au dispărut ceasurile, după care m-am ridicat şi l-am întrebat:

— Dacă ai venit aşa dimineață, înseamnă că vrei să-ți pun o pilă pentru vreo autorizație de construcție sau vreo licitație, nu?

Paranteză. Ce-mi place mie la licitațiile astea e că cine le-a inventat a fost un băiat foarte deştept, adică respecți şi legea, dar şi eşti deasupra ei. Că tâmpenia aia cu „nimeni nu e mai presus de lege" e pentru fraierii care-o respectă, nu pentru şmecherii care fac legile. Deci dai anunțul într-un ziar pentru licitații, dar cel mai bine e să-l dai după ce s-a încheiat afacerea, după care faci un caiet de sarcini, cu nişte prezentări de ochii lumii, că noi ştim care-i valoarea de fapt. Vin fraierii, cumpără caietul, te duci cu banii la o bere cu şmecherul cu care aranjezi toată licitația. Ăsta aduce doi-trei prieteni, care cică au şi ei firme, la vrăjeală, ăştia fac oferte mai mici, tu-i găseşti vreo hibă la fraierul care vine pe bune, îl descalifici, sau desfaci plicurile, vezi care-i treaba şi-l aranjezi la sumă pe prieten. Totul e legal, ai făcut licitație şi ai luat comisionul, ba ai şi băut din

banul fraierului. D-asta îmi place mie în capitalism!

Medelin mă privea de vreo două minute:

— Văd că ai mai mult timp acum să gândeşti, ceea ce e bine, sper că te-ai împăcat cu situația, fiindcă trebuie să-ți dau o veste proastă, zise Medelin şi-şi întoarse privirea în altă parte.

— Deci n-ai făcut rost de „păcănele”? Păcănelele astea sunt nişte aparate care se găsesc prin baruri şi cazinouri şi de care mi-am luat şi eu acasă, în care bagi bani şi trebuie să-ți iasă ba trei banane, ba trei cireşe, ba jackpotul. Bine, la mine acasă mi-am aranjat aparatul să câştig când vreau eu. Şi vreau mereu.

— Nu e vorba de asta, Mareane, ştii că țin la tine, chiar dacă eşti atât de egoist, neinstruit şi pe deasupra ai distrus globul.

— Nu eu, altcineva, am ripostat imediat, din obişnuință.

— Lasă-mă să termin, Mareane. Problema e simplă. Ăştia vor să te elimine.

— Adică cum să mă elimine, ce înseamnă asta? Sunt alegeri şi eu nu ştiu, sau fac vreo şmecherie cu alimente sau mărfuri acum pe planetă? Vreau şi eu să particip, nu mă elimină nimeni, că am să...

— Opreşte-te! Vor să te elimine, adică să te euthanasieze. Cred că aşa or să scape planeta de epidemia asta de prostie agresivă, eliminând cauza. Şi ca să nu mai pui întrebări stupide: tu eşti cauza.

În momentul ăsta, în cameră au intrat

secretara, femeia de serviciu şi tapiţerul. Mă enervează tapiţerul ăsta prost, că s-a agăţat de grupul nostru şi nici măcar nu-şi dă seama cine e liderul grupului. Atât politic, cât şi ca business, dar şi ca posibilităţi.

— I-aţi spus? întrebă secretara şi mă privi nu-ştiu-cum, aşa, cu ochii plini de lacrimi.

— Dragă, dacă ai conjunctivită, nu trebuie să-mi spună Medelin, că mă pricep şi eu. Am făcut-o de la numărat bancnotele. Pardon, de la nişte hârtii.

— Domnu' primar, suspină secretara, să ştiţi că deşi nu v-am înţeles întotdeauna, am ţinut la dumneavoastră. Mai ales că am sperat să avansez ierarhic şi mai ales artistic, pentru că vă daţi seama că nu mi-am stricat oja de pe unghii să vă fac cafea atâta amar de vreme fără speranţa că mă veţi ajuta în carieră. M-aţi ajutat foarte mult, vă mulţumesc. Mă găsiţi în baie, mă duc să mă pieptăn puţin, că arăt oribil.

Secretara s-a ridicat lăcrimând, iar femeia de serviciu mi-a întins o cană de ceai:

— Domnu' primar, o să ne lipsiţi. Beţi, că e ceai de mentă, strânge la burtă. Mă întreb dacă o să vă doară când or să vă otrăvească, că tot aşa am avut o verişoară care mergea pe stradă, s-a întâlnit c-o ghicitoare, n-a avut ce face şi şi-a ghicit în palmă. I-a zis asta că o să moară otrăvită, dar verişoară-mea a râs. Totuşi s-a speriat puţin şi de-atunci avea grijă întotdeauna să ştie ce mânca sau ce bea. Nu mânca la restaurant decât după

ce gusta cineva mâncarea înaintea ei, mie nu mi-ar plăcea să băloşeze altcineva ciorba, dar ei îi era frică! Dacă vă dați seama în ce hal ajunsese, că, dacă îşi lua o înghețată, ruga pe cineva s-o lingă înainte, s-o guste, în fine, nu vreau să intru în amănunte, dar vă dați seama, cel mai neplăcut era când mâncam semințe cu ea. Chestia e că, de la atâta ipohondrie, a înnebunit şi într-o dimineață a băut sodă caustică. Deci a avut dreptate ghicitoarea, nu? Vă mai pun zahăr, dom' primar?

— Un şarpe otrăvitor nu poate ucide o acvilă patagoneză care poate să-l înghită fără să se otrăvească.

A vorbit tapițerul – care avea o lucire ciudată în ochi. Sper că nu are de gând să se sinucidă sau mai ştiu eu, să intre în politică. Deşi, la cum vorbeşte fără rost, ar avea ceva şanse…

— Dar dacă acvila patagoneză care a înghițit şarpele otrăvitor este atacată de un vultur şi mâncată de el? Oare vulturul se poate otrăvi din cauza şarpelui aflat în pipota acvilei?

Ei nu, că asta-i bună! Pe mine vor să mă euthanasieze, şi ăsta mă omoară cu problemele din botanică sau ce materie o fi asta cu păsările. Şi oricum: prost-prost, tapițerul, dar ce-i aia acvilă?

— Vă rog să ieşiți afară, zise Medelin, după care aşteptă ca tapițerul şi tanti Maria să părăsească încăperea.

— O să se otrăvească? l-am întrebat. Sau nu? Zi-mi, că nu mă prea pot concentra, cred că mă doare capul.

Medelin îmi întinse un pahar cu apă şi

zise:

— Mareane, tu nu conştientizezi, ştiu. Nici nu poți, dar nici nu înțelegi. Încă o dată: ăstora le e frică de tine. Vor să te extermine!

— Foarte bine, să le fie frică. Mereu am considerat că asta e cea mai bună metodă să conduci un popor sau un sector. Păi, la mine, în audiențele cu cetățenii, țin mereu doi bodyguarzi lângă mine, ca să nu mă sâcâie cu problemele lor, că le am şi eu pe ale mele. Să-ți zic un secret: mi-ar fi plăcut să fiu Vodă Lăpuşneanu, ăla cu „dacă voi nu vreți, vreau eu gratis", sau cam aşa ceva. I-aş aduna pe toți administratorii de blocuri, cu cetățeni care nu participă la vot, la o şedință la primărie şi i-aş tăia. De la apa potabilă, de la gaze, de la curent. Că dacă le tai toate utilitățile, n-au ce face şi trebuie să iasă din vizuine şi să meargă la vot, crede-mă.

— Şi dacă merg la vot şi nu te votează pe tine?

— Asta-i treaba mea, ei să meargă, să semneze pe liste, că cine trebuie să iasă iese.

Medelin se ridică brusc în picioare, enervat:

— Am intrat în jocul tău prostesc! înțelege odată că ăştia vor să te omoare dintr-o clipă în alta!

— Păi, să le spun că eu sunt...

— Nici nu vor să te asculte. Oricum ar echivala cu o sinucidere.

— Atunci să evadăm. Am eu un plan mai vechi, am scris şi un scenariu de film, trebuie doar să săpăm un tunel şi...

— Pereții sunt din oțel!
— Ştiu eu un sudor bun, mi-a pus nişte gărduleţe ieftin în sector…
— Aici nu intră niciun sudor, omule!
— Atunci chemăm pompierii. Stropesc pereții cu apă şi ruginesc şi…
— Nu mai sunt pompieri şi metalele ruginesc în timp!
— În timp ce… ce?
Medelin se prăbuşi pe un scaun:
— Poate că e mai bine că se termină totul. Am scăpat de epidemie, dar am obosit să te ascult!

Veorica și războiul

Balonul aleriză lin şi cu precizie în curtea lui Marean, mai precis în micul lac artificial, plin cu broscuțe țestoase. Acestea nu s-au speriat când nacela s-a aşezat pe ele, pentru simplul motiv că erau din ipsos. De altfel, tot decorul iazului era butaforie din rigips şi ipsos, de un desăvârşit prost gust.

Era linişte în cartierul lui Marean, spre deosebire de bubuiturile şi incendiile peste care zburaseră cu balonul. Cazimir, Herotont şi tânăra Mona săriră din nacelă şi fugiră spre casa cufundată în tăcere. Draperiile erau trase, dar dinăuntru se auzeau glasuri.

Herotont descuie uşa şi printre picioare îi țâşni Carlos Şacalul, birmanezul familiei. Părea uşor surmenat şi când intrară, găsiră şi explicația: de două zile încontinuu Veorica se uita la telenovele. Aşa ceva poate omorî şi un om, dar Veorica era călită şi rezista cu brio încercărilor. De altfel, abia schiță un gest de salut la intrarea musafirilor, după care îşi întoarse privirea în televizor.

— Unde-ai fost? Ți s-a răcit mâncarea, fă-ți un sendviş, puiule. Şi serveşte-i şi pe musafiri cu ceva.

— Doamnă, dumneavoastră aveți curent? Cazimir examina prin perdea împrejurimile şi ajunse la concluzia că nu era niciun pericol afară. Doar cățelul Marş îşi ridicase piciorul şi boteza nacela balonului.

— Cred că s-a oprit la un moment dat, dar am dat drumul la generator. După aia a picat cablul, noroc că mi-am înregistrat câteva episoade.

Veorica arătă cu un gest neglijent o debara întredeschisă, în care tronau vrafuri de casete.

— Mama e fană a telenovelelor, oftă Herotont. Şi-a înregistrat câteva mii de episoade.

— Dragă, după ce-i serveşti pe musafiri cu ceva, du-te tu la generator şi mai pune benzină din canistrele alea. Sper să dea ăştia drumul la curent, că mai am benzină doar pentru vreo două zile.

— Şi telenovele pentru încă două luni, completă Herotont.

Cazimir îl însoți afară, pe când Mona rămase fascinată în fața televizorului.

— Auzi, maică-ta cred că nici nu şi-a dat seama că lumea se duce de râpă.

Hero turnă benzină în rezervorul generatorului care huruia liniştit în garaj.

— Cred că nici nu-i pasă, cât timp are casete. Tot mai crezi că ştie antidotul planetar?

— Ceva trebuie să-l liniştească pe taică-tu.

Execuția

Mă simt destul de liniştit, deşi, dacă mă uit la grupulețul meu de admiratori şi apropiați, nu prea am de ce. Bineînțeles, unul dintre motive ar fi că mă aflu legat de un copac în curtea unității militare sau ce-o fi asta, că ar fi interesant totuşi de ştiut dacă e proprietate juridică sau fizică, pentru un eventual schimb de terenuri. Avantajos pentru mine, normal.

Ziceam de grup, că aici se vede cine ține la mine şi cine are interes. Păi, Querida boceşte, având grijă din când în când să-şi şteargă rimelul, tanti Maria are ochii în lacrimi, precis are conjunctivită, şi dacă scap de aici, sper să nu mă îmbolnăvesc, tapițerul se holbează la mine, în loc, fraierul, să facă rost de vreo comandă de schimbat tapițeria prin clădirea asta, că e multă mobilă veche, iar Medelin strânge din fălci şi se uită cu ochi umezi la mine, ceea ce înseamnă că ori e groasă rău, ori e el uşor constipat.

Ceva mai încolo îi zăresc pe extraterestrii aia îmbrăcați în costume albe, oare nu le-o fi cald? Tot se moşmondesc cu nişte puşti în mână. Medelin zice că vor să mă execute, dar aştept să se apropie puțin ca să negociez cu ei. În definitiv, toată lumea are un preț şi amărâții ăştia transpirați probabil că abia aşteaptă vreo repartiție în locuințe sociale sau alte beneficii care nu mă costă mai nimic. Aşa că încep să fluier

binedispus, când Medelin mă întrerupe:

— Mareane, ştiu că în continuare nu realizezi, dar aş vrea să te întreb dacă ai vreo dorință, ceva de transmis cuiva?

Hopa, l-am ghicit şi pe şmecheraşul ăsta care se dă prietenul meu de-atâta timp. De când îl pândeam, să văd unde bate cu prietenia asta dubioasă, ținând cont că n-am prieteni, doar parteneri de afaceri, pe care-i înşel.

— Hei, Medeline, tu mă întrebi de testament ca să vezi unde țin eu banii şi alte bunuri mobile, precum şi investiții în imobile şi terenuri, nu? Tare ai mai vrea să afli, cu pretextul ăsta tâmpit că mămpuşcă, ca să pui mâna pe toată munculiță mea, nu? Ei bine, am un singur răspuns pentru tine, aşa-zisule amic! N-am nimic, nu vă las nimic, puneți mâna şi munciți!

Tanti Maria şi-a făcut cruce, iar tapițerul râdea ca un bou, deşi n-am văzut până acum vreun bou râzând. De fapt, nici n-am văzut vreodată un bou decât sub formă de biftec. Presupun însă că e la fel ca vaca, doar că îi lipseşte ceva, probabil coarnele. Medelin nu zice nimic, ceea ce mă face să cred că, în sfârşit, i-am închis gura. N-am fost foarte diplomat, poate că nu se gândea să-mi înhațe şi afacerile cu case, dar e ceva preventiv oricum.

— Mareane, era vorba de fiitu şi de nevastă, dacă vrei să le transmiți ceva, vreun gând, omule. N-ai înțeles nici acum, în al 12-lea ceas, că nimeni nu mai dă doi bani pe bogăție?

— Sanchi! Vinzi castraveți la găinar,

sau cum e proverbul ăla!

Sunt în formă cu răspunsurile, deşi observ cu oarecare îngrijorare, dar foarte mică, că soldații ăia s-au aliniat acolo, la vreo o sută de metri de copacul unde m-au legat.

— Dacă vrei să ştii, nici nu prea mă interesează de Herotont şi de Veorica, se descurcă ei, le-am lăsat nişte bani acasă, dacă au nevoie de mai mulți, să facă un credit, ceva. E simplu acum, dacă ai cunoştințe la bancă, nici nu trebuie să intervin eu ca să-i împrumute.

— Pregătiți arm'!

Comanda a răsunat din pluton, iar tanti Maria şi cu secretata s-au bulucit să mă îmbrățişeze şi să mă pupe.

— Mai încet, că m-ați călcat pe picior!

Încerc să le calmez, dar bocesc în draci. Chiar şi Medelin îşi şterge o lacrimă. Ce mai teatru joacă ăştia, dar n-o să le meargă cu bătrânul vulpoi. Nu le spun nimic!

Medelin le îndepărtează pe femei, iar tapițerul a fugit deja mai departe. Mă bate totuşi un gând neplăcut: dacă soldații ăia trag de-adevăratelea? N-or să zgârie copacii pe-aici, n-or să strice frumusețe de spațiu verde? Mie să nu-mi strice împrejurimile pe care aş vrea să le cumpăr, dar ieftin. Deşi, dacă deteriorează pomii, poate le mai scad din preț.

— Pluton, ochiți!!

Comanda asta a sunat ireal de tare. Sunt din ce în ce mai îngrijorat. Dacă ăştia or să tragă, se sperie păsările şi poate nimereşte vreuna în geamuri, să-mi

producă şi daune imobiliare. O să le fac o expertiză, de n-o să le mai dau niciun ban pe investiția asta. Bineînțeles, din banii Primăriei. Ia să auzim noi cât de tare bubuie gloanțele...

„Stimați cetățeni care-i am atât în sectorul meu, care sunt primar, cât şi ceilanți care o să le fiu preşedintele țării, dacă mă votați la alegerile electorale..."

Vorbele mele, pe care nu le-am scos eu, adică le-am scos, dar nu acum, ci la discursul națiunii, vorbele astea s-au auzit bubuind din ceruri. Oi fi mâncat ceva greu, fasole, la prânz, de am început să mă aud în halul ăsta? Ia uite, i-au deranjat şi pe soldați, care şi-au aruncat puştile şi încep să se dezbrace sau să alerge în cerc. Alții ies din cazarmă dezorientați. Încerc să mă uit în sus, de unde se aude spiciul meu, dar nu pot, că-s legat şi nu văd decât o veveriță. Oare se fac haine de blană de veveriță? Şi cam câte îți trebuie măcar pentru o căciulă de nurcă?

Salvarea

Balonul cobora vertiginos spre poiana în care Marean filosofa legat de copac. Era spart şi pierdea înălțime văzând cu ochii. Noroc că nacela s-a agățat de ramurile copacului lui Marean, iar o veveriță a țâşnit speriată în jos, direct peste fața primarului. Nacela se lovi cu un bufnet înfundat de pământ, iar pânza balonului îl învălui pe Marean. Din nacelă săriră Herotont şi Cazimir, în timp ce Medelin se apropie şi el în fugă, urmat de ceilalți trei. Herotont o ajută pe Mona să sară peste marginea nacelei, iar Cazimir opri megafonul care continua să reverse în poiană discursul mareanic. Din nacelă apăru şi Carlos Şacalul, care o luă pe urmele veveriței.

— Tată, trăieşti?

Strigătul lui Herotont îl găsi pe Marean sub cearşafuri. Băiatul începu să îndepărteze pânza, şi când în sfârşit apăru, Marean îl privi circumspect.

— Ai venit pentru testament? Medelin îi desfăcu legăturile:

— Herotont, nu te supăra, e puțin şocat. În definitiv, tocmai voiau să-l împuşte.

Cazimir se uită la el curios şi întrebă:

— Nici pe voi nu v-a afectat boala mareanică?

— Cred că am scăpat, deoarece suntem obişnuiți de mult cu el.

— Eu nu m-am obişnuit niciodată, râse Herotont.

Marean îşi frecă mâinile şi se uită spre crengile rupte de nacela în cădere:

— Nu plătesc nicio despăgubire, nu v-am pus eu să vă dați cu balonul. Şi, în definitiv, cât costă o chestie d-asta? Nu trebuie înmatriculat? Aş putea să-mi schimb maşinile de la Primărie.

Cazimir îl privi curios şi-l întrebă pe Medelin:

— Dânsul nu şi-a dat seama, nu?

— Nu. Mai bine spune-mi cum ați reuşit să ajungeți aici? Ce se mai întâmplă în țară?

— E un dezastru general. Mă rog, nu că înainte era mai bine, dar acum toți rătăcesc de colo-colo, în căutare de mâncare, nu mai munceşte nimeni, numai jafuri, tâlhării şi incendii.

— Parcă-s ştirile de alaltăieri seară, completă Hero. Cazimir a avut ideea cu balonul, din păcate, am trecut pe-acasă şi acolo s-a găsit vecinul Porumbel să tragă cu puşca în noi, la plecare. Cred că a văzut-o pe Mona. Ne-a găurit balonul şi abia am ajuns.

— La timp! Acum i-ați tâmpit şi pe ceilalți cu megafoanele. Cred că suntem ultimii supraviețuitori.

— Nu vă supărați că intervin, se băgă în vorbă tanti Maria. Mă gândeam la soluția problemei. Cred că am descoperit-o.

Marean începu să râdă:

— Asta-i culmea! Adică n-am găsit-o eu, care, vorba aia, sunt primar şi te-ai găsit matale, tanti Mărio, să-ți dai cu presupusul în specialişti. Auzi, dar de care problemă era vorba?

Medelin îi făcu semn să tacă:
— Mai bine te mai țineam puțin legat. Spune, tanti Maria!
— Maică, am observat că domnul tapițer a început să-şi mai revină, în sensul că acum nu mai roade cărțile din cameră, ci le rupe foile. Dar se uită la poze.
— Mare lucru! Aşa fac şi eu.
Marean se aşeză pe o buturugă şi îşi verifică conturile trecute cu creionul chimic pe gleznă.
— Deci, maică, dacă îl ținem mai mult timp lângă dom' primar, cred că se obişnuieşte şi îşi revine!
Cazimir clătină din cap neîncrezător:
— O singură problemă ar fi: cum ținem tot globul pământesc lângă domnul Marean?
— Din dilema asta nu putem ieşi, oftă Medelin. Marean zâmbi:
— Ce probleme, nu înțeleg? Pot să stau lângă un glob pământesc, aveam şi noi unul în camera lui Herotont acasă.
Se uitară unii la alții, iar Herotont spuse:
— Am o veste bună pentru toată lumea. Am fost acasă la mama şi ea ne-a zis cum să salvăm planeta.
— Dacă şi Veorica ştie chestia asta, de ce nu face ea bani, ca mine? bombăni Marean.
— Ideea e foarte simplă: mama zice că nu trebuie decât ca tata să apară din nou la televizor şi să anunțe pe toată lumea că renunță la funcția de primar.
— Cee?
Marean sări în picioare, ofuscat:

— Eu n-am muncit atât de mult ca să-mi dau demisia, mai ales că abia am tras toate sforile să ajung unde-am ajuns! Habar n-are ce vorbeşte! Nu renunț la nimic, vreau să fiu primar până la pensie!

— Omule, înțelege că oricum nu mai eşti primar, nu mai ai ce conduce, toată administrația s-a dus de râpă! strigă Medelin.

— Aşa era şi înainte şi uite ce bine am coordonat-o. Unde mai găsiți un edil mai bun ca mine, un politician şi un conducător înnăscut?

— Mama zice că, dacă renunți, e ca şi cum ai ucide brusc microbul epidemiei de prostie. E ca un tratament cu penicilină.

— Să ia maică-ta penicilină, eu nu-mi dau demisia! răcni Marean. Mai bine să ia dracu' toată planeta decât să-mi fie mie rău!

În acel moment, privirea i se împăienjeni brusc şi văzu cum fața tapițerului se preschimbă, îşi lungi trăsăturile, din cap îi crescură două cornițe roşii, din bărbie îi ieşi un smoc ca de țap şi, întinzând o copită spre el, drăcuşorul începu să râdă behăit…

Partea a treia

Epilog

Marean deschise ochii şi rămase uimit. În fața lui stătea Stalin, mângâindu-şi mustața stufoasă:

— Haraşo, tovarăşe Marean. V-ați descurcat exemplar cu testul. A zis şeful să vă zic că ați promovat examenul.

Stalin râse dogit şi trase un gât de vodcă dintr-o sticlă pe jumătate goală.

— Ce test? Ce examen? Unde-i Medelin, unde mi-e secretara şi mai ales unde mi-e fi-miu, cum îl cheamă, că am un lapsus?

— Îl cheamă Herotont şi e tot acolo, pe Pământ, lua-m-ar naiba, că n-am mai râs de mult aşa la un examen. Ca să-ți fie foarte clar, prietene, te-ai descurcat cum n-a mai făcut-o niciun muritor până acum.

— D-aia am şi ajuns primar! Marean zâmbi mândru.

— Ai reuşit să distrugi toată umanitatea, fără nicio remuşcare, şi n-ai cedat la nicio ispită, bravo! Te invidiez puțin, că eu nu sunt decât un amărât de drac gradul 3. Tu cred că ai promovat chiar la Devil Manager!

— Şi se dau bani mai mulți? Avem şi prime? Ce program e, că eu mai am şi treabă cu afacerile, turui Marean dintr-o răsuflare.

O voce cavernoasă, din care răzbătea o oboseală evidentă, se auzi din cerurile Iadului:

— Michiduță, cheamă un curier rapid şi trimite-l înapoi, te rog. E bun, dar stresant.

— Să trăiți, şefu'!

Michiduță luă poziția de drepți, iar vocea se auzi din nou:

— Mareane, te trimitem de unde ai venit, mai lucrăm puțin la organigramă, poate reuşim să-ți facem rost de un loc de primar de nivel, bine? Gata! Valea, să nu te mai văd!

— O clipă, domnu'! Ce voiam să vă-ntreb: primar de nivel e mai mare decât primar de sector? Şi avem şi fonduri? Pot să organizez nişte licitații pentru cazane? Şi aş vrea să mai ştiu…

O lumină albă, orbitoare îl învălui şi se auzi un tunet, ca şi cum Marean ar fi fost fulgerat. Stalin începu să-şi modifice trăsăturile: ba era bătrânul tapițer, ba Hitler, ba Stalin, ba chiar, la un moment dat, lui Marean i se păru că semăna cu Helga, fostă Monalisa.

Lumina albă

Ultima oară lumina albă începu să pălească încet-încet, iar în jurul meu lucrurile păreau să-şi recapete conturul. Mi-e destul de cunoscută lumina asta orbitoare, mă tem să nu-mi afecteze cumva ochii, să nu mai văd, Doamne fereşte, ce scrie pe contracte! Sau dacă greşesc vreo cifră din conturile mele personale? Să-mi notez să mă duc să-mi pun ochelari, chit că par mai papagal tocilar aşa, dar cel puţin semăn a intelectual. Cum de nu m-am gândit la chestia asta, ba m-am mai chinuit şi să dau şpagă la liceu să-mi dea diplomă sau să mă treacă student, fără examen, la facultate.

Lucrurile revin sub control, e clar, văd în jurul meu feţe cunoscute; e Medelin, e secretara mea Querida, ba mai în spate o văd şi pe tanti Maria. Din spate aud vocea lui Herotont, fi-miu, care stă umăr la umăr cu Cazimir, prietenul lui:

— Tati? Te simţi bine? Ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Ce cunoştinţă? îngaim frecându-mă la ochi. Că am în toate serviciile, vorba aia, o mână spală pe alta.

Medelin s-a aplecat spre mine şi atunci am constatat că stătea întins pe jos.

— Mareane, te-ai înecat cu o bucăţică de raţă cu portocale. Eşti OK, nu?

M-am ridicat în picioare şi am realizat că eram la Revelion, că-l organizam în fiecare an, pentru pensionari, prieteni, şi

mai ales pentru uşurarea bugetului de la Primărie.

„Fi-mi-ar meniurile astea selecte să-mi fie, că nu ştiu de ce am nevoie de somon afumee şi rațe cu portocale-n fund. Uite ce coşmaruri am de la ele.”

M-am întins să iau un pahar cu apă şi atunci am văzut un chip cunoscut. Într-un colț al sălii îmi zâmbea bătrânul tapițer, iar după câteva secunde drăcovenia a dispărut ca un fum.

SFÂRŞIT

septembrie 2005-martie 2007

Table of Contents